

På baggrund af Forræderi.

Jeg var og synge til en skærtorsdags gudstjeneste som kirkesanger. Der er ham "Asbjørn", som jeg på en måde forråder igen og igen. Så spurgte han pludseligt: "Tænker du meget over det med forræderiet"? Jeg havde nævnt for min sidemand, – hvilket han overhørte, at min kæreste, som er teolog, ikke rigtig vidste, hvad han skulle mene om dette med at kirkerummet er fuld af borde, og at vi alle sammen spiser et måltid sammen, – ligesom Jesus i sin tid gjorde. Jeg måtte pludselig forsvare mig. Forræderi. Jeg havde netop gjort Asbjørn uret, og burde egentlig undskylde for det. Men jeg er så dårlig til at undskylde. I stedet bemærkede jeg hans forurettede blik på afstand, jeg kunne kun forsøge at råde bod. Han spurgte: "Hvad tænkte du sidste år ved den her gudstjeneste?". Jeg svarede: "Jeg kan ikke huske det, jeg må indrømme, at jeg nok tænker for lidt over baggrunden for skærtorsdag, jeg kan bare huske, jeg syntes, det var grænseoverskridende at skulle bryde et brød (rent bogstaveligt i Møllevangskirken i Århus), og sige til den, man giver det til: "Dette er Jesu Kristi Legeme". Jeg følte mig som et dårligt menneske, hvad er det for et svar? Havde jeg ikke tænkt på forræderi eller Jesu virkelige legeme og blod, det sidste måltid, men kun på det akavede i at bryde brødet for sin sidemand? Jeg tænkte, denne Asbjørn dømmer mig, eller ser meget kontant på mig, mens han stiller disse stærke spørgsmål. Jeg må ha et bedre svar. Så sagde jeg: "Jamen, jeg har tro tæt inde, f.eks. har jeg tænkt at lave en blog på Kristeligt Dagblads hjemmeside, og der skrive om tro. Og min kæreste laver salmer, så vi snakker om det til dagligt". Og hjælp mit svar? Bagefter sang jeg fejl i vore motet. Og jeg var ikke bedre end nogen andre, tværtimod. Asbjørn og jeg dukkede op som nye kormedlemmer akkurat på samme dag for cirka et år siden. Vi var så åbne og umiddelbare, at intet kunne slå os ud. Bagefter gudstjenesten var der brunch. Han spurgte, om jeg ikke ville med, og lyste af tillid, men jeg afstod med et "Ellers Tak". – Hvilket jeg har fundet ud af ikke er et godt svar. Med svaret mente jeg: "Tak for tilbudet, men jeg går hellere hjem og spiser frokost". Og hvorfor hellere gå hjem? Jo, fordi jeg var bange for det sociale liv i koret. Kunne jeg svare for mig, hvis de nu spurgte, hvad jeg laver. Kunne jeg ligesom leve op til den tillid, han og de andre viste mig? Og nej, jeg gik. Med hovedet nede. Og inden jeg kom helt hjem til min lejlighed på cykel, havde jeg grædt de første tårer. Fordi jeg svigtede. En dreng (meget ung fyr) viste mig tillid. En anden spurgte ligeledes, om jeg ikke ville med til brunch. Jeg selv stod med 50 % af mig, der gerne ville til brunch, og de andre 50 % af mig turde ikke. Siden måtte jeg ligesom "leve op" til dette svigt, og svigtede bare igen og igen. Mærkeligt som en mekanisme fungerer. Og som et valg, taget af frygt, har kolossale konsekvenser. Helt frem til i dag, et helt år efter. I dag svigtede jeg ham så igen, bare pr. automatik, fordi jeg har ham så kær. Derfor kunne han være så insisterende og spørge mig ud om forræderi. Derfor kendte han forræderi på egen krop. Og jeg var den skyldige. Jeg var netop den, han skulle spørge ud. Jeg var netop den, der skulle stå til regnskab. Jeg skulle have sagt undskyld, men gjorde i stedet for ingenting. Min samvittighed kvalte mig. Hvordan revanche? Hvad med næste gang, der var gudstjeneste, hvordan overleve på en sådan hårdhed fra min side? Gudstjenesten gik i gang i dag. Jeg satte mig lidt afsides koret, simpelthen fordi der ikke var nok plads omkring korets bord. Jeg sad i fred, men også udenfor. En fra koret vinkede mig hen, jeg kunne godt være på et hjørne alligevel. Dermed "svigtede" jeg organisten og hans familie, som jeg var kommet til at sidde ved. Men det var så mit dilemma. Jeg sad pludselig mellem tre mænd, og de snakkede om kapsejls, om filmen "Klovn", og spiste en masse lammekølle. Jeg sad – godt. Jeg var endda spontan flere gange, og sagde bare lige, hvad der faldt mig ind. Jeg tænker, jeg skulle kompensere for noget. For ikke at have slået til på et tidligere tidspunkt, både ved at lave fejl i motetten rent fagligt, men jo også for denne Asbjørn. Jeg følte mig levende, så mig selv le højt, og falde helt naturligt ind i snakken omkring bordet. En kvinde, – hende, jeg synger alt – stemmen sammen med – betragtede mig, mens jeg kiggede hen på organistens børn. Måske vidste hun, at jeg med min baggrund elskede dem lidt mere end de andre. Eller også smilede hun bare over, at jeg strålede lidt som en sol. Mens jeg først i gudstjenesten gik i mørke, med bøjet hoved og skam, stod eller sad jeg nu oprejst, i øjenhøjde med verden. Og det var, hvad Asbjørn gjorde ved mig. Under den sidste salme, mødte jeg Asbjørns øjne. De smilede. Jeg tænkte, det var alligevel det bedste ved i

aften, men samtidigt jo kun på baggrund af, at det havde været det værste ikke at få det smil. Så der, hvor jeg manglede og gik galt, blev jeg hentet ind igen og smilt til. Kære, det var måske grunden til, der skulle være forræderi. At man bagefter kunne forsones. I de minutter, hvor præsten sagde, vi kunne ”bede i stilhed”, bad jeg. Men ikke om nåde eller tilgivelse, som ville have været det retteste. Jeg bad om, at jeg ville blive synlig. For jeg gik skjult med så meget. Og her var en bid fra mit hjerte. Mest for at nå dem, der også har forrådt. Og nå dem, der fejlagtigt troede, de havde forrådt.

Skærtorsdag, d. 21.4.2011.

Min stemme åbner døre.

I aften sang jeg i mit rytmiske kor. Også højskolesange indimellem i fællesskab med en menighed i en kirke (Hvilsager kirke). En roste min stemme. Så sang jeg endnu bedre bagefter, for at kunne leve op til hendes ord. Jeg tænkte; hvordan passer jeg (overhovedet) ind i det her kor? Men pludselig begyndte min sidemand at spørge mig om noget. Og jeg havde selv tusinder af spørgsmål til hende, samt kommentarer til det, vi var fælles om at skulle synge. Vi havde en fælles byrde, eller et fælles ansvar. For at koncerten ville forløbe tilfredsstillende. Og mens jeg sang, – også der, hvor jeg ikke helt kunne huske teksten udenad (som vi ellers skal), kiggede jeg over på en af alt – sangerne. Hun har et enormt levende, krøllet hår, og et navn, der klinger specielt og unikt. Uden at jeg har lært hende særligt at kende på den korte tid, jeg har været med i det her rytmiske kor. Men sidste gang, hvor jeg var ”kommet til” spontant at sige noget til korlederen, spurgte hun mig bagefter, om jeg ”var okay”. På én gang hadede jeg det, for så havde jeg måske givet de andre i koret (og altså hende) det indtryk, at jeg var uligevægtig. Og jeg hader at være uligevægtig :) På den anden side kommenterede hun pludseligt min jakke, da jeg skulle hen til bussen på denne øve dag sidste tirsdag, og flere andre kiggede mig pludseligt lige ind i øjnene. Som om min udtalelse, som var ret skarp, havde karakteriseret mig, eller gjort mig synlig på en ny måde. Måske jeg i virkeligheden talte på vegne af andre fra koret. Og hvordan takker man næsten ham eller hende, der siger de ting for én, som man selv har svært ved at sige? Men jeg følte mig ikke attråværdig eller stolt over det sagte, tværtimod. Jeg ledte nærmere efter folks dom bagefter. Ville Rasmus (eks.) stadig snakke med mig? Skulle jeg blive en ekstra halv time og drikke øl med de andre, selvom min bus gik noget før, bare for at de stadig ku lide mig? Jeg kan huske, jeg gav korlederen et klem, eller strøg min hånd let hen over hendes skulder da jeg gik. Det var trods alt hende, min kritik eller bemærkning rettede sig imod. Eller hun stod uheldigvis lige for skud den dag. En anden dag, sikkert allerede den næste dag, ville min fanden i voldskhed gå ud over en anden. Men allerede der skal jeg favne den side af mig. Også i aften ku jeg næsten ikke tåle den ros, jeg fik for min stemme. Jeg synger i et kor! De andre er der, fordi de kan synge. Hvorfor skulle jeg da være særlig, bare fordi jeg er heldig, at højskolesange ligger perfekt til min stemme? Jeg skulle bare åbne min mund, samt stå inde for at jeg kendte samtlige foreslåede højskolesange (af grunde, jeg ikke kender), og så sku jeg bare kigge ned, fordi jeg næsten skammede mig over at vise denne, min sangstemme frem. Hvorfor dog?, ville nogen så spørge. Hende, der vendte sig om, efter hun havde siddet lige foran mig ved fællessangene, hende har jeg aldrig stået så tæt på før, som da hun roste min stemme. Hun drejede sig endda om (!) for at rose min stemme. Utroligt. Senere kom jeg i snak med den ene og den anden. Tænk, man kan sige noget til én, og så (bare) gå videre ud på en kirke trappe, og så står der en anden, man bare kan falde i snak med. Livet kan virkelig være meget enkelt. Og selvom jeg har lyst til at ringe til min kæreste lige nu, spørge til ham, eller fortælle ham om mit, er det mig lidt helligt, det jeg har oplevet i aften med det kor. Spørger du de andre i koret, var det nok ikke nær så helligt. Men dog; mange tilkendegav at aftenen havde været særligt vellykket. Men jeg var i et samspil. Aftenen kunne hverken have undværet mig eller de andre. Vi var forbundne. – Og det var netop, hvad jeg i eftermiddags bad Gud om, at jeg måtte opleve her i aften. Ja også, at han ville vise mig noget, jeg ikke vidste i forvejen. Men at min sangstemme åbner døre fatter jeg simpelthen ikke. Var jeg ikke noget i mig selv, før denne kvinde foran mig på kirkebænken hørte min stemme og roste den? Hvorfor kom ”Jeppe” først hen og snakkede fortroligt med mig, netop som han havde hørt min stemme fra rækken bag ham? Ikke for at klandre ham for det, men. Hvad var jeg uden min

stemme? Min stemme er meget ren. Den er luftig, og til højskolesange er den simpelthen i sit es, det kan jeg lige så godt sige :) Og jeg elsker at blære mig, eller give sangen udtryk. I omvendt rækkefølge. Bare fordi jeg skal være et godt menneske, må jeg ikke tale om at blære mig. Og slet ikke i det her land. Men da vi sang om at "Jeg elsker den brogede verden", troede jeg virkelig på, at jeg elskede den brogede verden. Og sådan sang jeg selvfølgelig. Og jeg går altid mest op i det rent tekniske ved at synge, end i selve den tekst, jeg skal fremføre, og det griner min kæreste og jeg meget af, fordi han er salmedigter, og mest tænker på teksten. Men jeg elskede faktisk den brogede verden i Hvilsager kirke i aften. I kan høre, hvor det går. Jeg var på forhånd bange for at jeg ville droppe koret. Tænk at være bange for noget, man selv vil gøre, hvorfor så ikke bare undgå at gøre det?? Men det var jeg altså. Men jeg sang mig på plads, næsten. Jeg havde berettigelse. Også efter bemærkningen fra sidste kor dag. Jeg kan ikke vide, hvad det enkelte menneske tænkte om den bemærkning. Ingen har endnu sagt mig det, bortset fra hende med det krøllede hår, der sagde: "Du skal bare sige noget til hende (korlederen), hun kan godt tage det", hvorefter jeg bare sagde: "Ja". Uden at kende korlederen til bunds. Ingen havde dømt mig på den bemærkning. Bemærkningen gik på, at hun krævede noget af min stemme, som den af rent naturlige grunde ikke var i stand til. Hun krævede, at jeg sang i "brystregister", hvor jeg kun kunne synge i "rangregister", så jeg sagde: "Undskyld, men det er vilkår!, mit knæk er simpelthen her". Hun undskyldte bagefter – helt op til to gange, og jeg blødte selv lidt op. Ja, havde aldrig tænkt at ville støde hende, havde næppe heller forventet en undskyldning fra hende. Og jeg er selv enormt dårlig til at undskylde. Selvom jeg på en måde havde ventet mere af mig selv, at jeg dog var et bedre menneske. Nu dømmes I mig, uden at have hørt min sangstemme. Kun min skrevne stemme ser I åbenlyst på siden her. Men jeg nynner.

26.4.2011.

Hvad jeg evnede at elske.

Jeg var bange, da jeg kom hjem. For du var her ikke, katten heller ikke. Jeg havde tændt lampen, som om I stadig var her. Men I var her ikke. Du er her ikke. Jeg troede, jeg skulle skrive et indlæg på Kristeligt Dagblads blog, men næppe. Jeg har grædt i dag, men ingen ved det egentlig. Du sku nok ha været her. Eller jeg skulle bare have sagt, du gør mig ondt. Eller jeg skulle aldrig ha ringet og lydt som om, du har gjort mig ondt. For det behøver du ikke vide. At jeg ved det, er jo nok. Dagbogen gemmer altid smerten. Det, der lå bag. Skide baggrund, at den skal være så svær. "Elsker dig vist for meget", som jeg fik skrevet i min sms. Som jeg siden ringede for at undskylde at have skrevet. Jeg lo, mens jeg talte om det, der gør ondt indeni mig. Det er en mekanisme, jeg har. Hvis jeg udgav det her på bloggen, ville alle tro, du er en dårlig kæreste. Eller de ville føle, de får indblik i stof, der er for personligt. Så derfor udgiver jeg det ikke. Hvis jeg havde haft en diktafon i bussen, kunne jeg have formuleret tusinder og atter tusinder af ting, der var relevante for den menige mand. Jeg længtes sådan efter at komme hjem, for så ku jeg skrive sådan og sådan, og det bliver bare så godt. Men da jeg kom hjem var jeg blokeret. Af vrede. Kære, kære Bitterhed. Du har mange kræfter. Og hvor gør man af dem? Publicerer man sin vrede på Kristeligt Dagblads hjemmeside? Hvorfor skulle man (gøre) det? Havde vreden en genstand, ku man jo udstille denne person, til skade for vedkommende. Og hvorfor skade nogen? Jeg har ufred. Det er mig, der har ufred. Ikke grundet en anden, eller noget andet. Det er i mig, som en del af mig, der bider mig i maven. Man tror, at efter et tomrum, bliver man fyldt op. Indtil man opdager, man huserer store skovbrande, orkaner, storme, der bare kaster sig løs nede i ens mave. I oprør. Og da havde man dog noget, dernede. Indvendigt. I mig bor simpelthen alle mulige slags følelser, og hvis jeg siger det til min sidemand i koret, vil hun sige akkurat det samme. Også i hende bor der "alle mulige slags følelser". Det river i min mave, at jeg tilbringer mindre tid sammen med min kæreste i løbet af dagen eller ugen. Det kender jeg godt, vil hun sige (sidemanden fra koret). Ja, men min smerte er altså større end din, siger jeg så. Men det vil ingen forstå, heller ikke jeg selv. I mine størrelsesforhold er det, jeg indeholder, det vigtigste, største, tydeligste. Men i hendes størrelsesforhold er hun jo sig selv nærmest, og taler fra sine erfaringer. Hvordan opdele, hvis smerte, der er størst? Jeg behøver bare fælde en tåre på Vesterbro Torv – som jeg faktisk i mit virkelige liv har gjort op mod tre gange, endda højlydt, hulkende, – og

der kommer et medmenneske hen og trøster mig. Hver gang. Jeg er så synlig i min ulykkeligheds følelse, at der kommer en fysisk, bogstavelig tåre trillende ned ad min kind. Og tænk; hver gang har det handlet om at være bange for at miste det, jeg har allermest kært. Det har føltes som om, nogen rev noget ud af min krop. Men ingen rev noget ud. Nej, men det føltes som om, det er jo netop derfor, jeg græder! Alle sår heler, også dit. Ja, men måske først i morgen, og lige nu gør det helvedes ondt. Vi græder alle. Og tilbage til smerten, kan den jo ikke gøres op. Skyldtes den det eller det? Eller noget helt tredje. Ingen påfører en den psykiske smerte, eller giver den til en. Man opsøgte den nok selv. Man skal selv rive tornen ud af sit øje, brodden ud af sit eget sind, stenen ud omkring hjertet, for at tingene vil lette indvendigt. Ingen andre kan. Tænk, at jeg før skrev, at du havde ”gjort mig ondt”. Og at jeg lod det udgive. Helt ærligt. Men du flyttede mig. Fra at tale om noget, der skyldtes noget, bevægede jeg mig hen til at skrive, at intet skyldtes noget. At ingen bar skyld, eller var årsag. Men alle er årsag! Ja, hverken mere eller mindre. Hvad med ham, der bød på øl, savnede han ikke ”bare” selskab? Og dem, der blev der efter kor og drak øl, håbede de ikke bare på at ”hygge sig”. Og mig, der gik hjem, ønskede jeg ikke bare som det første, når jeg kom hjem, at ringe til min kæreste og ønske ham en god nat? (Som jeg netop gjorde). Du græd i dag, kan jeg sige til mig selv. Ingen andre ved det nemlig. Det var næsten flot, som jeg græd. Jeg sad helt ren, i min sorte bluse, og følte mig helt uskyldig. Ikke halvt uskyldig, men altså helt uskyldig. Intet kunne fortænke mig i at sidde der, så sammenknuget. Bidende det i mig, som gjorde så ondt. Ingen burde se det, heller, for det var ikke ”for” nogen. Jeg kunne kun sige til Gud, at han – af alle, dog gerne måtte kigge til mig, eller betragte mig, eller være mit vidende. Ligesom han var det, da jeg var til kor, hvis han ellers havde tid :) River du mig ud af dødens garn, ku man næsten spørge ham (Gud), som der vist står i en salme. Man er godt viklet ind, og man kender sgu ikke rigtig vejen ud igen. Den lærdom er vel dyrest, hvor ingen tager dig ved hånden og følger dig på vej. Men hvor du må gå selv. Fordi, du kun har dig selv at gå med. Tak, fordi du alligevel er min kæreste. Dig, det gør så ondt at elske. Tænk, hvis jeg ikke kendte til det, der gør ondt. Men tak, fordi du er mere end det. Du står for enden af vejen, når jeg går der alene. Spørger i telefonen, om du ”Skal komme og hente” mig. Og så dårligt, jeg får formuleret, at hele omdrejningspunktet, er om kærligheden koster for meget, eller om den skal triumfere. Og det er fair nok at sige her, at vi eller jeg nok altid vil være i tvivl. Koster kærligheden for meget, eller vil den være det hele værd, ”på den lange bane”? Hvem sagde, jeg tabte dig, hvis ikke kun min egen frygt for at miste dig? Hvilken er større kærlighed, end den, der siger; ”Jeg elsker dig vist for meget”, jeg kan næsten ikke bære det. Jeg vil så gerne være den, der har sagt ”Jeg elsker” alt for mange gange. Men hver gang, jeg formulerer det, flyder der hjerteblood ud af mine årer. Men spildte jeg blod på dig, eller ud over dig, gødede det nok et eller andet. For i dit indre, fandtes der spirer og korn, og ideer til fremtiden. Og med dig vil jeg spørge: Skal vi gå sammen?, for dig vil jeg mægtig gerne følges med. Og gik jeg selv, var det kun for at jeg kunne vælte, så du kunne samle mig op igen. Men gik jeg selv, og væltede jeg ikke, ku jeg gå i verden både alene og sammen med. Og du kunne bære, hvad var dit, og jeg, hvad der var mit. På mit bryst står der vist: ”Hellere to end én”. Og på dit bryst er der tegnet et hjerte med en pil igennem. Det er fordi, vi taler kærlighedens sprog. Men også fordi vi ser det stå. 10-05-2011.

Rækkevidden af velmenen.

Jeg bad Gud om, at hvad jeg elskede, måtte jeg vise verden. Mest for at tippe andre til at elske det samme som mig, fordi det var så elskeligt, det jeg oplevede. Og hvad det så end var, kendte andre jo nok til det i forvejen. Hvorfor skulle jeg så skrive det, andre føler, men bare ikke selv får formuleret? Det var fordi jeg var kunstner. Jeg havde bare en åre, jeg kunne åbne, og så ville der strømme salige ord ud i en lind strøm. Jeg kunne ikke sige, om det kom nogen til gode, men for mig var det et gode at kunne. For så ku jeg komme til ”Åben poetisk scene” i midtbyen og blære mig med mine skrivelser. Som om man var det værd. Der var engang, hvor jeg kun håbede, at det jeg skrev, ville nå verden en dag. I al hemmelighed blev dagbøger, malerier, sange til på et loftsværelse. Kender vi måske alle? Bare fordi jeg her i verden har mod til at vise mine kunstneriske udtryk frem, betyder det jo ikke, at de kunstneriske udtryk er bedre end andres. De turde måske bare ikke vise

deres frem. Og skulle det ligefrem være en evne at turde noget eller vove noget? Nej, for man slår sig undervejs. Engang drømte jeg en drøm, hvori der blev sagt til mig, at fortrydelse i livet er værre end så meget andet. Ja, at det faktisk var det værste onde, jeg ku kende til. Og rigtigt nok bebrejder jeg mig ofte ting, jeg har gjort eller sagt, og skal have forsikring døre op og ned om, at jeg ikke har gjort noget ondt ved min gerning. Jeg kan spørge op til flere gange, om det nu havde ret, det jeg gjorde. Men ingen ku heller sige det fuldt ud, om det kunne forsvares, at jeg havde skrevet eller sagt det, jeg havde. Selvhøjtidelighed. Det hedder det, når man snakker om sig selv i op mod 20 linjer i sit indlæg til Kristeligt Dagblads eftertanke side. Men der skal bare endnu flere ord til, for så bliver vi måske kaldt "egoistiske", og så var man dog noget. Så var man måske endda en "værre én", eller der ville blive skabt debat eller røre om én, og da havde man dog vakt noget i folk. Men hvorfor "vække noget i folk", ku man spørge. Hvad skulle en vækkelse til for? Sover nogen da? Jeg læste selv om Jesus i dag, i en bog min kæreste (som er teolog) rakte mig i går. Den er både oplysende og alt muligt andet. Og jeg har ellers lige sagt til verden (blandt andet en, der ringede og ville sælge mig et abonnement til et forlag), at jeg "aldrig læser". Men denne om Jesus.. Jeg kan huske, da jeg for et par år siden fulgte en foredragsrække om "Den historiske Jesus" på Folkeuniversitetet i Århus, at jeg sagde til en ven med et smil: "Det er vel det mest interessante emne – i verden". Hvordan ku nogen ikke interessere sig for et foredrag om Jesus? Dog fulgte jeg aldrig kurset til ende. Jeg falder ofte fra noget, er lidt ustabil. Men jeg håber, denne bog (Jesus, Menneskesønnen), må give mig mod og styrke i mange dage endnu. Mine dage er talte. Det er alles dage vel. Hvorfor sige noget så alvorligt? Bare fordi man ikke regner med at blive ret gammel. Hvorfor skrive et indlæg, der først handler om noget personligt levet liv, dernæst om noget alment, og til sidst hæver sig til det rene sludder og vrøvl? Hvis dage er talte. Mit liv er bare et blandt andres. På vejen i Botanisk Have i Århus i dag, stod jeg da ikke alene og handlede. Der var da adskillige andre, der også ville kigge på planter. Bare fordi jeg planter noget læsestof på den her side, når jeg da ikke en verden. Andre planter uden at nå. Her til aften blev jeg bare så glad for at række ud. I det mindste sige Ja tak til livet eller den her tillids erklæring fra Gud. Man kunne have holdt sin hånd i lommen uden at række ud. Men jeg ville åbenbart verden så meget, at jeg rakte ud. Holdt min hånd længe i luften foran mig, indtil nogen greb mig. Som f.eks. min kæreste i går aftes. Aldrig har en hånd fundet så meget hvile i en andens hånd. Så at jeg næsten følte, hans hånd var min. I dag følte jeg mig så utrolig dårligt udrustet til det, livet byder mig. Men så rejste jeg mig – ikke bogstaveligt med min krop, men jeg talte længe og vedholdende, – og meget højlydt, til Gud. For så ringe kendte jeg ikke andre, der var, end jeg. Og heldigvis kunne Gud også næsten forsikre mig om, at ingen andre var så ringe. Tak, fordi jeg er grimmet og bærer de ondeste, modbydeligste tanker. At andre ikke tager skade i min omkreds, men smiler til mig umiddelbart, som om mit ansigt udadtil stemte overens med mit indre, er jeg dem bare taknemmelig for. Jeg har gået lidt til noget teosofi undervisning. Også hvor man taler om, at tanker sagtens kan nå en anden. Eller at hvad man føler i hvert fald kan "ramme" eller have en målbar konsekvens. Jeg har aldrig troet på noget entydigt. Men jeg ved bare, at jeg helst elsker, og ikke sviner til. Sempelthen fordi det er rarest! Det gør knuder og indviklinger at tænke dårligt om andre. Det mærkelige er, at nu hvor jeg er sindslidende selv, og for så vidt ikke altid er skyld i mine tanker, eller helt kan styre dem, er jeg jo ikke undskyldt, eller går jeg jo ikke fri. Vi sindslidende har bare en kamp ekstra med os selv, som ingen andre bare er vidende om. F.eks. har jeg selv et symptom, hvor mit smil stivner lidt i samtale med andre. Nu, hvor jeg siger det her, lyder det som om, det foregår uafhængigt af, hvem jeg taler med, og hvad vi taler om. Hvis emnet er Jesus, ville jeg lytte!:) Men mit smil stivner lidt, og ingen ved, at jeg allerede har dømt det sagte i samtalen, har overvejet, hvad mit næste træk skal være, for at virke mest "naturlig", at jeg for længst har gang i et maskespil. Nogen af os prøver at skjule en sindslidelse. Mens vi aldrig får at vide, hvad andre har tænkt om os, om vi dog alligevel ikke røber mere af os selv i en given snak. Hvis jeg kunne pakke sindslidelsen ind i et ligklæde, eller pakke den væk i et skab, havde jeg nok gjort det. Men enden af alt er, at jeg må leve med at indeholde dobbeltheder, og måske virke lidt kunstig, da jeg går med så meget skjult. Ligklædet kunne jeg vikle omkring mig, men hvordan ville det ikke se ud? Jeg kan købe en plante til min kæreste, det er meget bedre. Se, om verden ikke kan bære min kærlighed. Se, om en anden ikke forstår, retningen

på min velmenen. For det er vel det, vi alle sammen er her for? At vel – mene. Kære, at du forstår.
15.5.2011.

Livgiver jeg, ånder jeg.

Måske følte jeg mig bare stærk uden at være det. Eller jeg var stærk i går – hvor jeg følte mig svag, – bare uden at vide det. I hvert fald stråler jeg som en sol ud over alt og alle her til aften, selvom jeg såmænd bare ligger på min sofa. Chokoladen fra i eftermiddags satte gang i en masse aktiviteter. Pludseligt fik jeg luget i mine bed i haven, og støvet af omkring min computer. Noget, jeg ikke har gjort i måske et halvt år. Jeg motionerede ikke kompenserende for at udligne at have spist chokolade. Jeg følte virkelig naturlig lyst til at spise frugt senere hen på dagen, så chokoladen bare var et gode i min mave, ja rent brændstof. Jeg har endda følt mig glad og lykkelig! Som sindslidende er det ikke en selvfølge. Nærmest i underskud gik jeg til mine dage uden lyst i bare sidste uge. Med en baggrund med spiseforstyrrelse er det en endog stor sejr for mig at kunne indtage chokolade, vide det feder, men bare få lyst til at arbejde mig ud af kalorierne. Kaste mig over ting, der før syntes kedelige eller ligefrem uoverskuelige. Ikke engang i trods til min nabo, kunne jeg holde mig fra at hive ukrudt op :) Men hvad så? Hvad gør man med den store mængde energi? Skal man løfte håndvægte på stuegulvet, eller bare elske hver og en, man ser. Måske børnene, der lige nu leger udenfor, – hvilket jeg ikke før har oplevet så nært på i alle de 7 år, jeg har boet her. De leger virkelig, som jeg gjorde som barn. De er bare som – jeg. Min kæreste ringede, – det var fedt. Så tabte jeg telefonrøret, men det gjorde ikke noget, for jeg ilede for at hente en tekst, salmetekst han selv har skrevet, som jeg netop havde sat melodi til. ”Jeg er blufærdig over melodien”, sagde jeg til ham. For jeg har indspillet et vers af den, som jeg kunne sende ham pr. mail, men jeg må prøve at spille den igennem i morgen, for dog at se, om den er god nok. Hvem har lært mig, at jeg ikke er god nok? Hvorfor er det ”forbudt” at spise chokolade. Hvem sagde; du må ikke være her? Gå et andet sted hen med dine følelser. Føl noget andet, som ikke er nær så besværligt. Gør som de fleste gør, så vi ikke ser på dig med skam. Skam over at være din søster, eller din bror. I går aftes prøvede jeg tøj i en time, før jeg skulle cykle ud til min kæreste. En time. Endelig slog det mig, at det var mit selvværd, den var galt med. Det var jo lige meget, hvilket sæt tøj jeg tog på, det rakte ikke. Intet rakte. Jeg skulle have rakt, inde bagved mit tøj, men det gjorde jeg ikke. Eller? Hvorfor hæver jeg mig i aften, var jeg ved at sige. Hvorfor er jeg det så meget større i aften? Så jeg endda kan understrege større. Hvorfor skinnede jeg i verden fra min position i sofaen, når nu verden synes at være udenfor? Hvorfor var det tilstrækkeligt at ligge der og stråle. Mens der i øvrigt rislede energi omkring toppen af mit hoved. Var jeg da ikke lykkedes – i dag!? Var det ikke alle de forudgående dage værd at se mig ligge der. (Selvom jeg helst ser mig indefra). At være i denne krop, der over nogle timer havde spist makrel, kiwi, chokolade, ost, brød, fordi hun havde lyst! Det batter. En håndlæser sagde engang til mig, at mennesket jo alligevel – frit stillet – vil vælge en sund kost. At det har undersøgelser vist. Tænk; i aften forstod jeg, hvad hun havde sagt. For makrellen smagte som om, jeg havde brug for den. Og chokoladen gav mig et kick til havearbejde og så fremdeles. Og jeg var på en måde en voksen kvinde for første gang i mit liv, for jeg tænkte ikke på, at mine lår ville blive tykke, eller at jeg skulle revanchere og måske i morgen gå 5 kilometer. Nej, intet skulle udlignes, for gjort var gjort, og gjort var gjort godt. Indlysende godt, fordi jeg havde gjort med lyst. Bare hvad der faldt mig naturligst at gøre. Det, min krop ville. Og det forløste med det samme. Energi, overskud, alt kunne lade sig gøre. Projekter, jeg havde gruet for at gå i gang med, syntes lige foran mine hænder. At jeg vaskede lidt op indimellem, og lagde lidt – ikke det hele – tøj på plads, smittede bare af på resten af vel – gerningerne. Intet var vel gjort uret eller forkert? Jeg mener; tjente det ikke et formål i længden, at jeg vaskede en kop af nu og her? Kunne jeg ikke nærmest kun ”gøre godt”? Var en vasket, ren kop ikke et gode, selvom der stod flere kopper tilbage, som jeg ikke nåede? Et eller andet sted kan vi ikke gå galt, os mennesker, hvis jeg må tale så bredt. Hvilken gerning er ikke gjort i kærlighed eller af kærlighed? Hvad skulle ens argument næsten være, hvis man ville en anden ondt. Hvilket forsvar ville være godt nok. Hvor skulle man gøre af hadet eller den ufri vilje. Hvor skulle man gå hen med den? Hvem skulle man

dele med, at man ikke kunne udholde et liv? Gærer vi ikke håb i hinanden. Var vi her ikke til støtte? De gange, hvor jeg har været selvmordstruet, har min far altid sagt (og måske i alt to gange): ”Vi må jo ikke give op”. Og ingen ønsker vel heller at give op, det synes bare nogle gange at være den eneste ”mulighed” eller udvej. Tænk – at døden skulle være det rette valg. Tænk de psykisk syge, som ender med at dø. Deres liv ”rettede sig ikke til”. Deres liv gik dem imod, ville deres endeligt. Hvorimod mit har villet bevare mig. Den lod, vi har, skal vi passe på eller værne om. At jeg fik muligheden for at komme mig over at have opgivet et liv, er ikke alle til del. Jeg er ikke særlig i min position, har ikke en masse at dele, nej jeg tabte. Men i aften vandt jeg mig tilbage. Bare denne enkelte aften. Alle de tårer, jeg gennem tiden har grædt, ligger nu som chokolade på bunden af min mave. Mmm. Alt det bøvl, jeg var i sidste uge, var jo i sidste uge :) Alt det bøvl, jeg kan være igen i fremtiden, må vi vente at se på. I aften var ”du” her, som jeg sagde til Helligånden, eller hvem der gav mig styrke. Og Helligånden svarede: ”I aften var du her, Rie”. Og ja, jeg var nærværende og fuldt ud til stede. Fordi min livsbane gik forbi en sofa på det rette øjeblik. Og jeg tav og mærkede nærvær på toppen af mit hoved som en healende kraft. En anden ville kalde den noget andet. Skabervilje, strømning, spiritus. Jeg kalder den for: Rie, når hun er Rie fuldt ud. Tak, fordi det lod sig gøre. At jeg var fuld af egen kraft. Livgiver jeg en smule ved disse ord, ånder jeg. 04.06.2011.

Skolet af følelsesliv.

Morgenen startede. Det gør morgener. Jeg skulle kunne en svær motet til kirkegudstjenesten, hvor jeg er kirkesanger. Eller i det mindste tro på, at jeg kunne. Min stemme blev ved at vakle i de første par salmer, muligvis pga. høfeber og snue eller hæshed på stemmen. Men de andre (de to piger, jeg står ved siden af) må have troet deres. De fik altså ingen grund til, at jeg pludselig begyndte at drikke vand af min medbragte flaske, eller hvorfor jeg hev et lommeterklæde frem midt i det hellige. Ingen forbandt noget med det. Jeg var måske bare det mærkeligere, som jeg måske hele tiden havde haft ry for at være? Hvor skulle jeg vide fra, hvad de andre i koret må tænke om mig? Det eneste, jeg kunne regne med, var at Kathrine var som hun altid er: betænksom, åben, mildt dømmende. Hun snakker til een bagefter en fejl, på samme måde som før man lavede fejl. Der har I den milde dommer. Og jeg bliver skånet eller forløst eller sagt til; du gjorde det godt nok. Det rakte. Du har intet gjort galt, selvom du begik en mindre fejl i den foregående salme. I næste salme er det måske mig, der begår fejl, – synes Kathrine nærmest at sige. Jeg tænker på organistens smil, da vi havde gennemført motetten fejlfrit. Ingen af os – måske heller ikke han, – havde regnet med det opnåede resultat. Deri bliver man løftet. Ikke som sidste søndag, hvor ingen lavede fejl under prøverne, men mange lavede fejl under fremførelsen, da det virkelig gjaldt og folk lyttede på. Jeg kan huske at jeg tog en anden vej ud, selvom jeg var på gåben og ikke skulle ned til min cykel som vanligt. Dermed overhørte jeg de andre fra koret sige: ”Det gik godt nok dårligt med den motet i dag”. – Og det reddede mig. Jeg gik og troede, det kun var mig, der følte mig i underskud eller forladt eller skyldig. Næh, det var en fælles oplevelse af ikke at have slået til. Og vi skal slå til. Alle sammen. Overalt. På arbejde, derhjemme, på badmintonbanen. Nogle ”kvalificerer” sig til en slutrunde i fodbold f.eks. Og andre dumper til deres eksamen. Jeg lå netop for lidt siden i min sofa og tænkte på, hvis man havde opnået et 8 – tal, på den gamle karakterskala. Man skulle synes, at der i et 8 – tal (hverken mere eller mindre) lå en kvalifikation til noget. Man rakte. Det, man kom med, var okay eller i orden. Vi er nogle, der går og har så høje krav til os selv, at vi ikke regner et 8 – tal for noget. Og der mener jeg på en skala for kærlighedsevne. Det er altid den skala, jeg dømmes mig selv ud fra. ”Hvor meget evnede jeg at elske der?”, kan jeg spørge mig selv. Gav du kvinden, du mødte på gaden, et smil der var ægte, medfølt? Ville du hende noget? Hvad med ham, du har vinket ”sammen med” i op mod fire – fem år, som du først for to uger siden fandt ud af, hvad hed. Da du mødte ham i dag og standsede for at snakke, kiggede du ham da ind i øjnene med skær interesse, eller spillede du en rolle? Jeg var måske ren. Tænk, hvis jeg var ren. Tænk, hvis jeg kvalificerede mig til noget med det smil, eller de nysgerrige spørgsmål. Tænk, hvis han mærkede, jeg har følt med ham på gaden i op mod flere år! Vi blev endda enige om, at vi altid havde fundet en sødme hos hinanden, uden at have udvekslet et eneste ord. Det er ikke en erotisk følelse, jeg vil ham ikke på

den måde, men som jeg siger til min kæreste; ham, den rare mand på gaden, der hedder Hans. At man kan vente på et møde i flere år. Det er vel som at have sået noget, man engang vil høste. Jeg havde ikke forventninger om at udveksle udtalte ord med denne "Hans". Jeg havde bare lyst til at sige "Hej" eller vinke, og så havde han. Det er ikke engang fordi jeg nu har scoret et 10 – tal i den disciplin, der hedder at standse op og snakke med forbipasserende på gaden. Hvem skulle give mig det 10 – tal? Nej, om jeg lykkedes skal jeg måle ud fra noget helt andet. Hvem gav mig kærlighedsevnen. Var det Gud, mine forældre, mig selv, min kæreste. Nej, den var der i forvejen. Jeg fandt den bare. Øsede af dens kilder i nogle minutter, også over for min kæreste i telefonen, men dog ikke over for min mor, da jeg kom til at sige til hende, at "vi glæder os vist også" – underforstået til at se hende og far i morgen ved et besøg i Sønderjylland. Hvor kom det "vist" fra? Hvem har overhovedet opfundet, at man har mulighed for at sige "vist"? Skulle han, der har opfundet ordet, ikke have tænkt sig lidt bedre om :) Næh, jeg skulle have tænkt mig lidt bedre om. Hvis du til en eksamen siger: "Det var vist nok i 1864", så får du nok ikke en høj karakter. Omvendt må man sige; hvis man til sin eksamen virkelig er i tvivl, om det var i 1864, og så tilkendegiver, at man er i tvivl, da var man jo bare ærlig, sig selv. Og der mener jeg det centrale ligger. Jeg er selv så dårlig til at lyve. Derfor fik jeg udelukkende 7 – taller og 8 – taller til mine eksamener i gymnasiet. I timerne gik det bedre, for da så jeg åbenbart ud til at have forstået en hel del. Men hvis nogen spørger mig, hvornår en bestemt begivenhed fandt sted, og jeg ikke ved det, hvad skal jeg så svare? Jeg svarer generelt hellere; ved du hvad, jeg har brugt 20 år af mit liv på at finde ud af at rumme mit følelsesliv. Det er, hvad jeg har brugt kræfter på. Mens du har læst bøger, og forstået dem, har jeg prøvet at forstå mit følelsesliv. Hvem var da bedst stillet af du og jeg? Og Kære, dig der har viden, som jeg ikke har, må derfor ikke dømme mig for ikke at have den. Mens du læste bøger, og var vidende om andres liv, forsøgte jeg (bare) at forstå mit eget. Jeg tog en uddannelse i følelser, ikke så meget andet. Jeg lavede endda en stor afhandling (hjemmeside med livshistorie), som ingen anmeldte eller gav karakter. Det var ud fra min egen målestok det bedste, jeg kunne gøre. I mine egne øjne var jeg "Hans" på gaden, hende der stoppede op og snakkede med ham, og hende der bagefter ransagede sig selv for, om mødet var gået godt nok. Jeg var også "Kathrine" fra kirkekoret, som dømte mildt, og jeg var indimellem også hende eller ham, der ikke kunne forstå, jeg ikke var bedre funderet med almen viden, end jeg var. Og til sidst var jeg hende, der gik til eksamen med disse forskellige roller, og spillede dem alle samtidigt over for censor. – Næsten som jeg skulle have gjort på musikkonservatoriet, hvis jeg var kommet ind. Dette var min kvalifikation. Dette var, hvad jeg var skolet til. At kunne skrive om kærlighed uden at ville den. Men ville den uden at skrive det. 12.6.2011.

Hvad jeg gør mod dig.

Jeg kan ikke glemme, at min psykiater sagde, at man får sine opgaver løst med større sandsynlighed, når man har en kæreste eller en ven, der kigger på, eller presser lidt på. Skulle man ikke gøre tingene for sin egen skyld? Da jeg tog et bad her til aften, efter at have cyklet hjem fra kolonihaven, var det jo ikke for at min kæreste skal lugte, hvor godt jeg dufter. Han er her slet ikke, og kommer det heller i aften. Næh, jeg gjorde det for det fælles bedste, eller Guds skyld, eller for min egen. Og jeg barberede ben, – hvorfor egentlig, når nu det først er i morgen, jeg skal se min kæreste (hvis endda det). Jo, for jeg havde lyst, ligesom jeg rensede mine tånegle for neglelak og gjorde andre selv – omsorgs ting. Ikke for at nogen skulle se mig. – Ingen ser mig. – Foruden Gud. Tit gør jeg mig ren til natten, uden egentlig at behøve det. Jeg mener; hvem opdager, jeg ligger i min seng snavset? Jo, det gør jeg. Og det gør Gud. Jeg kan være ren for dig, Gud. Jeg kan barbere ben for at vise dig mit ypperste. Den, jeg i min bedste udgave, kunne være (for dig). Men inden det her lyder som en slags bøn eller lovprisning, eller noget helt andet, så handler det om, at jeg ikke skal presse min kæreste til at yde en indsats over for en opgave, han lige nu ikke kan tage sig sammen til at færdiggøre. Hvorfor skulle jeg? Jeg kan tilbyde at hjælpe, spørge om jeg kan gøre noget. Men prikke til ham for at presse ham, kan jeg slet ikke. Det er ikke menneskets natur at

presse en anden til at gøre noget. Man skal højst presse sig selv til noget. Man skal hele tiden stille sig nye udfordringer. F.eks. vaskede jeg her til aften tøj. Så udenfor vaskehuset sad to (udenlandske) drenge eller fyre. Jeg havde sådan lyst til at sige: "Hav en god aften" til dem, da jeg forlod stedet, men gjorde det ikke. Hvorfor ikke være det bedste for (d)en anden? Hvad taber vi ved at sige: "Tak for turen" til buschaufføren? Hvad taber vi? Skulle det ikke være en kærlighedens vej, vi går ad. Først og fremmest med og for os selv, men jo i lige så høj grad for det fælles, eller de andre, eller den anden. Noget i mig vil så gerne takke chaufføren, når jeg forlader en bus. Sådan har det ikke altid været. Mange chauffører bliver virkelig glade og opmuntrede, tror jeg. Føler jeg, ved at høre deres: "Velbekomme". Hvad skulle hindre mig i at sige det igen i morgen? Jeg kan sige det to gange til den samme chauffør, men det er jo mere mærkeligt end kærligt. Dobbelt kærlighed er ikke altid det bedste. At sige: "Jeg elsker dig" to gange, gør det jo ikke mere sandt eller ægte. Måske tværtimod. Men der var en åbning nede ved det vaskehus, som jeg ikke benyttede mig af. Indimellem føler jeg mig lidt truet ved udenlandske drenge i mit boligkvarter, eller jeg er hellere varsom i min attitude, end udfordrende eller åben. Det er bestemt ikke meningen, tror jeg. Jeg læste engang at en mand var blevet truet foran sin hoveddør, og var i fare for at få tærsk. – Men han sagde til sine "modstandere" (som stod ved hans dør): "Hej, hvordan har I det?". Det fik forbryderne til at fordufte. Kærlighed åbner op, og favner og rummer. Og møder. Et kys er to munde, der mødes, og et kys der udebliver, skaber måske bare længsel. Det, jeg ikke fik sagt i dag til de drenge, ku jeg måske sige (til sikkert en anden) i morgen. Det var livets lektie til mig i dag. Elsk dog, hvor det kan lykkes eller lade sig gøre! Næsten råber jeg til mig selv. Hvor der er en retning, en åre, da lad dog dit hjerteblod strømme i de årer, (siger jeg med understregning, fordi det er vigtigt). Jeg skal ikke kræve af andre, f.eks. de drenge, at de skulle have sagt "Hav en god aften" til mig, det er ikke noget for noget. Jeg kan kun kræve – af mig selv. Jeg kan kun ved dagens slutning, spørge: Gjorde du alt, hvad der var i din magt for at få en god dag i dag, Rie? Tak, fordi du spørger, for jeg er faktisk i tvivl, svarer jeg vel typisk. Gjorde man det nu godt nok. Det store spørgsmål. Og hvem skal svare én? Hvis Gud er alvidende, og har tid til at være både her og der, har han vel set et og andet. Man skulle næsten tro, at når man – som jeg – gerne vil være for ham (først og fremmest Ham), så vil han vel også lytte eller bese eller vurdere. Jeg kan kun vide ud fra min mavefornemmelse, om dagen er "landet rigtigt". Og jeg kan spørge mine Kære omkring mig, om jeg slog til eller rakte. Og jeg kan enten få svar i et ansigtsudtryk, eller sagte ord, eller udeblevne ord. Og jeg kan synge en kærligheds sang ved mit klaver, bare fordi jeg selv har lavet den engang, hvor kærlighed viste sig på lige den måde i mig. Det behøver ikke være overstrålende, lykkelige sætninger om hvor dejlig en mand var eller er (nu, hvor jeg er til mænd). I dag var sangen ulykkelig, og jeg brølede den ud i stuen, for fuldt blus. Hvorfor ikke give naboen et chok :) Et skud af Lidenskab. Jeg flytter mig fra emnet. Jeg skriver ud i én køre, for det er min form. Jeg kan ikke lave afsnitsinddeling for en andens skyld (apropos en kommentar, jeg fik forleden på mit seneste blog – indlæg). Hvor ville jeg da være. Så skulle jeg forsvinde ud i det hvide felt, når linjen er ovre, før en ny begynder længere nede. Jeg vil være her, lige her på linjen, i disse ord, lige efter hinanden. Og du, Læser, kan også (lige) være her. Vi kan være her sammen. En blog er et forum. Det vil sige en plads for flere. Heldigvis. En anden vil presse sin kæreste til at skrive en opgave (f.eks.) færdig, men ikke jeg. En anden ville skynde sig ud af bussen uden taknemmelighed over for chaufføren, men ikke jeg. En tredje ville lave afsnitsinddeling, men der er vi jo så forskellige. Og skal vi ikke alle være her? I morgen vågner jeg og er ren, fordi jeg har været i bad. Ikke i bad for hans eller hendes skyld. Jeg cyklede hjem op af en hård bakke og blev svedig. Jeg vaskede mig. Ingen andre så det. Jeg salvede mine fødder (sådan har jeg altid udtrykt det (i min dagbog)). Jeg havde mig selv at salve. Og i morgen har jeg dig at salve. Også selvom vi måske ikke ses, vil jeg salve dig. Hvad jeg gør mod chaufføren, gør jeg nemlig mod dig. 20.6.2011.

Moder Skab.

Jeg bliver så dårlig, når min mor ringer. Det ligger i det at være mig, forstår jeg så. Hvis ikke ens mor har dannet én, hvem har så? Skulle jeg ikke næsten takke hende for, at jeg er blevet som jeg er?

Ville jeg ønske, jeg hellere var naboens pige? Nej, jeg er i mig som mig. Og det er godt nok. Tit så mistror hun mig. At jeg har gjort noget galt, ikke er et ordentligt menneske. Og indimellem er jeg et dårligt menneske, men det lader jeg hende ikke vide. Hun bekymrer sig nok om det, hun ikke kan se. Jeg ku ikke ha ønsket mig en anden mor, end hende jeg fik og har. Hun har spillet sine kort på livets skueplads, og givet mig det med hjemmefra, som hun havde tilovers til mig. Og som logikken siger, kan jeg ikke gøre fortiden om, hvor meget jeg end gerne ville. Oppe i himmelen skulle jeg så på forhånd have valgt et andet forældrepar, – hvis jeg tror på reinkarnation. Jeg valgte to musikere, for så kunne jeg som voksen synge mine egne sange. Jeg valgte dem ikke, for hvis jeg kun er her den ene gang, har jeg aldrig siddet på forhånd oppe i himmelen og kigget herved. De valgte vel derimod mig. Jeg havde intet valg. De fødte mig, opdrog mig, dannede mig. Jeg boede ikke inde ved naboen eller hos en veninde, jeg boede – hjemme. Når hun så lægger røret på, er jeg rasende. Mest på min skæbne, og ikke så meget på hende. Kan hun gøre for at være en bekymret sjæl? Næh, jeg kan gøre for, hvordan jeg tager imod hendes bekymring. Og ønske at hun ikke en anden gang mistror mig lige så meget. Den, som har opfundet bekymringen, kan måske tage den fra hende igen. For jeg kan ikke. Beroliger jeg hende for lidt er det galt, for meget er det også galt. Men hvem har overhovedet skyld i bekymring. Ligger det ikke ret naturligt til mennesket generelt? Lige nu bekymrer jeg mig om dette skrift, hvordan det skal forme sig, og om det bliver godt nok. Men i morgen bekymrer jeg mig om noget andet. Og hver dag har nok i sin plage. Jeg ville gerne have talt om en mor. Mit eget kød. Men så lidt ved jeg om moderskabet, at jeg nok skal tale sagte. Bekymrer jeg mig måske ikke allerede om de børn, jeg endnu ikke har? Ligesom min kødelige mor bekymrer sig om ting, hun kun forestiller sig vil ske mig. Hvem har lært os at se ind bag, som om der gemte sig noget uvist og hemmeligt. Skal alting ha en hage. Ligger der noget under, som en smertens grund. En dyb, mørk grundtone. For mit vedkommende kunne man kalde grundtonen for: Jalousi. Mord. Tab. Men så kunne man i samme ombæring kalde disse tre størrelser for: Angsten for at miste. Erkendelsen af et for stort ansvar. Ængstelsen for at være alene her i verden. For at jeg kan være her alene i verden, er jeg afhængig af andre. Jeg kan ikke stå helt selv. Hvis jeg blev taget til fange og puttet i en celle et sted, skulle jeg klare mig på helt egen hånd. Men i ånden, og i tanken, ville jeg jo have støtte og opbakning fra mennesker uden for cellen, som jeg bare ikke længere kan se. Jeg ville jo være forbundne med dem alligevel. Måske endda mere. Selvom min mor er dum i telefonen, var hun det ikke helt så grelt for et par dage siden. Og slet ikke for en uge siden. Jeg må se til, at det går over. Min irritation fortager sig. Og hvilken mor er ”rigtigst”, den man elsker at snakke med, eller den man hader at snakke med? For hun er jo den samme (mor). Skulle kærligheden være så lunefuld at den tog forskellige former fra dag til dag, og skulle man så ved dagens slutning give hinanden karakter for, hvor godt man havde klaret sig på barometeret for kærlighedsevne? Hvad hvis grundtonen i stedet for hedder: Udholdenhed. Lindring. Lise eller Nåde. At jeg blev hos dig, gjorde jeg fordi jeg ikke kunne andet. Jeg elsker dig når du er svag, og når du er stærk. Jo ikke mere eller mindre i forhold til dine humørskift. Hvilket menneske kan tillade sig at elske én i et bestemt humør men ikke i et andet? Stod vi ikke rene frem, og skinnede det ikke igennem at vi var skabt lige, men at vi indimellem fejler eller mistror eller er svage, og til andre tider det modsatte. Hvorfor skrive side ned og side op om en mor, der går én på nerverne. Det var jo kun én dag, hun gjorde det, og jo ikke den næste dag. Hvorfor dømme én dag, men ikke en anden? Jeg ser på dig med mine to øjne. Jeg har ikke på forhånd besluttet, hvordan mine øjne ser, for det gør de af sig selv. Jeg er skabt med mine to øjne, så jeg rigtigt kan se dig. Når du går forbi, følger mit blik dig på vejen, fordi de har dig kær. Den er ikke længere. Mine øjne har valgt dig at kigge på, men jeg ved ikke, hvorfor. Kærligheden går, hvor den vil gå. Ikke hvor den ikke vil gå. Engang gjorde jeg noget grusomt. Men det var jo dengang. Skal jeg dømmes for det i dag? I morgen gør jeg måske et menneske uret, men det er først i morgen. Og bagefter kan jeg bede om tilgivelse, eller undskylde over for vedkommende. Men jeg kan først gøre det i morgen, ikke i dag. Hvis dagens plage i dag var, at min mor skulle ringe og gøre mig tosset, så er jeg vist billigt sluppet. Men ingen ”slipper” for noget. Hvis min største bekymring i dag er min mor, så er hun det i dag, og jeg kan skrive om det, som jeg gør. Jeg kan ikke skrive det samme i morgen. Vi bevæger os. Hvis jeg beder om tilgivelse er den absolut, men der kan komme anledninger til at få tilgivelse – igen, allerede i

morgen. Og Guds øren er heldigvis store. Jeg kan kun kigge ned over mit livsværk. Den, jeg er blevet til, det jeg får skrevet, den mor jeg er datter af. Det er alt, jeg har. Jeg har ikke naboens liv, men mit eget. Gudskelov lærte min mor mig at hade en lille smule. Men bare for at opdage, at jeg selv er ophav til hadet og indeholder det på eget ansvar. Jeg kunne have vægtet hendes ord anderledes, men dømte hende for at have dem. Jeg kunne have holdt om dem (ordene) eller hende igennem telefonrøret, men jeg afviste hende med irritation. Jeg ville ønske, jeg havde født hende, men det er omvendt. Og hende, jeg føder, kan jeg ikke se. Jeg kan end ikke se, at det er utopi bare at drømme om at føde et barn. Det skal siges, at jeg mistede et barn engang. Men at jeg nødtigt mister et igen. Min mor har i alt fire børn, så jeg får en fjerdedel kærlighed. Men det skulle også række. Over for hende er jeg ”hende, min datter, som vækker bekymring”, og det er jeg da gerne. Jeg kan jo sige det samme om hende, blot at hun er en mor, der vækker bekymring. Jeg sagde ikke noget i telefonen. Men imellem os ligger drømme om et mor/datter forhold, der siger: ”Jeg er din datter, men var hellere din mor”. Og endda: ”Jeg er din mor, men hellere din datter”. Vi ønskede bare et liv fra mit Skød. Mere end ellers. Men nu fødte jeg disse ord. Ikke med smerte, men ved lindring. 28.6.2011.

At vågne til et møde.

Hvad gjorde det at længes? Længes efter en god dag. En kærlig sms. Helst fra den, man holder mest af. Men lå kærligheden da i punktummet eller kommaet? For mellem linjerne drømte jeg om at holde om, og kigge på. Men kun igennem min telefon var du der. Til fulde, dog. Hvem gik igennem linjen, ned til den næste sætning. Det gjorde alt det, man ikke kunne skrive. Alt det, man holder skjult for hinanden. Der lå det så godt gemt, mellem linjerne. Jeg har haft det skidt. Jeg har sovet mere end ellers, fordi jeg ellers ikke ved, hvad jeg skal give mig til. Telefonen ringede ikke mens jeg sov, og ingen ringede på døren, og køleskabet gav sig ikke voldsomt, som det nogle gange gør, så jeg var ligesom fritaget til at sove. Det gjorde ingen noget. Og hvem siger ikke også, at der bliver krævet mere af mig de kommende dage. Hvem ved om jeg ikke sparer kræfter til noget større, i morgen eller dagen efter. Det er ikke rart at sove fordi man keder sig. Og jo høfeberpillerne gør mig døsig, men helt ærlig. Og det er ikke rart at spise når man ikke er sulten, bare for at gøre noget. Eller tage ned i byen og gå forvildet rundt uden formål. Men det var, hvad jeg er; uden formål. Ingen lærer noget af mig, uden de selv oplever det at lære. Ingen skal gøre mig efter, for jeg er forhutlet. Ønsk Jer ikke i mit sted. Men her til aften fandt jeg et par sandaler, jeg alligevel godt kunne passe. Se – det er lykke. Jeg mener; at tro noget er fejlkøbt (dog i genbrug til ikke ret mange penge), være lige ved at smide det ud, og så alligevel give det en sidste chance. Er det virkelig rigtigt, at jeg ikke kan passe de sandaler, tænkte jeg. Mere rigtigt er, at jeg nu kan passe dem igen. Uden grund. Ingen ved hvorfor jeg nu kan passe dem, og for en uge siden ikke kunne. Ingen forklaring. Og sådan er livet meget. Uden forklaring. Ting sker, for sig. Du kom, jeg gik, vi var her. I morgen er endnu en dag – for os alle. Ingen har dagen for sig selv, vi er her til fælles. Jeg ønskede at mærke mig selv. Her i dag da jeg lå og sov helt fredeligt, fik jeg dårlig samvittighed. Mig, der bare ligger her på min sofa. Men du (min kæreste) er på arbejde, og ingen kræver mit selskab, ikke engang over telefonen. Alligevel gjorde jeg nogle opkald, da jeg var stået op. Og selvom jeg ikke kom igennem til lægen, for noget der heller ikke var akut, fik jeg spurgt ”Borgerservice” om, hvor jeg skal gå hen og få lavet et nyt pas, da det gamle snart udløber. Intet akut i det heller. Så ventede jeg tre kvarter i midtbyen på at få afleveret mit gamle pas, samt nyt pasfoto og underskrift. Jeg var da ligeglad, jeg skulle intet nå. Så mødte jeg en, jeg har det lidt svært med, men hvad; min dag var jo alligevel forgæves. Helt indtil nu, hvor jeg får det formuleret. Ingen er forgæves. Vi søger alle en forklaring på det, der sker. Bare et lille hint. Som et ægteskab, der undrer. Eller et brev, der aldrig bliver sendt. Bare så det giver os ro i maven til natten eller næste dag. Bøn høring. Vi ønsker nogen skal høre os. Eller vide at vi faktisk gik på den gade i dag. Eller det fortov, lige ved siden af hende og ham. Jeg går der aldrig igen, og ser måske aldrig hende, jeg der passerede. Jamen, er livet ikke forunderligt? Hvis jeg ikke har særligt kontakt til mig selv, hvem har så (for mig)? Jo, det har Gud. Så når jeg finder noget tøj i genbrug, så kan jeg finde på at takke Gud. Som om Han har lagt tøj

der, til når jeg kom en dag. Sikke noget. Men Gud er totalt misvisende. Så den ene dag giver han én en masse selskab, man skal til fest eller en komsammen. Mens han den anden dag udsulter én totalt, så man næsten ikke får vekslet et ord, i løbet af en hel dag. Sådan giver Han og tager Han. Og hvad gør vi? Vi er prisgivet. Bestemte vi måske selv, hvem vi ville møde på gaden? Var vi selv skyld i en ”dårlig dag”? Ja, til dels var vi vel. Vi kunne i hvert fald tage imod forskelligt fra hinanden. Den samme ulykke på to forskellige mennesker, ville ”ramme” forskelligt. Hvorfor tager man så ikke bare altid gladelig imod alting? Med åbent sind og taksigelse. Hvorfor undgår man bestemte grupperinger eller mennesker på strøget, går over i den anden side af strædet, for at undgå betændte situationer. Hvorfor opsnapper man fare, – og går? For at beskytte sig selv, vel. Men hvorfor gik man ikke ind i faren? Mødte den, tog den på sig. Anerkendte den farefulde situation for at være gavnlige for én. Skulle en anden – end mig, hellere gå ovre i den side af strædet, hvor der var betændt? Skulle en anden hellere mærke ulykke, – end jeg? Nej, vel. I dag, da jeg mødte noget faretruende forude på en gade, gik jeg over gaden over på det modsatte fortov. Så mødte jeg en pige, som jeg ikke ønskede at møde. Hvorfor? Skulle jeg hellere være blevet ovre på det andet fortov? Hvem sagde, man ikke gik til en større ulykke, end den man kom fra. Det var en utilregnelig person, jeg gik fra. En, der råbte omkring sig. Måske var han faktisk fredelig, eller jeg kunne have mødt ham med en anden attitude, nu hvor jeg slet ikke mødte ham med nogen. Mange andre gange sætter jeg mig gladelig ved en forpint sjæl, men i dag kunne jeg ikke tage det. Det tænkte jeg meget over, nu da jeg mødte hende pigen, der så heldigvis ikke så mig. Og jeg gik i verden med fortrydelse. Tanker som: skulle aldrig have været her. Skulle aldrig være gået den vej. Skulle være blevet hos manden i stedet for. Men så tænkte jeg; det kunne også have været værre. Tænk, hvis jeg stødte ind i pigen lidt på afstand, og jeg ikke havde kunnet undgå at få øjenkontakt med hende. Hun ville måske være standset og vi skulle have talt. Måske blev jeg endda skånet. Først for mødet med den højroastede mand, og så var heldet med mig, at jeg hurtigt kunne passere pigen uden at komme i snak. Situationen kunne have været meget værre! I morgen møder jeg pigen med et smil. Jeg møder hende sikkert ikke, men gør jeg, vil jeg smile. Over hele mit ansigt. Gud ville have placeret mig lige i krydsilden, og jeg ville have kunnet tale for mig. I morgen vil jeg tale med nogen. Ikke med nogen på et paskontor. Eller en telefonsvarer hos lægen, eller via mail. Jeg vil stå ansigt til ansigt med et levende menneske, – og smile. Uafhængig af hvem det er. Jeg kan lave en smiley her: :), med det samme. Fordi jeg er et positivt menneske. Gud kan møde mig i morgen på gaden. I den utilregnelige mand, eller den lidt usympatiske pige. For hvorfor ikke, egentlig. Han kan være i den grønne lysregulering. I trappen i en opgang. Eller et brød fra bageren. Men i dag var han i det, jeg prøvede at undgå. Nemlig mig selv. Mens jeg sov. Mens jeg gik rundt nede i midtbyen. Spiste unødige ting. Han var i alt det, jeg fornægtede at kende. Og i morgen må Han gerne være i det, jeg kender. Min kæreste, f.eks. I min sangstemme til bisættelsen. Han må også gerne være i det usynlige, når blot jeg får øje på det. Gerne sådan sent på dagen, må alt ligesom gå op for mig; Nåh, det var derfor, jeg skulle have den følelse, for at jeg kunne lære det eller det. Men Han kan starte med at være her på siden. Hvor jeg har et møde med nogen på en blog. Han kan være her i det punktum, jeg her sætter. Så kan jeg kende hans form, og give den videre. 4.7.2011.

Den, der bar.

Min kunstner åre var næsten tør. Jeg ville allerhelst skrive om kærlighed, også så andre mennesker kunne genkende sig selv i det skrevne. Som kunne jeg være et spejl. På gaden møder jeg dem, jeg har behov for at møde. Hvorfor skulle Gud ellers lade disse personer krydse min vej? Bagefter tænker jeg; pudsigt at møde netop ham der. Men det tænker Gud slet ikke. Min kunstner åre havde holdt mig til ilden i flere år. I dagevis var jeg blevet oppe om natten for at skrive, og måtte tage mig en lur midt på dagen. Jeg havde malet malerier, som om det var det sidste, jeg skulle gøre før jeg døde. Og billederne blev bedre af det. Meget bedre end senere, hvor det at male blev et tørt håndværk. Jeg taler om det ”tørre”. Det betyder vel, at der mangler et eller andet. Men at man ikke er livslang kunstner, men bare fandt den retning eller den bevægelse i nogle år, kan man vel ikke klandre nogen for, eller begræde. Det er fedt at være opfyldt af noget, en lidenskab, en strømning,

der vil i en bestemt retning. Og give det ubegribelige form. Se det stå foran sig. En node, et maleri, et digt. Og på mit blære – stempel (som jeg kalder det), står der: Maler, Forfatter og Komponist. Hvilket spejl kunne jeg da være for verden? Jeg kunne sige til verden, at jeg har overlevet traumer ved at lave kunst. At det er én måde at arbejde sig ud af kriser på. Jeg kan lære børn – måske en dag, at alt er muligt. Har du et farvekridt kan alt ske. På meget få sekunder endda. Eller hvis du opøver dig i klaverspil, står du måske en dag og skal bruge det. Og alle de øve timer, hvor måske kun disciplinen holdt dig oppe (dog for mig var det måske Bach, der holdt mig oppe:)) batter måske noget senere hen i livet. Jeg skal ikke sige eller være fortaler for, at intet er tilfældigt, og at man kan bruge hver øve time af sit liv til noget. Men intet er vel helt forgæves. Hvad dem, der begår selvmord, det optager mig faktisk meget, var de da forgæves? Tabte de da? Nej, næppe. Tværtimod viste de os et mod. Og jeg har selv snust til selvmord fra mit eget liv, uden deraf at være blevet modig, men det er et afsind som alle mulige andre afsind. Vi andre – såkaldte ”Kunstnere” – vi tålte livet, fordi vi omsatte vores energi til noget. Hvad med dem, der ikke kunne det? Jeg kan bryste mig af at have lavet 600 små melodier, men det var da fordi jeg kedede mig og ikke havde noget socialt liv. Det var af nød. Men også fordi jeg kunne. På én gang havde jeg latent i mig evnen til at lave melodier, men det var først efter, at jeg en nat drømte, at jeg kunne, at jeg virkelig forsøgte mig i det fag. Skal der en natlig drøm til at lave kunst? Før man opdager, at man kan. Hver gang nogen siger, de ikke kan male, spørger jeg altid: Har du da prøvet? Når nogen roser min sangstemme, siger jeg: Ja, jeg må have arvet den fra min mor og far, som begge er musikere. Jeg har altid tænkt, det var tilfældigt, at det var mig, der blev kunstner. At mine digte er blevet udgivet, skete vel kun fordi der på forlaget sad én, der var venligt stemt lige mod det, jeg skrev. En anden dag var vedkommende (på forlaget) måske stemt for noget andet. Men jeg ”røg igennem”, nåleøjet. Jeg blev godkendt som forfatter, fordi en eller flere konsulenter (flere, var det faktisk) kunne lide det, jeg skrev. Hvem plantede denne konsulent der på det rette tidspunkt, så jeg kunne få udgivet digte? Jeg skriver sådan i det her blog – indlæg, fordi jeg faktisk bare vil vise min taknemmelighed. Jeg fik flere ting i mit liv, som ikke blev givet til andre. Hvorfor, ved jeg egentlig ikke. Jeg sparede godt nok sammen til held, ved at være ret uheldig tidligere i mit liv, hvor jeg kom ud for smertelige og uoprettelige ting. Var det en belønning for svære tider, at jeg senere hen følte lettelse? Skulle alle, der er smertet af livet, ikke ved enden lettes for byrde? Jesus bar et kors. Et fysisk kors og et psykisk kors. Ikke at jeg kender ham, men et kors må være tungt, uden at han nogen steder har sagt det til nogen. Uden at han nogensinde har beklaget sig. Jeg har ikke hørt hans klage, dog hvor han føler sig forladt af Gud, men det er jo mig bekendt ikke det sidste, han siger, men derimod at ”det er fuldbragt”. Klagen er ikke hans sidste ord, det er ord undervejs. Mens dødsprocessen er i gang. Og går vi ikke alle igennem bitre ting, før tingene igen lysner. Ville vi da – i lyset – have undværet de dage, der gjorde ondt? Ja, med det samme, i et øjeblik ville det da have været enklere og lettere, hvis de tunge, uløselige dage ikke var der, men måske det for det meste alligevel giver mening, at de var som de var, når de endeligt er overstået. Det er så let at sige med overblik over dage, der er gået, at det klarede man sagtens, og kom endeligt an en anden gang, for nu har jeg rejst mig, fra det lave leje, og gjort mig fri. Nu står jeg helt i det fri. Konflikter – kom bare an en anden gang. De har styrket mig, jeg er kommet stærkere ud ”på den anden side”. Det er så svært – midt i de tunge dage – at se sig ud af krisen. Det føles som om, der aldrig har været andet, og aldrig igen vil være andet nogensinde. Vi møder kriser forskelligt. Jesus løftede et kors, bebyrdet. Lagde det fra sig, begyndte sit himmeltogt. Vi andre har ikke noget fysisk kors at bære på. Vi ønsker måske nogle gange, at vi ku have hjulpet ham (Jesus). Men måske får vi lejlighed igen. For i morgen er endnu en dag, god eller dårlig. Bebyrdet eller lettet. Da rejser jeg mig – blandt alle Jer andre, som også rejser Jer. Går dagen i møde, som den møder os. Noget af det, jeg ser, har jeg besluttet at se, andet har jeg ingen indflydelse haft på. Jeg er ikke kunstner, fordi jeg ellers ikke kan holde mit liv ud. Men at skrive – også der her (om end det næppe er kunst), skaber et møde, mellem læseren og jeg. Jeg ser ikke, hvordan det skrevne bliver modtaget, i det hele taget ikke hvad manden, som jeg passerer på gaden i morgen, vil tænke om mig. Jeg kan sende noget ud i verden, af sted, på mine præmisser, eller med det i lasten, som jeg ønsker skal ramme eller gavne andre. Jeg vil ikke bebyrde eller være et åg. Jeg vil højst være mit eget åg. Og jeg kan hjælpe en barnevogn ind i bussen i morgen, og bære på den

måde. Men ham, der har båret mest, ser til hvor ringe min offervilje egentlig er. Bagefter kommer Jesus ud af bussen og siger mig Tak for hjælpen. Jeg er helt mundlam. Jeg troede, jeg var den, der bar. 31.7.2011.

Mellem den ringeste og den største.

Har løftet håndvægte, som om de var et kors. Men det var de ikke. Og jeg er ikke Jesus. Kun i mine maniske og grandiose forestillinger. Men hvorfor ikke jeg? Fordi jeg løfter håndvægte i stuen. Og det er min måde at vise verden kærlighed på. Håndvægte i stuen.. Måske var det fattigt. Det gavnede ikke ligefrem nogen udover mig selv. Kunne jeg ikke have løftet følelser op under loftet, i stedet for håndvægte? Var det ikke større at løfte sig selv, rejse sig efter et nederlag, eller skrive en støttende bemærkning til en på Facebook? Jeg skrev en støttende bemærkning på Facebook. Lige før. Det var efter, at mine arme var blevet stærkere. Så noget førte det da med sig. Du sagde mig det meste, min Skat. Når nogen skriver (på Facebook), at hun har været sammen med sin mand i 20 år netop i dag, tænker man over sit eget parforhold. Men ikke ret længe, før det kildrer i maven. Gid, det bliver ved at kildre i maven, at tænke på dig. Kan man ikke få kronisk kildren i maven? Du har været hos mig. Lige fra begyndelsen. Lige fra jeg begyndte at kende mig selv igen. Efter hårde år med sindslidelse, i følelsers vold. Du gjorde det ved mig, at jeg pludselig turde gå i mine høje støvler, som jeg indtil da ikke vidste, hvorfor jeg havde erhvervet mig. Det mod kendte jeg, fordi jeg gik op af dig. Sådan kan man gå op af nogen, og føle sig noget værd. Værd – sat. Prist på. Nu går jeg vanlige skridt i mine støvler. Og tusinder af kjoler har jeg tænkt på at pryde mig med, fordi jeg nu tør. Jeg ved, det er et ydre udtryk, jeg ikke bør tillægge så meget værdi. Men for mig er det et – sundhedstegn. Et tegn på, at jeg er i balance. Har ro i mig selv. Jeg skulle ikke have gået selv, i alle de år. Kunsten blev bedre, nuvel, men alene i så mange år.. Kamp om det daglige brød i form af spiseforstyrrelse. Kamp med maniske, eksplosive perioder uden medicin, afløst af månedlange indlæggelser. Ensomheden over at ingen ringede på min dør, eller fordrede mit nærvær, – bortset lige altså fra kunsten. – Som krævede mest af mig, altid. Nu har jeg et socialt liv, men hvorfor skriver jeg overhovedet alt det her i et blog – indlæg, på Kristeligt Dagblads hjemmeside? Kunne verden ikke forstå mig ellers, eller hvad vil jeg sige videre, give form så andre kan bruge det; De – eller verden – skal ikke frygte mit blik i morgen. Jeg er ikke ude på at gøre dem/den ondt. Hverken i et blik eller en berøring, eller et undladt blik eller berøring. Kigger jeg ned er det ikke for at fratage den forbipasserende en kontakt, vi ellers ku have haft. Jeg ved bare ikke, hvordan jeg skal forme mine øjne for at virke mest venlig. Ikke alle vil jeg være venlig overfor. Og nogle gange gør tilfældet, at man begår sig kejtet midt på fortovet. Nogle skulle man have undt et længere blik, mens andre stjal det lidt, man gav dem, så man ønsker man ikke havde givet vedkommende det lidt, man havde. Stol på din kærlighed. Hvor kærligheden finder vej, bliver den forstået. Den er ikke i tvivl da. I morges grinede min kæreste og jeg over noget. Det var rigtig forløsende. Uden vi havde besluttet at grine af noget. Det kom bare, over os. Så forlod det os, men grinet forplantede sig i os som en spire eller et frø. Jeg glemmer det aldrig. Ovenpå en besværlig snak lettede det kolossalt. Men man kan ikke tale om det helligste. Selv ikke i det, jeg lige har formuleret, findes skatten, eller det der bevæger mig mest, eller det der gør mig mest lykkelig. Jeg kan ikke formulere det, der gør mig mest lykkelig! Aldrig. Det gemmer jeg på. Ikke i en skuffe, eller til en fortrolig snak med en en dag. Næh, jeg holder det hos mig som støtte, som en ring jeg bærer på min finger. For det bedste kan ikke formuleres. Det findes udenom ordet. Heldigvis. Et grin forplanter sig måske, eller bygger en op indefra, eller giver en mere mod på livet, eller styrke til det der venter en i løbet af dagen. Men bag det grin.. Bagved var det tætteste bånd, man kan tænke sig. Ikke en snor, et bånd af stof, eller et moder – barn bånd. Men et slægtsbånd. Slet ikke til at tale om. Jeg siger jo, det er helligt. Hvem kan nogensinde sige det hellige højt? Gik man ikke med sin tro skjult, kun kendt for Gud. Og var det ikke af det bedste? Hvem går og siger: ”Vi er lykkelige”, hvis de ikke er det? Hvorfor skulle man udadtil sige eet, og indadtil være noget andet? Vil man ikke være i sit åbne ansigt, bør man ikke tilstræbe umiddelbarhed, genkendelighed, for at opnå tryghed. Men jeg siger ikke noget bestemt her, kan jeg mærke. Jeg har ikke en formel, eller en skabelon. Jeg prøver mig frem, ligesom

alle andre i et parforhold. I det hele taget er jeg bare helt almindelig, – med en lille tendens til at tro, jeg er Jesus :) Jeg kigger på mig selv i spejlet efter 20 år, og ser jeg ligner hende, jeg var som 18 – årig. Og Gud, hvor jeg elsker at se hende igen, og gen – kende hende. Se, at det var sådan, jeg om alle omstændigheder var blevet, uafhængig af hvad jeg skulle igennem af voldsomme ting. Man kan ikke identificere sig med et Traume, eller sige; det er det, man er. Traumet er udenfor een. Man var bare slave af det, måske endda i årevis. Det var gods på bunden af ens last, som man skattede højt, virkelig satte pris på, fordi det dannede ens eget selvbillede. Og: Det skabte Kunst. Hvad havde kunsten været uden traumet og omvendt? Hvis jeg ikke var traumatiseret, var kunsten ikke blevet så intens som den blev. Så jeg den dag i dag græder over at spille bestemte selvkomponerede melodier på mit klaver. Nostalgi, forlad mig dog. Det siger jeg 10 gange om dagen til mig selv. Min kæreste sagde det i aftes, det om at identificere sig med traumet. Måske sige; historien er skrevet eller gennemlevet. Nu, kom videre (ikke hans eksakte ord). Jeg har skrevet min historie, så jeg er ved at kaste op. Det står udenpå min trøje, at jeg er en mor, der har mistet sit barn. Der står bare ikke, hvordan. Jeg har noget slapt maveskind, fordi jeg engang fødte, men ingen kan se resultatet af den fødsel nogen steder. Der er ingen, der har glemt dig, mit barn. Jeg prøver på én gang at skjule mit maveskind, og på samme tid at fremme forståelsen af at det er der. Det karakteriserer mig, men er jo ikke mig. Man kan være så meget andet udover mor. Så meget udover maveskind. Der er tæer, der kunne have været korsfæstet, men det er for provokerende at sætte sig i Hans sted. Her er et forum for kristendoms forkyndelse, og tænk; jeg mener, jeg har en plads her. Mig, hvis klæder er sindssygdom. Og hvis grandiositet er frastødende. Var det (sinds-)sygdom at tænke, man havde haft en lidelsesfuld vej. Var det menneskeligt at tænke sig ikke – menneskelig? Var det dig, eller mig, der var Jesus. Og betyder det noget? For jeg rakte dig bare en hånd, her med det skrevne. At tro stort om sig selv i smalle Danmark, vækker foragt. Men at tro lidt om sig selv er en skam, fordi man var så meget mere. 10 gange om dagen er jeg det mere. De andre 10 gange om dagen er jeg det mindre. Mindre end den ringeste, og større end den største. Men derimellem skulle jeg gerne være. Være i et parforhold, være i gadebilledet i morgen, spise min aftensmad. Jævnt og virksomt. Men.. 6.8.2011.

Empati i udbrud.

Jeg ville gerne være ren. Derfor rengjorde jeg mit ansigt, undgik at drikke kaffe, motionerede, vaskede mit hår. Men hjalp det mon? Jeg ville have gjort gode gerninger, nogen der forløste, eller overraskende ville gøre folk glade. Men så opdagede jeg, jeg var mig selv nærmest, og fik ryddet op i min stue. Jeg var på vej over mod købmanden, men så gik jeg tilbage. Kunne slet ikke se mig tage bussen ud til min kærestes kolonihave med varer, som jeg af god vilje ville have gjort. Hvem opdagede mon, at jeg havde haft tanken? Kun de naboer, der så mig gå ud og derefter tilbage, må have undret sig, og tænkt jeg havde en plan. Så skulle jeg sådan helt heroisk sende en sms til min kæreste senere på aftenen, og skrive at jeg havde fyldt hans køleskab op, taget hans snavsede vasketøj, så jeg kunne vaske det i morgen, samt givet kattene mad, som de egentlig helst får så sent på dagen. Jeg kunne have været en engel, men var kun et menneske. Og pludselig var det nærmest at tage sig af mig selv, få ryddet op herhjemme, spist de boller selv, som jeg ville have givet ham. Og igen – som jeg følte i morges, var jeg et dårligt menneske. Eller jeg kunne i hvert fald have været bedre. Jeg så muligheden for det gode, men greb den ikke. Måske ville jeg have været ”for god af mig”. Det ville måske helt have været en ”ofring” af mig at tage derud. Det ville måske have ”kostet” mig noget. Det var lettere at sige til sig selv, at man ikke kunne ”se det for sig”. Jeg kunne ikke se det for mig, at jeg skulle sidde i den bus ud til Søren Frichsvej. Ikke lige i aften. Det var ikke, at det gav regn, eller at der ville være ballade på gaden på sådan en lørdag aften, eller at jeg havde for kedeligt tøj på, så jeg ville have været for sårbar. Jeg kunne bare ikke ”se det for mig”. Jeg kiggede på fremtiden, og så mig ikke sidde i en bus, eller gå hen ad Søren Frichsvej. Det var ikke min vej. En andens måske. I aften skulle jeg nemlig skrive et blog – indlæg, kan jeg så regne ud, nu hvor jeg er i gang. Det var det, aftenen skulle gå med. Og gå gladelig med. Så skulle jeg gøre kærlighedsgerninger på skrift. Ikke hos købmanden, eller i kolonihaven, men lige her. Men hvordan

stille så høje krav til sig selv. Måske kendte jeg ikke engang kærlighed. Hvem sagde, jeg havde oplevet den nogensinde. Kunne et menneske ikke være "tabt", og aldrig have mærket kærlighed? F.eks. jeg. Men jo, jeg kendte godt kærlighed. Også i at spise, og i at motionere, og ved at tale med min søster i telefonen om lidt, eller da min kæreste ringede tidligere på dagen og ønskede mig det bedste. Men hvem har "det bedste"? Hvor er skatten gemt? Hvem kendte – mest til kærlighed? Det gjorde vel Jesus? Måske Jesus. Hvorfor ikke Jesus. Var han ikke kærlighedens mand. Talte han ikke netop – fra hjertet. Alle vi andre, vi prøver bare. Alle os er bare forsøg på. Eksempler på noget, men jo ikke det fulde eksemplar. Eller? Når jeg prøver at lege, jeg er Jesus, som jeg gør mange gange om dagen, da jeg engang havde en slags vision om, at jeg faktisk er ham, så kommer jeg til at græde over nogen i bussen. Jeg kan ikke græde højlydt eller hulke, det vil virke alt for mærkeligt, men der er plads til, at jeg får tårer i øjnene. Nå, hvorfor bliver jeg rørt over nogen i bussen?, tænker jeg så. Det gør ikke et menneske bedre, at det kan blive rørt over nogen i bussen. Det gør heller ikke et menneske dårligere. Det er et menneske, der bliver rørt, som vi taler om. Mig. En anden bliver måske rørt over mig, men det kan jeg bare ikke forestille mig. Jeg kender selvfølgelig kun min egen tåre, som ingen typisk ser, og jeg kender mig selv, som en der elsker, eller med – føler, eller får ondt af. Empati. En aften for nogle år siden, spurgte jeg den åndelige verden, eller bare ud i luften: "Hvad er det særlige ved min familie?", (den, jeg er vokset op i). "Empati", var svaret. Det var på et tidspunkt, hvor jeg – på trods af at jeg var omkring 30 år – ikke vidste, hvad ordet "empati" betød. Derfor stod jeg op af min seng og slog ordet op. Andre familier er måske gode til noget andet. Det gør ikke umiddelbart min familie bedre end andres. Men vi kan åbenbart sætte os ind i andre folks følelser. Perfekt! Det må være en god egenskab, tænkte jeg straks. Indtil jeg den dag i dag sidder og græder i bussen, så ved jeg ikke, hvor hensigtsmæssigt det er at med – føle. Men Herre, er det ikke det, vi er her for? Var Du her ikke for det, også? Du følte endda med dine bødler. Du favnede alle, og tog i nåde mod de fortabte. Samtidig med at du dømte hårdt og nådesløst. For du var dobbelt. Ikke som skizofren (tror jeg da ikke), men som både nåde og dom. En åben favn, og en kølig afvisning. For ikke alle rørte dig lige meget. Jeg taler om Jesus. Jeg prædiker ikke, jeg er ikke teolog, og jeg er ikke engang lærd. Men jeg bliver rørt over nogen i bussen. Det var, hvad jeg ku. Andre kunne være dem, jeg bliver rørt over. De mærker nok ikke mit blik eller min overøsen dem med ømhed. Men jeg kan ikke lade være. Og det kommer bag på mig hver gang, når det sker. Bare en mand går duknakked på gaden, falder mit blik naturligt på ham. Hvorfor ikke være hos den, der lider mest nød? Hvis en kom til skade i bussen eller på gaden, ville vi alle søge at hjælpe ham. Eller? Ville vi ikke – naturligt – søge mod den, der er i nød, og – hjælpe ham!? Det er en opfordring. Jeg synes, kærligheden er så overbevisende med sådan noget. Man kan vel ikke se stiltiende til noget ulykkeligt. Jeg spørger bare (og kender jo ikke svaret). Jeg er selv i nød, dag ud og dag ind. Beder alt for sjældent, og takker alt for lidt. Men alligevel synes jeg, jeg har noget, i min beholdning, et overskud, der rækker ud over min egen favn. Det er som om, jeg har noget "tilovers", som jeg kan dele ud af. En hel barm fuld af næring (selvom jeg er ret barm – fattig). Hvis en har noget, og en anden ikke har, vil man da ikke dele det, der er? Vil man hamstre for at få mest, dele ulige, søge det uretfærdige. Det tror jeg ikke. Jeg er et blik i bussen, der gerne vil trøste. Uden at kunne række personen min hånd, eller ae ham på skulderen, eller sige ham et ord. Jeg kan bare kigge, og øse. Du var der i dag. Bagefter busturen "gik det ud over" en på gaden. Og hvorfor ikke. To nødstedte på én dag, kan man jo sagtens møde. Og igen i morgen, og dagen efter. Jeg var selv nødstedt. Jeg kiggede på mit spejlbillede i vinduet i bussen, men kunne intet se. Da jeg igen fik lejlighed til at kigge på mig selv, var det inde i et butiksvindue. Men jeg var der ikke. Selvom jeg gik lige forbi. Da jeg kom hjem, slog det mig, at jeg kun var der i medpassagerens øjne, ligesom han var i mine. Og at jeg havde betydning for hans færdens videre. Og nu er du, Læser, mit spejl. Her, hvor jeg gjorde mig til kende, og bemærket, og fik orde. En dag siger du mig måske, hvad du så. 13.8.2011.

Den største Synder

Det smertede mig at være her. Men hvorfra skulle jeg vide, om andre kender den samme smerte? Om jeg bare er en blandt mange. Hvem er ”mange”? Skal jeg ikke søge i egen favn og forløse noget der, før jeg rækker ud efter andre. Men nogen ”glemmer sig selv”, ofrer sig, giver for meget, mister sig selv på den konto. Men nogen er jeg ikke. Jeg er den. Og søger jeg i egen favn finder jeg smerte. Over at jeg i det hele taget har en favn, der vil omfavne nogen. For nogen findes, og nogen har brug for mig. Jeg kan være hos en ven i nøden, uden at være hos mig selv. Men du vil spørge, hvorfor. Reder man ikke sin egen seng før en andens. Jeg skal forhaste mig. Hurtigst muligt finde fodfæste, og kunne kende mig selv, fra de andre. Hellere være indeni mig, end udenpå de andre. Det er så helligt. At tænke på du før jeg. Som om det er den største kærlighedsgerning i verdenshistorien! Han (Jesus) gav sig hen. Ofrede sit liv. For sådan nogen som os. Hvorfor, egentlig? Var det så meget rarere at hænge på et kors. Men jeg kender godt svaret. Jeg gjorde det gladelig. For en sag. Men hvilken sag er da så vigtig? Bibelen, den er vel bare en bog, blandt mange? Og den er ved at være gammel og forældet. Men hvad andet har vi. Jo, vi har det levende ord. Når kærlighed ”bliver levende i blandt os”, som man siger i kirken. Vi kan være liv for nogen i morgen. Hvorfor ikke allerede i morgen. Hvem hindrer os. Gå nu ud i verden og elsk hverandre. Og det viser sig, at det er langt det nemmeste. Den nemmeste fordring overhovedet. For strømmer der først en velvilje ud af ens hjerte, eller ens favn, når den også typisk ind og gør godt, hvor den kommer frem. Kan man ikke elske – for meget? Det kommer vel an på, om man bagefter er helt tappet for kraft. Eller om den, man rettede sin vejvilje imod, tager dårligt imod den. Kærligheden er vel som en strømning i en gren. Den vokser udadrettet hen imod noget. Arbejder møjsommeligt på at blive større, bedre. Vise mere af sig selv. Rette sig udad. En verden åbner sig for grenen, og favner den. Luften omkring grenen kærtegner den. Påskønner den, og opfordrer den til at fortsætte ad samme vej. Den kan vel ikke møde had på sin vej, sådan en gren? Engang da jeg var indlagt, så jeg kun had i træernes blade udenfor vinduet på stuen. Jeg gik møjsommeligt (ligesom bladet på grenen) over i hospitalskirken og bad. Men når jeg kom tilbage til afdelingen, var jeg ikke blevet ”bedre” eller udfriet, eller mindre deprimeret. Alligevel gik jeg over i kirken den næste dag også. Og sådan fortsatte proceduren i flere måneder, faktisk. Uden at føle denne aha – oplevelse, eller føle Nåde eller løn, eller ømhed, fra en højere instans. Jeg havde kun mig selv som målestok, og så slet ikke, at Gud var i det blad på træet, jeg kunne se fra mit vindue. Nej, i mine øjne var Gud der ikke. I stedet kiggede bladet hadefuldt på mig. (Ikke psykotisk). Til sidst lægede tiden alle sår. Intet andet en tiden reddede mig ud fra det sted. Ikke engang en bøn, som jeg havde ment mere inderligt, havde gjort udslaget. Nej, kun tiden arbejdede for mig. Slet og ret noget udenfor mig selv. Grenen, der bare vokser af sig selv, håber på at nå frem, håber på at blive større, indtage mere næring. Udfolde sig. Og nu, hvor jeg nævner det, vil jeg allerede i morgen kigge på et blad på et træ, og se om jeg kan se, det er kærligt. Jeg er et sted i mit liv, hvor jeg er opfyldt af kærlige tanker, i højere grad end jeg nogensinde tidligere har været. Så hvorfor ikke et blad i morgen? Hvorfor ikke i de her ord. Eller i et strøg henover en skulder i butikken i morgen. Forleden tænkte jeg på, om Djævelen faktisk findes. Jeg var begyndt at læse en ”Jesus – bog”, hvor forfatteren helt naturligt omtaler Djævelen som en realitet. Jeg kan huske, at jeg for år tilbage tit tænkte på ”det onde”, og på hvordan jeg skulle undgå det onde, og holde mig på ”kærlighedens sti”. Hvis nu Djævelen var i det blad ude på det træ udenfor mit vindue på psykiatrisk hospital, så havde han et udtryk. Et sted at vise sig. Og et menneske at ville kapre. Jeg gik ikke ud og kyssede bladet for at det skulle forandre sig, for det havde jeg slet ikke kræfter til. Jeg blev heller ikke ved med intenst at nedstirre det, blive forblændet, eller opfyldt af had over det. Jeg lod det være. Det var vilkår, lige op af min sygdom. Det var lige vilkår for bladet som for mig. Alt levende kan vel i princippet ændre karakter, selv jeg kunne jo – i bladets øjne – være ond i min udstråling. Men ond – helt inde, tror jeg ikke. Selvom jeg i sygdomsperioder har kaldt mine forældre alle mulige onde ting, tror jeg ikke, jeg var ond. Min mor kaldte det for at jeg ”skejede ud”, og at det ”kunne jeg jo ikke gøre for”. Havde hun ret? Var jeg – pga. sygdom – undskyldt? Var bladet – undskyldt? Hvem er Herre over hadet, eller bestemmer hvem der udfører ”onde” handlinger? Tager ”Djævelen” bolig, hvor den kan komme til det? I mange år var jeg bange for

bestemte tal, og for at bære sort undertøj, fordi jeg tænkte, det var af mørke kræfter. Jeg turde simpelthen ikke. Det gør jeg godt nu. Jeg ser ikke en bund- eller grundtone i mig, eller mennesket som sådan, som ikke står ren. Ren mørk. Skulle man på et maleri helst vælge lyse farver? For at skabe et venligere udtryk? Hvis nu Djævelen (som jeg nævner helt uhørt mange gange) virkelig findes. Er han så i ordet. Her. Nej, han lå da i min seng! Jeg kan endda kigge lige over på ham herfra. Han hviler sig bare, efter en mislykket mission om at omvende. Og jeg har helt styr på ham. Men sikke noget sludder. Jeg spørger bare, om den egentlige grundtone er kærlig. Hvis man har lyst til at være vred på en ven, men snarere formulerer sig helt omfavnende positivt (som jeg faktisk i dag netop har gjort), har man vel vendt den anden kind til. Men hang man samtidigt på korset, er det vel sværere at vende ansigtet i en bestemt retning, ku jeg forestille mig. Hvis røveren på korset ved siden af havde provokeret én. Ville man så have råbt højt og vredt? Nej, for man havde ikke kræfter. Man hang udsultet, til skue, nedgjort. Men røveren sagde i stedet noget støttende til én, og man fandt kræfter i stedet for at miste kræfter. Hvilken Herlighed! Der var nåde i den sidste Time, og der var mere på vej. Flere steder at hente kraft. Også for os i morgen. Og for bladet på træet. Og for dem, der lige nu beder i hospitalskirken, i stedet for mig. Og mon ikke, man alligevel blev hørt derude? Det tror jeg, jeg vil bede om, at man bliver. For lå man ned og blev sparket på, var man nærmest fortabt. Men rejste man sig bagefter for at slå tilbage, var man også fortabt. Rejste man sig derimod for at se på sin forslåede krop, at den er mærket for livet, men har tålt, så mærker man sig selv generere styrke. Til fremtidige kampe og lidelser. Selv Han rejste sig. Fra graven. Og nu kan jeg se, Djævelen også rejser sig fra min seng. Han slingrer af sted. I morgen hænger han på et træ som et blad. Men jeg ser ikke hans vej. I stedet for plukker jeg bladet lige ved siden af, så han føler sig overset. Han vil søge at gå mig i møde. Og det ender (sgu) med, at jeg beder for hans frelse. Jeg kan ikke lade være. Hvis fristelser består i det, er jeg så den største Synder. 02-09-2011.

Nu åbner sig mit øje.

Det var altsammen små skridt i den rigtige retning. Man gik ud fra, at i takt med at man blev ældre, blev man også klogere. Og med mere livserfaring bag sig, var man bedre rustet til at møde hidtil ukendte udfordringer. Og i alle ting ville jeg bare gerne være ren. Ren i tanken – sådan helt barnligt, uskyldigt, ren i følelsen så der var overensstemmelse mellem, hvad jeg havde indvendigt og hvad jeg udadtil gav udtryk for. Ren i kroppen ovenpå krævende dage med præstation og tynd mave. Ren. Et åbent ansigt. Det, der var. Stabil. Det, der lå latent i mig – og hvilede. Jeg lå på sofaen med katten ovenpå. Den havde ikke umiddelbare forbehold mod mig, selvom jeg i egne øjne ”tænkte dårligt”, eller manglede kærlighedsevne. Den var varm og kærlig. Det var min kæreste også, da han tog af sted. Og i morgen er han det igen. Det er det, man kalder ”tillid”. Din krop op af min, fordi der er tiltrækning og magnetisme, som om din mave op af min går ind og næsten ”fylder op” i min mave, hvor der før var hult. Du vil mig ikke ondt, Herre. Hvorfor tror jeg, jeg skal straffes eller møde modstand? Hvem har lært mig næsten at bede om Tab på livets vej? Jeg sidder i kirken og du fylder mig op. Efter nadveren synger jeg mærkeligt nok bedre end før nadveren, og jeg kan ikke forklare, hvorfor. Jeg tænker på at have gjort et andet menneske ondt rent fysisk engang, men finder trøst i at også Du led en smertefuld død, og måske kan forklare mit barn, at det er et offer. At jeg slog ham ihjel, fordi jeg var syg. Og at han har betydet så utroligt meget for mit liv. Sidenhen fik jeg ikke børn. Det var som om, det ikke kunne ligge i mit liv. Der var ligesom ikke plads til børn i min mave. Eller i mit sind for den sags skyld. Ikke at jeg ikke gerne ville have en ekstra ”Lars” (kæreste) på en eller anden måde. Han måtte da gerne kopieres, men – jeg.. Jeg sang engang ”Nu lukker sig mit øje” – godnatsang for mit barn. Det var inden det blev født, og om han har hørt det..? Men så lukkede jeg hans øje, mens Gud så til. Og så løb jeg væk fra ham, efterlod ham i sneen. Hvorfor sang jeg først for at gøre ham tryk, for siden at gøre ham utryk? Nu synger jeg aftensang for mig selv. Jeg er mit eget barn, også så jeg virkelig skal tage mig sammen for at føle mig som voksen – i en alder af snart 39 år. Man havde ikke som barn ønsket sig at blive en, der har slået ihjel. Jeg ville bare gerne synge og spille klaver. Det gør jeg nu; egne sange og salmer. Offentligt. Det var, hvad jeg kom med i posen. Af lykketræf og skæbne stykker. Jeg deler gerne ud. Men når

jeg skal leve med fortid og synd, begynder jeg at tro på Jesus. Så får jeg det bedre. Min søns voldsomme død var ligesom Jesus' voldsomme død. Så det har de tilfælles. Genkender du mig en dag, vil jeg være glad. Men vil du ikke kendes ved mig, forstår jeg godt det. Til vinter vil jeg selv lægge mig i sneen, og min kæreste skal med vilje gå fra mig, så jeg får følelsen af at blive efterladt, hjælpeløs. Men det går sådan, at han ikke kan få sig selv til det. Jeg beder ham igen og igen om at gå fra mig, fordi jeg har fortjent at blive efterladt, – men han kan stadig ikke. Jeg turde godt løbe fra dig der i sneen. Du var hårdt ramt, men jeg havde ”sendt dig af sted”. Mere føltes du ikke som mit barn, end at jeg havde kræfter til at løbe. Kære urene, moder. Mere følte jeg mig ikke som dit barn, end at jeg først nu kender dig (igen). Flere ord har vi ikke at sige, andet end: ”Nu åbner sig mit øje”. 24.10.2011.

Skriftet ved min grav.

At jeg måtte skrive for mit eget bedste, fattede jeg jo ikke. En anden skulle vel engang læse det skrevne, ellers var det vel ikke? Jeg kunne skrive i mit testamente, at denne side papir skulle placeres ovenpå min krop i kisten, og ingen måtte åbne dokumentet og læse det først. På den måde var det skrevne kun imellem mig og – mig. Hvorfor så skrive det, kunne jeg ikke bare have tænkt det skrevne for mig selv, når der nu ingen anden læser ville være? Men næh, ordene fik mere kraft af at blive placeret på en side. Også for en god ordens skyld. Min ordens skyld. Jeg havde gennemtænkt hele mit liv. Det lå bredt ud foran mig, som om jeg hvert minut kunne blive kørt over af en bil, og stadig ville det være intakt, uberørt. For jeg havde det, ejede det, plejede det, også selvom jeg lå mast ud midt på gaden. Ingen kunne nogensinde fratage mig mit sind, mit hjerte, eller min sjæl. Ej heller den ring, min kæreste lige har givet mig til min fødselsdag. Hvem ville gå rundt med en afdøds ring? Men jo, det har jeg engang selv gjort. Og det har givet mig noget historie med mig, at der på min finger havde jeg noget af ”Olines”, som kvinden, der ejede ringen, hed. Og jeg tænker; hvad vil de døde her? Ved hun et sted, at jeg har båret den ring? Ikke at det var for hendes skyld, at jeg gjorde det.. Men hvem fra de dødes rige, lever? Går hun et sted med en ny ring. Bare fra de dødes rige? Hvem tog fra de døde, hvad de stadig skulle have haft. Hvem krænkede en gravplads, spyttede på et navn, mindedes med afsky? Var de døde ikke i fred, for at blive i fred? Men hvem skal jeg (næsten) spørge? Disse latterlige spørgsmål, som om jeg kender en død, eller vil kende døden, eller længes efter at dø, eller hører om døden. Bare det enkle ved livet, man ikke kan vide noget om. Jeg forsøgte at være her og spørge. Jeg spurgte om alt muligt. Rimelighed. Retfærd. Hver gang jeg beder, beder jeg næsten ”om retfærd”. Det betyder i praksis, at det jeg møder skal foregå ”ordentligt”. Når jeg møder et menneske, skal hver af os få efter evne eller fortjeneste. Men hvem ved, om man får ”meget” eller ”lidt”, og om det meget eller lidt var ”nok”? Men jeg skal ikke kræve og kræve. I stedet for retfærd, så vel – færd. Jeg kan ikke blive ved at gå i genbrugsbutikker og indkøbe mere tøj. Der lugter af dårlig samvittighed, lige fra jeg træder ind ad døren. Og min(e) skabe er propfyldte, og noget tøj overrasker mig til stadighed; tænk, har jeg også den trøje, eller den nederdel? Hvad skal vi med overfyldte lommer. Kærlighed i en uendelighed. Slipper den aldrig op? Jo, når jeg min kæreste og jeg laver mad (sammen), har vi vidt forskellige holdninger til, hvor længe maden behøver at koge, og ved hvilken temperatur. Og jeg går herind og skriver et blog – indlæg (det er det blevet til, kan jeg se), for at få lidt luft, fra madosen, opvasken, stearinlyset – selvom det var tændt for at hygge. Vi sidder i hvert vort rum. Og tusinder af andre danskere gør det samme. Det er et parforhold, op af andre parforhold. Bortset fra at det er nok i sig selv. Jeg havde besluttet, inden jeg gik herind, at jeg skulle skrive for mig selv. Dette famøse ark, som skulle ligge i min grav, som ingen nogensinde fik at se meningen med. Der skulle bare udenpå konvolutten (hvis siden lå i en sådan) stå: ”Med ingen mening”. Og dem, der stod rundt om graven, ville gå til af nysgerrighed, men jo også respekt for mit ønske, om at netop det skrevne, var privat. Der skulle stå noget om ”Jesus”. Som om jeg havde en hemmelighed om Jesus, eller vidste noget om Jesus, som ingen anden vidste eller kendte til. Min egen hemmelighed. Det kunne være, at jeg kom til at tale over mig, inden jeg døde, og afslørede, hvad dokumentet indeholdt. Men det kunne snarere være, at jeg indeholdt endnu flere hemmeligheder, som endnu flere ikke vidste af. Og til hvad nytte? Jo, – til

Guds nytte. For Han kendte mig til bunds. Skjulte intet for ham. Og han fik netop at læse, hvad der stod på det papir, der skal ligge over mig i kisten. – Dette dokument, måske. Men hold nu op; nu har alle læst det her, så gemmer du jo ikke længere på det. Så helliger du det ikke mere, end at du bare med det samme publicerer det på Kristeligt Dagblads hjemmeside. Ville du ikke andet og mere end det? (kunne nogen spørge). Jeg ville ikke andet, i hele verden ville jeg ikke andet end publicere noget på Kristeligt Dagblads hjemmeside. Men der må være en grænse, og den går lige her. Jeg vil ikke skrive mere end denne ene side, i det program jeg bruger til tekstbehandling. Det må kun fylde denne ene side, og jeg er snart færdig. Kisten, når jeg er død, kan kun indeholde eet dokument. Ikke to eller flere. Og når man smider det ned i graven, folder det sig omvendt, så bogstaverne ligger øverst, og så folk omkring graven kan skimte nogle sammenhængende ord. Det, de får mest mening ud af, er ordene: Død, men genrejst. Og hvem fanden gider læse sådan noget? Nogensinde? Næh, når jeg dør, skal der stå meget lidt. Et liv i afsavn. Et fattigt liv. Et stakkels og forarmet menneske. Men var det så mig, der lå dernede? For jeg kendte til afsavn, fattigdom, men nævnte det aldrig. 22.11.2011.

Vanvittigheden sejrer!

Det tog mig en time at blive menneske. Mindst. Jeg blev født ind i en verden. Var her måske før det. Men nu tager jeg mig sammen. Man kan ikke skrive hvad som helst. Man kunne jo blive kaldt alt muligt, ”utilregnelig” eller ”sindssyg”, eller bare lidt til en side. Og det vil jeg da ikke. Derfor målretter jeg nu mit blog – indlæg til den menige mand, så alle kan forstå mine ord. Ikke at jeg har vidtrækkende konsekvenser, eller at mine arme rækker langt ud i verden, men måske kan man nå nogen med ord. Jeg har prøvet det før. Kastet ord efter nogen på gaden. Jeg ramte dem i ryggen, men ikke alle mærkede det. Jeg tog også nogle (ord) tilbage, slugte dem nærmest i min mund, de skulle simpelthen aldrig have været. Og slet ikke rettet mod ham der på gaden, eller hende der i bussen. Højest skulle de have ramt mig selv, som i en boomerang effekt. Så jeg fik alt tilbage i fjæset igen. Alt, der var rettet udad, skulle verden siden hen give mig tilbage. Alle dem, jeg havde svinet til i min dagbog igennem år, skulle jeg engang få gengæld af. Men allerede i dag får jeg det. Fra mig selv. Inden jeg ser ham i øjnene, jeg har skrevet dårligt om, ser jeg mig selv i øjnene, som hende der har skrevet grimt om ham (en bestemt i min omgangskreds). Og næsten ingen er gået fri, jeg har kastet skyts mod de fleste, bare fordi jeg selv var klemt eller presset. Presset til at skrive hvad som helst. Give mig lov til at skrive hvad det måtte være. Måske ingen alligevel skulle læse det skrevne, men hvad hvis..? Og selvfølgelig skulle det frem. Disse endeløse skriverier på toppen af Hammershusvej, hvor jeg dengang boede. Og hvad interesserer det folk at læse om, at jeg engang var forfatter på 4. sal i min lejlighed? Jo, noget må række videre. Ud ad vinduet deroppe på fjerde sal. Ud på gaden, ned i mudderet, ned til cellerne, det opbyggende materiale. Som alt bunder i. Alt udgår fra. Hvorfor skulle jeg ikke udgå fra noget? Hvorfor ikke jeg, på toppen af etagebyggeriet. Jeg kunne finde på alle mulige ting, såsom at skrive egne sange. Eller egne digte. Taget var for øvrigt lavet af digte deroppe (..) Og mange andre ting foregik i den lejlighed. Også ting, jeg blev syg af. I perioder hørte digtene aldrig op. Timer foran skrivemaskinen, midt om natten, hørte ligesom aldrig op. Om det så var et brev, der ville skade den, der skulle læse det, måtte jeg stå op og ”udføre min gerning”. Halvvejs tvangsmæssigt. Hvordan ved vi så om – dette – blog indlæg ikke også bare er tvunget frem via en vanvittig tanke? Men jeg spørger tilbage: ”Hvad hvis det er”? Hvad hvis blog – indlægget bygger på Sindssyge, – vil I så ikke læse det?? Hvad er der grimt ved sindssyge, og afmagt, og noget man ikke kan gøre for. Jeg har aldrig kendt andet. Du siger, jeg må være her, du Læser. Jeg må skrive på Kristeligt Dagblads hjemmeside, fordi der ingen censur er, og fordi jeg i øvrigt ikke skriver noget ”skadeligt” eller sådan. Fordi jeg skriver ”rent”, sådan som jeg er, er der plads til mig. Uden mig var hjemmesiden intakt. Med mig på hjemmesiden er der måske uroligt, men har nogen spurgt hjemmesiden, om den har noget imod at blive lidt uroligt? Disse mange indlæg om mangt og meget, skulle jeg hellere læse, end skrive ting selv. ”Skrevne ting om tro og kærlighed”, som jeg kalder det. Hvem kan skrive om ikke – kærlighed, eller ikke – tro. Har vi ikke alle et eller andet at gøre i dette forum? Kender vi ikke alle disse emner, der rager så højt, at vi

strækker og strækker os for at nå. Hvem fornægter at kende kærlighed? Skulle det være særligt at skrive om. Næppe. Andre kunne have levet mit liv, – snildt. Jeg var bare en Anne Marie, og hedder tilfældigvis noget med bogstavet ”E” i mit efternavn. Det giver sammenlagt ordet: ”ame”, hvilket vel kommer af det latinske ord for kærlighed.. Jeg ved ikke. Så meget skulle man ikke vægte et par begyndelsesbogstaver eller tre. Jeg siger jo, at andre hedder Anne Marie, og at jeg bare er ”tilfældig”. Andre kunne have fået min sangstemme, og flere kunne have forfattet mine digte, og i øvrigt have købt den trøje, jeg har på. Vanvittigheden sejrer!, siger jeg bare. Det er det, jeg eller vi er her for. Alt må lykkes i den skønneste uorden. Alt, hvad der ikke blev sagt, kommer jo alligevel for en dag. En tanke er vel ikke nogensinde skjult (for nogen). Særligt ikke for Gud. Jeg er ikke Gud. Jeg er menneske. Ikke dit menneske, eller det menneske, men menneske. Ikke for dig, eller med dig, men for mig selv. Op af dig, selvfølgelig. Hvem kan ellers holde mig ud? I går sagde jeg næsten ingenting, da vi havde gæster. Pludselig kunne jeg ikke snakke med om noget, og jeg følte mig uintelligent. (Men var det ikke??). Men så sagde jeg alligevel noget. Jeg sagde: ”Du har sagt mig, jeg slår til”. ”Du udtrykker dig, som om du holder af mig”. ”Du står op af mig, som om du vil være mig bekendt”. Men igen; det sagde jeg slet ikke. Jeg lyver nemlig også. Jeg må jo skrive alt. Derfor har vi i dag d. 1. juli, og jeg er mor til en dreng. Alligevel blev jeg i stedet sindssyg, og det er netop min undskyldning. Hvad er din? Jeg er mor til en dreng. Det er ikke helt løgn. Jeg er halv. 01.12.2011.

Modspil i spejlet.

Jeg var smuk, der i spejlet i fitnesscentret. Ikke mere eller mindre smuk, – men smuk. Jeg ku ikke ha ønsket mig en bedre krop, et bedre spejl, et par andre øjne at se med. Hele jeg slog til. Ikke noget ”sad forkert”, eller var malplaceret, og jeg tænkte faktisk med undren, om de med vilje havde lavet spejlet mere ”bruger”-venligt, så man så tyndere ud end man reelt var, så man fik lyst til at træne igen en anden gang. Om det var en salgsgidus. Stoler man bare ikke på det gode? Skal der absolut være en hage? Køen i sandwich baren var også for lang. Lysreguleringen skiftede lige til rødt som jeg netop skulle krydse vejen. Folk masede sig frem i ”Bruuns Galleri” (i Århus) for at komme hurtigst muligt frem. Alle disse men’er. Men som jeg stod der – narcissistisk – foran spejlet, havde jeg næsten sejret. Alle selvbeprejdelse eller følelsen af utilstrækkelighed eller skyldfølelse over at have spist for meget, forduftede. Byrderne lettede, intet mindre. Ville jeg så anbefale alle andre at gå i fitnesscenter, er det derfor, jeg skriver dette blog – indlæg? Nej, jeg savnede. Jeg savnede spejlet derhjemme, hvor jeg ser mig med fejl. Jeg tog mit tøj på i træningscenterets omklædningsrum, og – igen – som før jeg trænede, følte jeg mig ”forkert” eller mislykket, som om jeg skulle have valgt et helt andet sæt tøj fra morgenstunden. Jeg var alene. Kæresten var udenbys. Hans vante kommentarer og typisk ros til min påklædning – udeblev. Jeg kunne ikke været sikker. Jeg var alene på gaden, alene i omklædningsrummet med min krop, og mit tøj hang ensomt nedad min krop. Jeg sidder i stuen og tænker; mine arme er blevet stærkere i dag. Helt mærkbart løftede jeg så mange kilo, jeg overhovedet kunne overkomme. Ingen kunne have forlangt mere af mig. Men hvad ”savnede” jeg alligevel, som jeg siger. Jeg var ikke stærk op af dig. Du stod ikke ved min side foran det spejl. Kun jeg selv glædede mig. Var det ikke nok? Er man ikke grundlæggende ”sin egen herre”? Skal man ikke kunne stå oprejst i verden – selv? Når du kommer hjem om et par timer, kan jeg fortælle dig, at jeg har trænet. Du vil ytre, at du er glad for, at jeg kom af sted (fordi jeg nogle gange har mine tvivl forinden). Du vil måske endda sige, at du kan mærke træningen ved berøringen af min krop. Jeg har trænet min krop, men hvorfor? Jeg var helt alene om den romaskine og de jernstænger. Vekslede kun et ”hej” med et par andre motionister. Hvorfor kom jeg da? Hvorfor valgte jeg alenehed frem for tosomhed eller noget, vi ku have været sammen om? Jeg dør alene. Er det måske ikke rigtigt? Jeg kom ikke helt selv til verden (jeg mener: nogen hjalp ved fødselen, og min mor var der jo), men jeg må selv gå ind i døden til sin tid. Jeg er ikke et bedre menneske efter at have trænet, men jo det er jeg faktisk. Jeg så mig selv slå til, række, gå distancen ud. Lignede de andre, men ikke helt. Romaskinen sagde: ”Tak for endt arbejde”, og jeg kaldte den ”en ven”. Næste gang jeg kommer, siger jeg ”Hej” til den, og den stikker i et stort smil. Spejlet siger

– igen – næste gang: ”Hvor er du egentlig fin”. Og når det er spejlet, der (selv) siger det, så er det (jo) ikke narcissistisk. Forstår jeg verden bedre nu? Et savn skulle være, hvis du aldrig kom hjem fra din udenbys tur. Hvis der ingen læsere var på min blog. Eller hvis katten aldrig kom ind igen efter at have strejft omkring udenfor. Savn er ikke at have ord. Ikke at pille ved det bestandige. Savn er når Jesus siger: ”I spejlet OG udenfor spejlet var du smuk”. ”Jamen, jeg kunne ikke se mig udenfor spejlet”, siger jeg indvendende. ”Jeg så dig”, siger han så. Da jeg gik hjem ku jeg godt mærke et blik. Hjælper det mig, at du er allestedsnærværende?, spørger jeg. Og ser du mig kun, når jeg er ”smuk”? ”Der er dage, hvor jeg vender spejlet om”, siger Jesus så. ”Hvorfor?”, spørger jeg. ”Der er dage, hvor det (spejlet) ikke kan tåle at kigge”. ”Jeg har aldrig oplevet et spejl, der ikke spejlede, men skammede sig eller skåned sig selv mod synet”. ”Næh, men i dag oplevede du det”, siger Jesus til mig. ”Jamen, jeg så jo mig selv!”. ”Ja, men spejlet gjorde ikke”, siger han. ”Jamen jeg overstrålede Alt!”. Du så det kun selv, siger jeg jo. ”Og du så det?”. Jesus: ”Jeg kiggede væk. Jeg ku ha hændt at elske dig”. Men du må gerne elske mig. ”Næste gang så stil dig med ryggen mod spejlet, da ser du dit egentlige inderste stråle. Ikke som en veltrænet krop, men som en, der gerne vil træne sin krop. Fordi romaskinen er din ven, og spejlet er dit modspil. Da spil op imod dig selv.” Så gjorde jeg. 20.12.2011.

Du skal være min hyrde

Jeg havde lettet mit hjerte ved at gå og slæbe på en indkøbspose. Det var alt, hvad mine arme holdt til. At holde verden i mine hænder kunne jeg kun i få minutter ad gangen. De andre minutter gik snildt med at holde sammen på mig selv. Jeg var overladt til mig selv. Sindssyge i henholdsvis udbrud og dvale. Disse to grader, denne spændvidde, skulle jeg alt sammen holde i mine hænder. Jeg begyndte at falde. Først på gaden, men så også herhjemme. Jeg kunne ikke længere bære min egen vægt, fordi jeg var så belastet af tungt gods. Hvis man havde malet mig på et maleri, havde alle farver været sorte og røde. Et enkelt strejf af hvidt listede sig dog ind. Men hvis ellers et maleri selv kunne skifte farve efter forgodtbefindende, ja så ændrede dette maleri sig hele tiden. Du var begyndt at kede dig. Jeg så dig sidde i stuen helt stille op af din salme. Du støttede dig heldigvis til din salme. Når jeg nu kun var en statist. Og højst var det i mit eget liv. Jeg kedede mig. Det var faktisk mig..., indrømmer jeg nu. Jeg gik fra stuen ind i dette værelse. Værelset var bedre funderet. Jeg tænkte længe på at udgive noget mærkeligt, men jo længere jeg skrev mig ind på en side, jo mindre aparte blev mit udgangspunkt. At tro, man er mærkelig, mens man ikke er det, er vel bedrag? Der var ingenting i vejen med dig. Du var mit udgangspunkt, fordi jeg vågnede op af dig om morgenen, og sov ind ved din side om aftenen. Du gik i min stue og opfandt salmer. Mens jeg selv kun sang dem. Jeg kunne synge enhver salme, i alle mulige tonearter. Men at sige til verden, at det var det, man var blevet til, syntes næsten at være for fattigt. At være udenfor diskussioner om verdenssituationen, fordi man simpelthen ikke havde fattet forhistorien til verdenshistorien, var endnu et men ved det at være mig. At være udenfor noget, betyder vel ikke nødvendigvis, at man er indenfor noget andet. Jeg var indenfor kunst. Jeg bevægede mig indenfor en verden af at skabe. Jeg har altid sagt, at det var federe at lave egne sange, end synge på musikkonservatoriet på akkurat den samme måde, som tusinder af andre sopraner havde gjort før mig. Jeg havde det ikke i mig. Selv ikke på badminton banen over for min kæreste, kan jeg for alvor gøre livet surt for min modstander. Jo, jeg vinder typisk, men jeg har så svært ved at være led. Hvordan skulle jeg da have klaret mig på konservatoriet? Vi talte om at bære på noget. Det var der, jeg startede denne laaange sætning. Jeg bærer på en optagelsesprøve. Jeg kom bare ikke ind med den optagelsesprøve. Men jeg prøvede da. Der er så meget, man ”har prøvet”. Men ”man” kan man jo aldrig helt sige. Hvad der gør ondt på min krop, gør måske ikke ondt på din. Der er sådan nogle dårlige fjernsynsprogrammer, at man er nødt til at gå ind i et andet rum for at undgå lyden af dårligt tv. Ligeledes talte jeg i årevis ind i en diktafon, fordi jeg ikke ville verden. Jeg ville kun min verden. Alt centreredes omkring mig. Ligesom dit (Læserens) liv gør for dig, ku man lidt formildende sige. Jeg er ikke ene om at skrive om mig selv. En forfatter er vel personlig, indtil det gør for ondt. At græde direkte ind i en mikrofon, det er jo udleverende, eller ægte, eller autentisk. Heldigvis er jeg autentisk. Ellers kunne

jeg heller ikke være gået ind i dette rum. Jeg sidder her ikke for sjov! Jeg sidder her, fordi min kontorstol trængte til selskab, og mine fingre trængte til at taste på mit tastatur. Ingen anden grund finder jeg egentlig. Jeg ringede til min bror; det har været jul, og han gav os gaver. Selvom jeg i årevis har talt – live – ind i en diktafon, – samtaler, jeg endda senere har udgivet, så lød jeg så latterlig. Man er for alvor fanget på en telefonsvarer. Ingen fortrydelse, det er nu og her, first take. Du skal være min hyrde. Hvorfor ikke passe på mig, mens jeg går og brydes med: indhegningen, græsset på marken, dem der engang skal slagte mig. Du har ikke kendt mig. Du vil sige, du ikke har kendt mig. Du går ikke. Jeg kan i det hele taget ikke skrive om dig. Jeg kan heller ikke (længere) udgive dette som et blog – indlæg, for det går pludseligt alt for tæt på. Hvis jeg var et dyr på en mark, og du var min hyrde, ville du gøre alt for at passe på mig. Det stiller dig i et dårligt lys at sige, du ikke vil kendes ved mig. Jeg må indrømme, sætningen bare røg ud af min mund. Man kan slette det, man har skrevet, ku man indvende. Der findes endda en knap på mit tastatur, der hedder: ”Slet tilbage”. Se, det er løsningen! Hele mit forfatterskab skulle have kendt til den knap. Jeg opdagede så sent, at du bare ville passe på mig. Jeg gjorde mit for at blive indenfor indhegningen, gå ad sikre stier og veje, gå så du kunne se mig. Jeg kiggede mig af og tilbage, og det er rigtigt at du er det bedste, der er hændt mig. Jeg kiggede mig tilbage, men kun for ane din kontur i mørket. Du er der. Vi gik ad stier og veje sammen. Jeg skriver om det, når vi når frem. Det er historien værd, eller traveturen værd at berette om. Jeg gik og talte sten under mine ben. Nåede jeg over 100 sten på én dag? Du talte selv sten, og samlede enkelte op, som du så byggede salmer op omkring. Det er dine salmer, der redder mig. Hver dag er det det, de gør. Derfor går jeg dig ikke for nær. Siger ikke, hvor stor betydning, de egentlig har for mig. Du skal ikke vide, at jeg elsker dig så meget. Derfor udgiver jeg aldrig dette blog – indlæg. Du har hængt i min stue. Som et maleri. Nu er det bare også din stue, og dit maleri. Jeg har rakt ud efter dig i årevis. Det ene forliste forhold efter det andet, gjorde mig bare usikker på, om der fandtes andet (end forliste forhold). Du skal vide, jeg er dit får. Derfor lægger jeg dine bøger på hylden, så du kan finde dem igen. Intet skal gå tabt af din hånd. Du vil en dag endda skænke vin med den hånd. Allerede i aften, faktisk. Vi holder af hinanden. Er jorden ikke gjort af mennesker, måske? Skulle man finde Gud heromkring, går han nok bare over i Finnebyen (et sted i Århus). Der er så idyllisk derovre, som om fuglene lige synger lidt mere fornøjet der, end alle andre steder. Jeg er ikke dit får, hvad er det for noget sludder. Jeg går selv ovre i Finnebyen, næsten hver dag. Og Gud møder jeg da aldrig. Jeg tænkte, jeg kunne møde Ham her, på siden, i det skrevne. Hvorfor ikke møde Gud, som mine fingre møder tastaturet. Jeg sagde jo, mine fingre trængte til at røre tastaturet. Og nu er mine fingre næsten helt oplyste eller klartseende, her henimod slutningen af dokumentet. Jeg lavede engang et testamente. I det skrev jeg: ”Mine ord skal slå rod, men kun, hvor de finder næring”. Derfor arvede mine nærmeste ikke andet end ord fra mig. Jeg kunne ikke dele andet med verden, end det. Af og til sang jeg andres ord, f.eks. som kirkesanger, eller på en cd – indspilning. Det pinte mig, at jeg ikke forstod alt, hvad jeg sang. Jeg ville så gerne have givet det størst muligt udtryk. De andre i kirken sagde, jeg gjorde det godt nok. Og der, hvor jeg indspillede cd’er, syntes de, jeg gjorde det ”godt” eller ”meget godt”. Jeg bærer på et ord, der er tungere end alle andre ord. Tilgivelse. Det er fordi, det kræver mest tro af mig. Men jeg bærer det med lethed, netop fordi jeg tror så meget. Fortabelse. 27.12.2011.

For efter Liv kommer Liv.

Det var jo lige meget, om jeg var konge eller bonde. Eller medvirkede i et helt andet spil. Om jeg var levende eller noget andet. Men jeg er levende. Er her på gennemgang, ligesom min barndomsby er en gennemfartsby, og ikke så meget andet. Men jo, så meget andet. Ingen havde set mig i flere år gå på stræderne ”derhjemme”, denne gang med Lars i hånden. Ja ingen havde jeg gået med i hånden gennem ”Gram” by i mange, mange år. Og slet ikke en som Lars. Jeg havde ikke behøvet skamme mig over at gå i kirke, allerede et år efter jeg havde fået en behandlingsdom. Men jeg skammede mig. Jeg skammede mig helt indtil julen år 2009, hvor jeg for første gang kiggede mig omkring i kirken, uden at blive set ilde til, eller føle mig ved siden af. Sidenhen blev jeg ”medlem” af

Facebook, og fandt derigennem støtte fra andre Gram – boere, der i årevis havde tænkt på, hvordan det mon var gået mig senere i livet. (Det skal siges, at jeg kom ganske ulykkeligt fra Gram). En dag sad jeg på en psykiatrisk afdeling (Haderslev), og skulle samle mit liv sammen igen. Styk for styk. Mine forældre kom og holdt jul på afdelingen, da jeg ikke pga. mit helbred (psykiske) kunne og måtte andet. Men kan det virkelig interessere nogen her 20 år senere? Hvorfor minder mit nuværende lange hår om det, jeg havde dengang? Som om min søgen efter min oprindelse, som jeg kaldte det, først nu endeligt er overstået. Som om jeg virkelig er oprindelig. Om ikke med det akkurat samme hår som dengang, så med noget lignende. Derfor var det så nemt at gå ned til gravstedet i går, sammen med Lars. Blomsterne, – ja ligegyldigt, jeg lagde dem. Jeg så, stenen var fin, alt var fint. Gram kirke var pludselig ikke længere et grimt, mørkt sted, jeg tænker på med kulde og afstand. Jeg så denne gang markerne rundt omkring. Vi frøs, og vore fødder blev mudrede, så vi blev ikke så længe. Det havde kostet mig et par mudrede støvler, måske en forværring af min forkølelse, måske 80 kr. for en buket. Det var, hvad det kostede mig. Men hvad kostede det ham? (Mit barn) at ligge der. Man kan ikke sådan spørge den afdøde ved graven, hvordan han har det dernede i jorden. Man kan kun mærke, hvordan man selv har det med at stå ved graven. Man står der vel ikke, hvis man ikke vil. Ingen tvinger i hvert fald mig til at gå derom. Gram var mit ophav. Facebook har gjort mit ophav synligt. Kristeligt Dagblad har gjort min verden nemmere. Jeg kan skrive. Jeg kan altid skrive om det. Jeg formidler noget i et par mudrede støvler. Andre har mudrede støvler. Jeg formidlede fra netop de støvler, som ingen har magen til. Jeg, jeg, jeg. Altid mig selv i centrum. Bare fordi jeg ikke har børn, så er jeg selv den vigtigste i verden. – Men ak, jeg har jo netop et barn, ingen ser det bare. Så derfor blev jeg ikke egoistisk. Fordi jeg har ham (et sted), og faktisk fik denne følelse af at kunne se langt ud i fremtiden, på at ham skulle jeg være sammen med i de følgende mange mange år, så mistede jeg godt nok omtanken for en anden tæt op af mig. Men jeg mistede ikke omtanken for det, jeg havde mistet. Og tit har jeg mistet alt for meget. Altså tabet af, hvad jeg kunne have haft, var ubærligt. Derfor kan man måske tale om afsavn. Og desto vigtigere er det at sige, at jeg er 39 år, og stadig frugtsommelig eller frugtbarlig. At jeg ikke er blevet for gammel, som jeg en dag blev for gammel til at kunne søge ind på musikkonservatoriet. Ingen har endnu talt mine timer, eller hindret mig i at udvikle mig. Hvem taler et barn til tavshed, som helst vil sige noget? Hvem ånder ud i mine arme, som helst ville have åndet? Jeg taler i tåger. Mon ikke jeg stadig er graden af sindssyge? Det skal ikke være min undskyldning, men nærmere min nådige og overbærende stemme til mig selv: Du blev svag og bukkede under. Men kun for at rejse dig igen. Hvem gider se en film med en uden happy ending? Jeg ville helst se en blomst i flor, masser af marker, jeg er da ligeglad; hvorfor ikke marker i blomstrende flor? Hvem skal hindre mig? Er jeg ikke menneske, som du? Må jeg ikke række efter paradiset, som trænger? Jeg tror ikke, blomsten blev lavet for den enkelte. Bare det faktum at mange mennesker på én gang kan skue ud over en blomstermark. Vi er ikke ene om det. Vi er ikke ene om at kunne ane paradiset. Nogen ville sikkert ønske ikke at se mig der. Jeg kan kun i natlige drømme ane, at jeg elsker mit ophav, faderen til mit barn og hans forældre. Og gensynet der er altid fredsommeligt og glædeligt. Jeg kan kun drømme. Om foreningen. Gen – foreningen. Jeg kan skrive om en drøm. Jeg kan være en virkelighed. Hvorfor ikke være min røde bluse, eller min forkølelse, eller min kærestes kæreste? Skulle man hellere have været blomsten? Hvem skulle da have anet mig blandt alle de andre? Over – mod, kaldes det. Storhedsvanvid, med andre ord. Du kom her for at brænde, blev der sagt til mig engang. Du sidder på kanten, min Skat, bliver der hele tiden sagt. Jeg sidder her endnu, siger jeg. Springer du, – men det gør du jo ikke, så dør du dog ikke. Jeg skal heller ikke dø, siger jeg. Du vidste ikke, hvornår livet sagde: ”færdigt”, til dig. Du kunne ikke vide dine kommende skridt. Men jo, nogle vel? Jeg kan heldigvis drømme om noget. Skrive noget ind i historien, som tæller, eller har værdi, bare for at slå det fast eller give det pondus. Jeg kunne skrive dig ind i historien, du det barn, jeg endnu ikke har. Jeg kunne skrive det gamle barn ud af historien, men kun for at komme videre. Vi var historien, mig og Nikolas. Den historie. Udtalt står det på gravstenen, at navnet er ”fra din mor”. Den ligger nede på en kirkegård. I går var vi der. Men endnu i dag ligger du der. Der er nemlig koldt og mørkt, og du er på det værste sted, mit barn, hvor jeg er på det bedste. Det får man af at leve. Og hadet kan beskrives netop sådan. Et selv – had. For jeg praler ikke af livet, som jeg

ved held fik. Jeg begræder, at du ikke fik det længere, end du gjorde. Men tårerne varer ikke ved. For kulden tager til, og jeg skal til at passe på min krop, hvis jeg skal have endnu et barn. Og vi går hjem fra kirkegården, mens jeg tænker, jeg får blærebetændelse og endnu flere sygedage pga. forkølelsen. Jeg tænker på – mig. Derfor skal du aldrig tænke på mig, min søn, for det gør jeg selv. Men tager jeg dine ord til mig, siger du også i stedet: Jeg tænker ikke, jeg er bare. Og jeg hører dig sige det. For min sjæl blev på kirkegården, – lidt længere end Lars og jeg i går. For jeg skulle lytte. Jeg hørte din stemme fra urnen, ja mærkeligt nok gik den helt tydeligt igennem. Og du sagde: ”Flyt dig mor, her bor jeg”. Og du sagde videre: ”Jeg er, hvor jeg skal være”, her hvor mit navn står. Jeg sagde til dig, du skulle tale noget højere, da der var megen blæst i går, der ved gravstedet. Du råbte til sidst: ”Mor!”. Og det gjorde du aldrig i virkeligheden, for du var kun 5½ måned. Og jeg tænker; det var da utroligt. Men mere utroligt ville det være ikke at skrive så meget om ham længere. Jeg tænker også, det trætter mine læsere på bloggen at læse om. Hvorfor var man ikke bare en af dem, der tog en uddannelse, fik et par børn, stiftede gæld. Jeg skylder dig at nævne dig rundt omkring, tænker jeg om mit barn. Men heller ikke for meget, tænker jeg så. Så til sidst tænker jeg: HerreGud. Men jeg siger det ikke til nogen. Jeg tænker: Det er Gud, der sætter alt det i værk, der gør at jeg kan skrive, og gør det. Det er Gud, der tager dig til sig, og Gud der giver mig ord. Du blev til ord, mit barn. Du blev til en barn doms by. Et netværk. Du blev til et omdrejningspunkt på en blog – side på internettet, forestil dig det. Du voksede og voksede. Derfor behøver jeg ikke tage til Gram for at favne dig, for du er lige her omkring mig. Derfor behøver jeg ikke sige dit navn flere gange, eller røbe, hvorfor min mave er mærket af en graviditet. For du siger jo heller ingenting. Derfor tier vi, og et punktum vil jeg sætte, for at noget nyt kan begynde. For efter liv kommer liv. Liv efter liv. Og levende i blandt os er mindet om hinanden. Ikke duften eller smagen eller følelsen. Ikke et stykke barnetøj, eller et maleri fra tiden, hvor du levede. Næh. Et spørgsmål: ”Ligner du mig?”, som vi begge kunne have stillet hinanden. ”Er vi eet?”, ku være et andet spørgsmål. Til det svarer vi – begge – : ”Lidt. Men jeg tror, jeg er bedre til at synge end dig. En dag skal jeg vise dig..”. Men den dag er i dag. Og du har bunker af legetøj, du gerne vil vise mig. Og måske får du lov. At være barn. Det næste barn, jeg får (hvis jeg får nogen), skal være ligesom dig. Om ikke dig. Men jeg ”får” det ikke, det er kun til låns. En dag skal jeg bytte barnet væk, for det er sådan man gør her i verden. Jeg fik en forsmag på moderskabet. Denne vidde i mit udsyn kunne jeg godt lide. Flere ting kunne jeg godt lide ved det. Du råber i ørkenen. Komme nu dit rige. Jeg siger til mig selv: ”Ban nu vejen”. Det er fordi, der måske kommer et barn mere. Men også fordi der måske ikke gør. For så er vi to.

06-01-2012.

Læner mig op af dig.

Jeg – ja jeg, jeg skulle have elsket noget bedre. På en mere inderlig måde. Og måden, jeg skulle have kigget min kæreste ind i øjnene, skulle have været mere ægte. Og det, jeg sagde til ham, skulle jeg have overvejet noget bedre. I det hele taget skulle håndboldlandsholdet bare have vundet (..), fordi kampen var et eksempel på, at ting kan gå den ene vej og den anden vej, og det meget hurtigt. Jeg skulle have været på håndboldbanen, og scoret det afgørende mål. Ja måske de afgørende mål, hvis der havde været flere. Jeg skulle have heddet ”Anders” i stedet for Anne Marie, og i det hele taget bare været dagens helt. Prøver vi ikke alle at være ”dagens helt”? Jeg gik herind. Der var ikke plads til mig i køkkenet, eller i herberget (en fri association). Men der var plads – her. Ved computeren i soveværelset, hvor jeg sidder lidt klemt med benene, men hvor jeg sidder så godt klemt med benene, fordi jeg er fortrukket fra stuen. Af egen fri vilje. Ja netop for at opdage, at der er andre veje at gå. Ligesom i dag, hvor jeg skulle poste et brev, og jeg mødte ”Hans” igen. Hvis ikke det var for brevet, havde han og jeg ikke mødtes. Brevet var til banken, ligegyldigt. Jeg mødte Hans, ja og hvad så? I morgen møder du en anden. Der er tusinder af Hans’er i gadebilledet, og i morgen møder du bare en anden. Var Hans da ikke et særligt møde? Jeg mødte postkassen, den var så dejlig rød, det er sådan nogen typisk. Og så mødte jeg mig selv, men jeg fralagde mig selv igen, da jeg nævnte ordet ”Herberg” i mit blog – indlæg, for det ville folk ikke synes om, at jeg skriver. Det må jeg lade være med i fremtiden. Ligesom at man hos sin psykiater ikke skal nævne specielle

særheder, man går med i det daglige. Han vil bare betragte en som sindssyg, eller endnu mere sindssyg. Det kan han jo så gøre, og skrive sine notater bagefter jeg er gået, men ak et fattigt liv, han har. Lever på andres dårligdomme. Dårlige domme over sig selv. Bare fordi vi er nogen (som også Hans gør), som tænker ringe om os selv, så er der en anden, der tjener penge på at støtte én. Ingenting i vejen med en psykolog eller en psykiater. Så skulle jeg også dømmes hårdt som kunstner, sådan må det jo være. ”Hvad skal vi med alle de malerier?”, ku folk så spørge. Har du ikke andet at tage dig til?, som min ene bror sagde til mig, da jeg var barn. – Jeg øvede klaver. Ak, kære broder, nu sidder du i dit arbejde, mens jeg sidder i mit. Jeg skal ikke kende mit eget arbejde, det skal være under konstant forandring. Jeg skal ikke kende mig selv, da jeg er her i en sags tjeneste. Når jeg skriver en besked til dig, eller svarer dig i telefonen, indordner jeg mig. Og når vi har lagt røret på, ånder jeg igen. Men sådan er vi nok alle. Flere må kende det at kunne puste ud, når telefonrøret er lagt på. Flere må kende mig. Flere må kunne sige til mig: Du ligner godt nok hende eller ham, – er du ham? Men hvad skal jeg svare, jeg ved det jo knapt selv. Og hvad om jeg lignede mig selv, men bare ikke var klar over det. De andre må synes, jeg taler for meget om mig selv. Jeg må hellere skrive digte om at være til besvær, jeg kan også fysisk gemme mig ovre i et hjørne, og komme frem, når nogen endelig kalder på mit nærvær. Jeg kan gøre hvad som helst, for dig eller dig. Jeg kan læse digtet op, når det er skrevet og trykt, jeg kan gøre det i et åbent forum på en cafe, jeg kommer på, fordi det gør andre. Så kan jeg lægge mig op af deres stil, bruge det samme tonefald i oplæsningen, som de bruger. Ja, jeg kunne nærmest være en af dem. Hvorfor ikke? I går kom der en spontan følelse i mig, det var det råb, som Tarzan i sine film udstøder. Jeg måtte være som ham der på gaden, ved denne association. Måtte skulle samle kræfter. Jeg gik på en gade ikke langt herfra, jeg var ude at gå en tur. Ikke hen til et herberg, og jeg var heller ikke hjemløs eller rodløs, eller bange. Jeg var – Tarzan. Jeg var ikke bare ham, jeg var mere end ham. Hvad mere?, spørger du så. Jeg var ynkelig. Ligesom håndboldspillerne, der melder ud at de ”vinder slutrunden”, har jeg nok meldt for kraftigt ud med, hvem jeg er. Men jeg underspiller helst. Disse blog – indlæg tyder jo ikke på et særligt talent eller gemyt. De tåler næsten ikke dagens lys. De tåler ikke, at jeg tjekker statistik næste dag, for at se, hvor mange, der har søgt på min side. Blog – indlæg, de var til for (alle) de andre, ikke mig. Jeg kunne ikke se mig selv stå der på siden, med min underskrift, eller mit navn. Næh, det var slet ikke mig, der havde skrevet alle disse ord. Kunne nogen andre ikke bare ”tage æren” eller skraldet. En anden må da gerne skrive som mig. Jeg kunne være et eksempel på en, der løber fra sit ansvar. Jeg kunne være hende, der stikker halen mellem benene, eller taber digtet på gulvet foran publikum, fordi hun ikke vil være ved sine ord. Hun kunne (bare) tage ordene i sig igen, angre eller tilstå noget. Hvad som helst. Hun kunne ligge på gaden, så man kunne trampe på hende, sådan et eksempel kunne hun være for andre. Det er mig, jeg taler om. Eller er det – mig, der skriver om mig? Du – læser, kunne have skrevet det. Det er i virkeligheden dig. Jeg ved det bare. Ingen andre end en blog læser kan forfatte så skødesløst. Jeg ville aldrig have skrevet netop sådan. Jeg ville være startet på en anden måde, og sluttet på en anden måde. At nævne ”Herberg” i en sætning med sig selv,.. det er ærekrænkende eller blasfemisk. Ikke desto mindre gjorde forfatteren det her. Flere gange læner jeg mig op af Jesus. Det er fordi, det er det nemmeste. Hvis bare Jesus var et strå, eller jeg var et strå. Eller du var. Så kunne man læne sig op af det strå. Men jeg er forfatter, jeg kan kun berette om strået. Ikke så det selv, eller skabe det fra bunden, end ikke lade det regne ned over det. Jeg kan kun – rigtigt passivt, læne mig. En anden har gjort forarbejdet, jeg skulle bare fødes. Derefter skulle jeg finde støtte og holdepunkter i verden omkring mig. Jeg er ikke synder. Jeg er alligevel synder. Jeg er både synder, og er det ikke alligevel. Hvem tænker på ordet ”forvirring” ved det netop skrevne? Hvis forfatteren ikke selv kan forsvare sig selv, hvem skal så? Var jeg ikke mit eget forsvar, eller min egen opfyldelse. Kunne jeg ikke have klaret mig selv her i verden? Men jo netop ikke, hvis strået ikke havde været der. Som dig, eller dig. Jeg har altid talt om et ”dig”, når jeg skrev. Også når det foregik i enerum, i år uden en omgangskreds. Jeg troede altid på, at ”du” fandtes (derude). Nu er vi her, på siden. Jeg skal ikke tjene penge på et blog – indlæg. Jeg skal ikke forsvare det i retten, eller ligge søvnløs over det om natten. Eller synes, det er pinligt at være så lemfældig eller så dum, at jeg er nødt til at slå ordet ”lemfældig” op i nudansk ordbog, for at sikre mig, meningen er den rigtige til det her brug. Men jeg er sådan. Det er (jo) mig.

Mig, der i iver forsøger at give læseren det rigtige indhold, eller det rigtige skulderklap, eller grund til undren. Jeg vidste ikke bedre. Jeg gjorde alt, hvad jeg kunne. Disse to (sidste) sætninger kunne jeg have sagt højt i retten, hvis jeg var blevet anholdt. Herberget er som et fængsel. Jeg sad der. Men de andre skulle ikke have siddet der. Jeg er også ligeglad efterhånden, og det er faktisk det værste, jeg (overhovedet) kan være. Jeg var ligeglad om fængselets døre var låste, hvem der i øvrigt sad indespærret i det fængsel, og hvorfor jeg selv var havnet der. Jesus, det var ham, vi kom fra. Ikke fordi det er eftertanke.dk. Kunne det ikke have heddet: ”Synder over for synder”, ”Livet spejler sig overalt”, ”Går vi her alene?”. Men eftertanke er fint. Jeg vil gerne være her ved eftertanke. Jeg vil ligge i aften, og tænke efter. Efter den ene tanke vil jeg tænke en anden tanke. Begge tanker kan jeg blive fængslet for at tænke. Men det er der jo ingen, der ved. (Kun Gud og mig selv). Jeg vil så bede mit vante Fadervor, fordi så ved jeg, at jeg får en bedre dag i morgen. Jeg kan mene den mere eller mindre fra dag til dag. Jeg kan mene, jeg har snydt. Ligesom håndboldherrerne var dommerne indimellem med dem, og imod dem. Ligesom Gud vil være over for mig. Hvem er dommerne så? (i dit livs kamp, Rie), bliver der så spurgt. Jeg svarer rigtigt kækt over for interviewereren efter kampen: ”Jeg mødte ingen dommere på min vej”. ”Jamen, du blev da dømt”, påpeger interviewereren. ”Hvor?”. ”Hende, jeg sad ved siden af, og også jeg selv fra sidelinjen, syntes i hvert fald, du klarede dig skidt, og at du må kunne gøre det bedre næste gang”, siger spørgeren videre. ”Og vel alle bag skærmen, de må have korset sig”. ”Nej, jeg korsede mig, men da var alle gået”. ”Du dømte altså dig selv?”. Ja, – med tifold styrke. ”Hvorfor?”. Fordi det var med vilje, at jeg ikke scorede, og at jeg lagde mig ned på banen, så de andre bare kunne træde på mig. ”Men hvorfor – med vilje, ville du ikke gerne vinde?!”. Jeg forsøgte at sige: ”at jeg ikke kan”. ”Jamen enten vinder den ene modstander vel, eller også gør den anden?”. ”Du var den anden, og jeg var den ene”, siger jeg til slut. Intervieweren gik hastigt videre, forurettet. Mens jeg gik efter ham og lænede mig op af ham. 19-01-2012.

I Kærlighedens navn.

Der var engang en mand, der gik rundt og hed Jesus. ”Ham kender jeg”, var der nogen, der sagde. Men hvordan kunne de næsten? (tænkte jeg) Andre sagde også: ”Jeg kender ham endda godt”. Nå, tænkte jeg. Og andre tænkte også ”Nå”. Ved deres ord gik en ting i opfyldelse, nemlig at han blev belyst. Fra forskellige vinkler og synsvinkler. ”Nå” var pludselig et positivt ladet ord. Jamen, kan I ikke se det. Nogen undrer sig, mens andre føler sig sikre på noget, mens Jesus bedst selv ved bedst. Og hvem kan ane, hvad den mand tænker. Også om disse ord, f.eks. Men nogen kan ane ham, er jeg sikker på. Han står derude i horisonten, ved verdens ende eller begyndelse, og taler til os. Jo, det siger jeg, det passer altså. Jeg har selv hørt hans ord eller hans røst. Hele verdens røst fra hans bryst. Jeg sang engang en sang om at noget ”lyser fra mit bryst”. Der er det ved at lave sange, at man frit kan skrive teksten i jeg – form, men jo også i tredjeperson osv. Det er sådan, at beskueren eller tilhøreren ikke ved med bestemthed, hvad der er ment, hvad hensigten med teksten og sangen oprindeligt var/er. Det er fordi, man kan tillade sig at være gådefuld. Personligt synes jeg, det er det fedeste i verden. Det er fordi, så kan man gemme sig bag masker, og jeg ved ikke bedre! Den ene dag tager man en orange læbestift på for at provokere, og den næste dag er man fromheden selv, og skjuler måske sine former bag takkelige klæder. Ja, nævn selv flere eksempler. Der går ikke en dag, uden at den var speciel for enten mit tøjvalg, det, jeg sagde, eller det, jeg tænkte. Og sådan er vi jo alle! Jeg er langt fra alene om foranderligheden. Og hvor ender vi så henne, på den vej, vi går? Jo, vi ender ude ved Jesus i horisonten. Hvor han bare har stået og ventet os. Vores komme. Endda til en bestemt tid. Jeg kan stadig se ham derude, men det kan alle jo komme og sige. Og rent ud sagt er det da også en smule løgn, da jeg jo bor i midtbyen, uden udsigt til en horisont nogen steder. Men, men, når det så er sagt, så forestiller jeg mig, at han står i det fjerne, klar til et møde. Det er nok der, Tro kommer ind i billedet. Jeg ”lader som om”, Jesus findes. ”Jamen, det gør han”, ville andre sige, endda ret bestemt. ”Hvorfra ved du/I det”, spørger den tvivlende. ”Du spørger næsten dumt”, siger den lærde, som ved sin tro. Men ikke holder den strakt ud som et håb. Ikke holder sin arm eller hånd fri til at takke for noget eller bede om noget. Men retter sin undren mod en – i hans øjne –

uvidende, ikke – lærd, ikke – dannet, ikke – kristen. Han ved bare bedst, det lyser ud af ham, at han indeholder facitlisten. Alle dem, der skriver artikler, der mener, de kender bibelen bedst. Jamen, Herregud; – Jesus og Gud kender Bibelen, men da ikke eet menneske. Ikke eet menneske har fattet meningen med skrifterne, hvordan de er skrevet, blevet til, eller skal fortolkes. Hvem skulle kende dybden og hemmelighederne, før de selv er en gåde? Før de indrømmer, at de (heller) ikke kender sig selv. For bag hver mand og hver kvinde står en Jesus. Han står oprejst som en støtte figur, nærmest en skulptur, helt rank, med holdning, og med format, og med ynde samtidigt. Jeg har nemlig set det. Men igen: det har jeg jo ikke, det er min forestilling om Jesus, andre har andre forestillinger, jeg har denne. Jeg har ikke andet, faktisk. Hver dag, når jeg står op, ranker jeg ryggen og skuer ud i verden, som om den var mig lige. Som om – hvis verden havde øjne, at jeg så så den lige ind i øjnene. Også fordi jeg føler, den giver mig modspil, og den forstærker det, jeg indeholder, så jeg står mere klart, over for det, der ikke er mig. Så at min hud grænser mig inde. Ingen kan bare holde ud at være ”inde” hele tiden. Så vi omfavner hinanden, og er som små børn, der leger på gulvet, for at finde vores ting, samle vores gods sammen, så vi får det hele af os med, når vi går udenfor en dør. Døren er typisk vores egen. Verden udenfor bliver også en del af os. Men værdier.., hvor kommer de fra? Det var typisk mig at skrive mig indviklet. Jeg mener; jeg skal finde meningen i ordene, før de kommer til mig, næsten. Eller de kommer til mig, og jeg skal være ved dem, så. Det kunne jeg snakke længe med en forfatter om, men det er ikke sagen her. Men da? Der er ingen sag. Jesus ville slet ingenting her på jorden. Jo, fortælle, men jo slet ikke alt det postyr for ingenting. Alle de artikler om, hvem der ved bedst, hvad kirken er tjent med. Jeg har aldrig skrevet en artikel, det er nok derfor, jeg siger, som jeg gør. Man skulle i stedet skrive kærlighedsbreve til hinanden. Endda sende dem med posten, så de rent fysisk kom dumpende ind ad brevsprækken, gerne allerede næste dag. For en dag kan ikke vente i kærlighedens navn. Hvem talte overhovedet i kærlighedens navn?! Kunne en berøring ikke vente til i morgen, hvor vi har bedre tid?, kunne nogen spørge. Nej, jeg orker ikke lige at sætte mig over hos dig, jeg gør det i morgen. Bras og papir, måske gør du det i morgen, men måske – sandsynligt – gør du det en helt anden dag, helt hvor det ikke længere kan vente. Så hober man ting op, og eksploderer. Det kender vi godt, os med hemmeligheder. Så flyder man over en dag, raser igennem, i styrketræningscentret, på arbejdet, i hjemmene. Jeg har tænkt om vrede, at det en dag måtte høre op. Men nej, det hører ikke op. En oase af fred, som jeg sidder her. Som om jeg bare kan sidde i min lejlighed og fyre op under debatten. Uden at have et egentlig ærinde. Tidsfordriv? Næppe. Min hånd rører tastaturet, som var det et klaver. Ikke for at blære mig, men det er ligesom at sidde og spille klaver til en koncert. Det flyder, med følelser, frem og tilbage. Jeg er kendt. Ikke som de kendte er det. Jeg er mig bekendt. Jeg står ved mig selv, fylder i landskabet. Du er mig tro, det utroligste, der findes. Du er mig kendt. En dag står vi to mand sammen, det er når Jesus er stærkest. Som fænomen, som indvirkning, stråling, eller værdi. At nævne navnet ”Jesus” flere gange forløser faktisk lidt. Det er som, han går ind og bliver dagligdags tale eller hverdags ord. Eller et navn, man kunne kalde sit barn. – Men selvfølgelig ikke. Ingen skulle vel næppe være som ham. Eller ligne ham. Men jo, til efterfølgelse, som forbillede. I kirken ved døbefonten siger man, at barnet skal hedde ”Jesus”. Men man kunne have kaldt drengen ”Carl” eller andet, og barnet ville stadig være lig Jesus. Navnet er en biting. Vi står alle med ord. Vi står stærkest omkring at sige noget. Så har vi en mening om det og det, og når man har forfattet noget sort på hvidt papir, så er man dog noget. Så er man en mand af skrift. Eller en kvinde med skrifter. Skriftet.dk Og man var måske mig i det næste liv. Eller jeg var en anden i dette liv, end sidste gang. Og reinkarnation er ligegyldigt her, for katten er her i vores stue som det, den er. Og i dette liv skriver jeg åbenbart skrifter. Og du var blottet for ord. Nogle gange mangler man ord. Men så skriver man bare et blog – indlæg, og blærer sig med det rundt omkring, som om det er det værd. Og så var man – om ikke andet – en blærerøv, hvilket jo også er noget. Men i dag var jeg: Jesus. Ligesom Du var det. Og jeg stod ude ved horisonten, og mødte dig der. To op ad hinanden. Men kun én horisont. 31-01-2012.

Min gæld til Gud.

Så gik man på Facebook, fordi man manglede selskab, eller at blive ”opdateret”. Bare så, at hvis man møder en, man kender, på gaden i morgen, så ved man, hvad han har fået at spise i dag (pga. Facebook), og så kan man snakke med om det, ligesom. Jeg vandrer frem og tilbage gennem stuen. Flere melodier er blevet til fra min hånd i det rum. Flere tårer har fundet vej ned ad min kind på den stol i stuen. Men Facebook.. Facebook er en hjælpende hånd, til den der falder. Bare så vi ikke falder så dybt. Man er sårbar over, hvad man får ”lagt ud”. Synes ens venner stadig om én. Giver de én en tommelfinger opad, eller skriver de noget kritisk. Deler man med resten af verden, hvor spændende ens liv er, synes resten af verden så også, at ens liv er spændende? Jeg står op ad én i bussen. Hvor skal vedkommende mon hen? Vedrører vedkommende overhovedet mig? I dag gik jeg i armod og underskud igennem ”Mølleparken” (i Århus). Så lånte jeg bogen: ”Bogen om Bibelen”, men da jeg siden læste i den derhjemme, var der ikke meget at hente. Udover at jeg fandt ud af, hvornår ”Sokrates” og ”Platon” levede. Men Mølleparken var fin. Ingenting i vejen med den. Jeg var bare ikke fin. Jeg fik sådan helt uhørt skubbet til en i bussen. Ja både hende, jeg rejste mig fra på sædet, og hende der stod i vejen, da jeg skulle ud. Godt nok fik jeg sagt ”Undskyld”, men til hvem? Den ene kiggede skarpt på mig, som jeg stod der. – Og det er ikke paranoia. Hun betragtede min ring. Mest af alt min ring. Som om, ringen sagde det om mig, som hun tænkte om mig. Jeg tog ringen på i morges, fordi den passede til mit tøj. Er det ikke derfor, man pynter sig. Hvad skulle ringen ellers have af formål. End sige noget om ens udseende. Siger den også noget om det indre, denne ring? Jeg må have talt over mig der i bussen. Sagt skøre ting, ja set mærkelig ud, gået ud af den forkerte dør – hvilket man dog i busserne i Århus ikke længere kan.. Jeg har helt sikkert sagt til hende, der gloede, at jeg beklagede mit skub, og min iver for at nå døren ved Mølleparken, bare fordi jeg er nervøst anlagt, og var bange for at komme til at køre med til næste stop. Jeg var fraværende. Havde hele opmærksomheden på at komme af bussen, – for enhver pris. Men det har en pris.

Jeg har sagt til mig selv, at jeg har betalt min gæld til Gud her pr. 1. marts. (..) Jeg ved, det måske lyder mærkeligt, men deadlines og tidsfrister skal vi alle bruge. Jeg bruger denne dato d. 1. marts. Hvorfor ikke? Jo, Gud og jeg har en aftale. Efter alt, hvad min fortid har ”kostet mig”, har jeg om ikke så længe betalt tilbage, hvad jeg gjorde mig skyldig i. På linje med, at jeg er ved at betale min kassekredit tilbage, så den på et tidspunkt helt er forsvundet. Hvorfor gik jeg i den ene genbrugsbutik efter den anden – i årevis, når der lå tonsvis af tøj derhjemme. Endda tøj, jeg endnu ikke havde gået i. Hvis man er skyldig i indkøb, eller overforbrug, eller sjusk med økonomien, så skal man bare tænke på sin samvittighed. Man skader vel kun sig selv, ved at belåne sig. Men vel også omverdenen, som kan sigte én for uansvarlighed. Og katten kan kigge ondt på mig, bare jeg snupper en af dens rejser (..) Hvad kan da en hel verden ikke gøre mod én. Hvad hvis en hel verden dømte én.

Man gik og samlede gods. Man troede, man var gjort af et så godt stof, at man kun samlede gode ting ind til sin beholdning. Men man var fejlbarlig, syndig, mere egoistisk, end alle de andre tilsammen. Regnet sammen sådan rent statistisk, så var man jo ikke mere syndig, end så mange andre. Det var bare mere synligt, hvis man engang havde været straffet for noget (som jeg tilfældigvis har). For så stod der et sted, at man havde forbrudt sig. Jeg siger ikke, tilgivelsen er absolut, ej heller universel. Jeg siger, jeg er som alle andre, men jo ikke helt. Mange har aldrig siddet i en retssal. Og det er vel heller ikke ligefrem noget, man kan prale af at have oplevet. Det skulle da lige være en sen natte-time på et værtshus med den tiende øl i hånden. Fordi man er løssluppen, og deler ud med højre og venstre arm, som det passer. Sidemanden får et skub, så hans øl sjasker ud på hans skjorte. Jeg står med en kvinde på den anden side ved baren (for det er bedst sådan), og hende kigger jeg dybt ind i øjnene. Jeg tror, hun forstår mig, når jeg siger, jeg engang var i retten. Men Herregud, hun hører det for første gang. – Og måske ”ligner jeg slet ikke sådan een”, det siger hun faktisk ordret til mig. ”Det havde jeg ikke troet om dig”.

Men hvem tror om dig. Hvem tror om dig, at du er som du er. Skal jeg tage en spraglet trøje på, for

at vise, at jeg er uddannet i maleri? Hvem skulle have hele signaleringen i sit ydre, for hvad han indadtil bærer på? Og hvem skal have den fulde sandhed om én? Hvem kan næsten tåle at høre den, fra et hvilket som helst menneske. Hvem ønsker at gå så dybt, at man helt bliver væk i den anden.

I skal høre en historie. Engang var der en kvinde. (Det er så mig). Og så levede hun lykkeligt til sine dages ende. (Der slutter historien (allerede)). Vi er ingen vinder, dig og mig, siger jeg til mig selv, hver dag. Men vi taber ikke stort, siger jeg så videre. Og hvem lader én vinde, efter så groft et nederlag. Alle ville have spået mig en fremtid på sindssygeafdelingen. – Og der var jeg. Men ingen spåede, at jeg rejste mig. – For det gjorde jeg? Jeg rejste mig fra sygelejet. Bare fordi jeg kunne. Ingen på gaden – jo, få – kunne anse mig for ikke at måtte gå der. Men jeg måtte reelt ikke. Bare jeg trådte udenfor en dør, følte jeg skyld. Men d. 1. marts er min gæld betalt tilbage. Det betyder, at jeg fra den dag kan leve frit og åbent. Jeg tror, man må sætte sig sådanne mål. Og hvad har det med tro eller Jesus at gøre, eller eftertanke om noget som helst. Jo, jeg måtte sætte mig ned i dag, på en bänk. Det var efter at have skubbet et par kvinder i bussen. Jeg måtte sande og sætte mig. Du gik for mig, du der på gaden. ”Gå du de skridt, jeg ikke selv kan tage”, sagde jeg nærmest. Derfor gælder det på Facebook ikke, at man bare skal skrive noget. Men de andre kan hænde at skrive det, man faktisk selv ville have skrevet. Ligesom mine ord kan dække over andres. Men det hænder, som i dag, at livet opnår mig. Det sker, at jeg rejser mig fra bænken, låner en bog om bibelen på biblioteket, får sat Mozart på herhjemme (selvom jeg var nervøs for, om katten brød sig om musikken). Det hænder, faktisk. Derfor må jeg tro på i morgen. Ikke fordi jeg har bedt tilstrækkeligt, eller været usædvanlig god og artig. Men fordi jeg tror. Jeg tror, jeg er et hæderligt menneske. For ellers ville jeg heller ikke have bemærket kvindens blik på mig og min ring i bussen. Jeg bemærkede min indvirkning på folk, der ude i verden. Jeg sagde næsten til hende (med blikket): Kig ikke længere, jeg er ikke det værd. Men hun blev bare ved. Min ring reddede mig fra at dø, er jeg sikker på. At dø på en uretfærdig præmis. Den, der hedder ”Foragt”. Foragt for hende, der skubber til mig i bussen. Men hvor tror du, kvinde, det stiller mig? (spørger jeg hende bagefter). Det stiller mig (jeg svarer selv) der, at jeg næste gang skubber til dig igen. Bare fordi du skal undres. Du skal spørge – igen: hvor har den kvinde sin ring fra, ser hun ikke, jeg ringeagter hendes væsen? Jeg svarer: ”Jeg har den fra min kæreste, det er fordi jeg kender en, der elsker mig”. Hun stirrer nedtrykt; Har hun også én, der elsker hende? Jeg tænker et øjeblik, men klart er det jo, at jeg gør.
08-02-2012

Fuglekongens Ord.

Jeg må på det yderste advare nogen om at have en mor. Det er helt forfærdeligt. Ønsk Jer aldrig det. Hun kan være: irriterende, grænseoverskridende, dominerende. Ja, alt muligt forfærdeligt. Men hvis du skal elske hende, som en eller anden engang sagde, man skulle, så øv dig hver dag. Du kan forestille dig, at en i bussen er hende. Og så behandle vedkommende med respekt. Hun har trods alt født dig. Ja, men sagde Jesus ikke, at familierelationer ikke var vigtigere end relationen til ethvert medmenneske. Hvorfor skulle jeg elske min mor højere en en veninde, bare fordi hun er min mor. Hun er et menneske, jeg må tage stilling til, men jo bare et medmenneske som ethvert andet. Min egen mor, – som jeg slet ikke endnu har omtalt, hun kan stikke med en bemærkning. Lige som jeg troede, der var fred på den front, stikker hun en bemærkning. En af den slags, der kan bide en i maven. Og sidde der længe og nage. Jeg skulle prøve at forstå hende, give hende en chance. Mere af høflighed. Det har siddet i mig i mange timer, at vi snakkede sammen i morges. Jeg beklagede mig til min kæreste, som viste forståelse. Jeg tænkte: hvordan klarer jeg selv rollen som mor, hvis jeg er præget af et så ”dårligt” mor/datter – forhold? Vil det ikke ”smitte” i min egen lille familie, – hvis jeg får en sådan. Hvordan skulle mit forbillede se ud? Jeg vil helst kigge på Jesus. Derfor låner jeg kun bøger om ham, og læser kun om ham, og hvad han kunne. Jeg vil helst ikke kigge på hende.. (min mor). Skal jeg? Byder nogen mig at ligefrem synes om hende? ”Bør” jeg, – i henhold til etik og andet, søge at forstå hende? Hvem byder mig at skulle forstå hende? Kan jeg ikke bare feje hende væk, som en af dem i mit liv, der hurtigst bringer mit pis i kog. På bare et eller to sekunder, når jeg bare hører hendes tonefald, bliver jeg dårlig i maven. Som en pine, der ikke kan blive

forløst. Kære lille pige, ville nogen moralisere, ”hun gør jo sit bedste” som mor over for dig. Nej, det tror jeg faktisk ikke. Engang – i en af mine Jesus – visioner, – hvor jeg altså selv er Jesus (..), så ”fik jeg at vide”, at min mor var (inkarneret som) figuren ”Martha” på Jesu tid, der gik ude i køkkenet og kaldte på Maria, der vist salvede Jesus’ fødder. Det passer perfekt! (på min mor) En, der helt misforstået vil mig det bedste. Men ad en sådan omvej, at det er en ugerning, snarere end velgerning. Kære, kære Mor. Jeg snakkede desværre med dig i telefonen i morges. Gid situationen var en anden. Du tyssede det bort, at jeg påtænkte at tale om min livshistorie i større sammenhænge, som en ide til et foredrag eller oplæg. Du tænkte, ”folk” ikke ville synes om det, jeg til et sådant foredrag, ville sige. Du mistroede mig. Du så ikke, min hensigt var ren, eller at jeg i hvert fald ikke skammede mig over min fortid, eller også var du ovre i tilhørerne til foredraget, satte dig i deres sted, og du tænkte, de alle havde det som dig; at det helst skulle tysses bort. Lægges væk. ”Du skal hellere koncentrere dig om dine digte, og om at male”. Du skal, siger du. Hvorfra har du myndighed til at råde mig???. Hvordan skulle du have intentioner på mine vegne, når jeg er voksen og 39 år, og i øvrigt har vist dig den tillid at fortælle lidt om mit nuværende liv, at det er vigtigt for mig for tiden at komme ud og ”sige noget”, som jeg kalder det. Jeg troede ikke, du længere ville frygte, hvad jeg indeholdt. – Men du frygter, hvad jeg indeholder. – Og det med rette. Jeg er et uvornt barn, der skal bankes på plads. I tiden, der er gået, har du ringet til diverse psykiatri – steder, for at tale min sag på dine egne vegne. Jeg ville ønske, du aldrig havde ringet. Hverken dengang eller nu. Jeg ville ønske, dit håndtryk ikke trak en til sig, som det gør. At du ville give mig fri. Og min søster fri. Vi kan godt. Kære forhutlede liv, som Gud har givet mig. Hvad skal det næsten ende med? Jeg tror, jeg bliver slået ihjel en dag, ja jeg kan lige så godt sige det. Men om jeg når et moderskab, et ægteskab, et andet skab af en slags inden da, ved jeg ikke. ”Jeg har været for provokerende”, siger jeg til min kæreste, som siger: ”Du skal da ikke dø”. Han har jo ikke læst alt, hvad jeg gennem årene har skrevet, og nu endda udgivet på min hjemmeside. Ingen kan jo vide.. Ingen kan jo på mit ydre vide, hvad jeg indadtil har indeholdt. Ingen kan jo vide.. Ingen kan jo vide, selv ikke jeg, hvad der skal ske. Forvarsler, forudsigelser, ting fra skrifterne, der skal gå i opfyldelse. Jamen, tror du selv på det?, spørger jeg dagligt mig selv. Mens jeg fortsætter mine studier i ”Bogen om Bibelen”, som nu efter et par dages læsning er mig yderst interessant. Du holdt på dit, ville nogen sige. Over for din mor, over for alle de andre. De skæve, de udsatte. Ja, hellig hellig hellig er jeg vel ikke. Kun i kirken om søndagen, når jeg synger salmer. Og jeg begiver mig ud i skrivningens kunst, fordi dette er til for at blive læst. Hvem du er derude (kære læser), om du nogensinde selv har haft en mor, og om hun også er irriterende, ligesom min er det, ved jeg jo ikke. Du kan måske engang sige mig det. Kære hellige liv, som Du har givet mig. Jeg er et medmenneske på gaden. Et liv blandt millioner. Venter en død, der skal komme, som alle andres død kommer over dem. Enten fordi det er ventet af dem, eller fordi Gud har bestemt det, eller de selv har bestemt det. Mig, lille mig. Jeg har haft bøvln med min mor gennem årtier. Bedt til at jeg aldrig selv blev lige sådan en mor. Det ville jeg ikke ønske for nogen. Mit ærinde var: Jesus. Bare at kende ham. Formidle ham. Hvorfor skulle mit billede af ham være mere rigtigt end andres. Men hvem spørger, spørger jeg så. Hvem har kaldt mit billede af Jesus for ”rigtigt”. Det var vist ord, du lagde i min mund, eller i mine fingre på tastaturet. Vi kom forbi denne store klode. Det sang jeg engang i en af mine sange. ”Jeg ville se, hvordan der var for mig”, sang jeg videre. Jeg kom her bare, forbi. Ligesom dig, og dig. I morgen er det dig, der skriver om Jesus, som om du kender ham. I dag var det bare – mig. I morgen læser jeg endnu mere om Ham. Og katten vil synes, jeg er kedelig, som jeg sidder der i stolen. Den kan jo ikke vide, hvad min bog handler om. Jeg siger nogle gange til den, at den skal passe sig selv. Også nu, hvor jeg sidder inde i værelset, mens den sidder inde i stuen, lader den mig være. Vi skal begge ”passe os selv”. Den giver mig lige nu fri til at skrive. Jeg troede, jeg skulle skrive digte om katten, som jeg gjorde i går, men i stedet skriver jeg dette. Ved mødet med min læser, hører jeg et suk. Læseren er træt. Han går til ro, med en bog. Jeg har skrevet bogen. Men jo ikke med hans vilje. Læseren læser en bog, jeg troede, det var den bog, som også jeg selv læste, fordi den må jo være mest spændende. Men nej, bogen læseren læser hedder: ”Forår”. Den handler om nyt liv, der lige skal til at begynde. Den handler bestemt ikke om død og langfredag, eller langlørdag. Det er fuglen, der har sunget den ind, bogen. Det er fuglen, der er forfatteren til bogen, du læser. Men kun jeg ved, at fuglen hedder:

Fuglekonge. 15.2.2012.

Næsten/gæsten.

Der er mennesker udenfor. Uden for mit vindue. De kan alle kigge ind. Jeg er ikke paranoid, det er bare sådan, min lejlighed vender. Jeg har engang følt for verden udenfor. Selvom jeg aldrig gik derud. Jeg føler ikke mere. Jeg føler for meget. Jeg er over – følsom. Psykisk uligevægtig, eller bare dramatisk anlagt. Jeg skaber katastrofer, flodbølger, og det danner videre ringe ud i verden, og konsekvenserne af mine ord ser jeg ikke komme. I døningerne bagefter. Jeg er ligeglad. Ligeglad med dem "udenfor". Hvad rager de mig? Men en dag kommer der en og banker på min dør. Det er min næste, som står der. Hvad gør jeg (ved min næste)?? Hvem har lært mig, hvad man skal sige til sådan en. Så jeg siger selvfølgelig: "Ja, kom bare indenfor". Underforstået: Du vil mig nok det bedste. Men det er ikke, hvad du vil. Du vil mig for meget. Og jeg støder gæsten eller næsten fra mig, som han sidder der i min stue. Kan slet ikke "tage ham ind", ikke engang i venlighed være en god vært. Jeg vil bare, at han går. Han går derfor. Ud til de andre udenfor. Den næste banker på. Den næste næste. Han eller hun banker vildt hårdt. Jeg bliver helt panisk og forskrækket, for hvad vil katten ikke synes? Jeg åbner min dør. Den står på klem, mens jeg ser gæsten an. Jeg vil have mig et forhåndsindtryk, jeg denne gang kan stole på (hvis et sådant findes). Jeg kan mærke, min scanning af situationen, min situationsfornemmelse er helt røget. Jeg kan overhovedet ikke stole på mig selv. Jeg må regne med, Gud ligesom gør noget, eller styrer situationen, men i det mindste er det mig (selv), der enten må lukke næsten ind, eller lade vedkommende stå udenfor. Jeg ved ikke, om han tørster, har ondt, eller bare vil have noget varme i min stue. Jeg beder ham gå, da han har drukket et glas vand. Jeg ser, han går som en kvinde. Jeg ville ønske, han var kvinde. Som min mor og mig. For så kender jeg mig selv igen. Jeg banker vildt og hårdt på min dør, – indefra. Det er for, at nogen skal lukke mig ud. Jeg beder igennem vinduet i døren folkene derude om at se mig, og reagere. Men de står fortsat tavst. De vil alle helst, at jeg bliver indenfor. Hvor jeg (ligesom) hører til. Jeg kan ikke længere kende mig selv, fordi jeg troede, jeg hørte til blandt dem, og det gør jeg åbenbart slet ikke. De hører kun til hos mig. Jeg kan mærke, jeg savner min mor, i blandt mig. Hendes favn. Men jeg ser slet ikke, at hun står lige udenfor. At hun faktisk er en i næsten – gruppen. Hun ved heller ikke, hvilken dør, hun står udenfor, da alt omkring mig – selv mit hus – er en gåde, og meget svær at finde ud af (mildest talt). Hun spørger løs til højre og venstre, hvem der bor i huset. Ingen svarer hende. En siger: der bor en kvinde. En anden siger: der bor et par, der gerne vil have børn sammen. En tredje, – og den helt afgørende stemme her – siger: "hun er from. Inderst inde er hun from. Helt engleblid og snefnug – hvid. Og meget meget alene". Der er ingen, der siger fortælleren imod. Han fortæller bare historien, som den ser ud for ham. Han har kun oplevet husets beboer – altså mig, som bor der – som engleblid. Jeg kan høre ordet: "Engleblid". Jeg kan ganske svagt genkende udtrykket som noget, der kunne passe på mig. Men med fede understregninger, og tykke, lårtykke sorte bogstaver, har jeg på det seneste i stedet for svinet til. Gjort ondt, hvor jeg kunne komme til det. Det er ikke "arvesynd", og jeg er ikke "et uvornt barn" (af mine forældre). Nej, jeg er sammensat. Det er fordi, jeg synes, vrede står stærkt op af glæde. Bare at sige de to ord efter hinanden, klæder dem så godt hver især. "Jeg har himmelrost dig og svinet dig til. Har jeg da gjort dig uret?", som jeg engang i min dagbog spurgte. – Netop. Var det en – fejl, at jeg blev vred mod dig, mor, eller mod en anden? Hvis en bemærkning svier i et sår, eller fejler, så reagerer jeg prompte. Det gør hele mit følelsesregister. Er en mor i orden? Bare det at være en andens mor, er det i orden? Skal en mor legaliseres? Er hun bare automatisk i sin ret som mor? Kan en mor aldrig fratages at være mor? Jo. Men nok om det. Jeg smadrer min dør nu, så jeg kan nå ud til dem udenfor. De lægger et klæde over mine skuldre, for at varme mig. De er virkelig utroligt betænksomme. Tænk, der er ikke en af dem, der ikke vil mig det godt. Men jeg ser det pludselig: Der er kun mig tilbage. Der var kun en tilbage til at hade mig, og svine mig til, endda bag min ryg. Det var min egen stemme. Og den runger i hele bygningen. Jeg begynder at stå i døråbningen; så er jeg parat, hvis der skulle komme gæster/næster, og hvis jeg selv behøver at komme udenfor. Jeg ved, at det er som at være svingdørs patient, ind og ud. Men hellere det, end udelukke hinanden. Jeg

stod der som et bytte. Meget sårbar, klar til at blive skubbet og rusket i. Jeg gør det selv. Det er meget nemmere sådan. Når bare jeg har mig selv, behøver jeg ikke de andre. En dag står de der alle sammen. De hævder, de bor her. Jeg kigger på kontrakten, og sørme ja: de bor her. Jeg tager af sted ud i verden for at søge tilflugt der. Det sømmer sig. For alles bedste. Jeg forsvinder bare. Puf. Ingen hørte siden fra mig, men hvem har også spurgt? Ingen spurgte endda efter mig. Hvad skulle de da kalde mig, de søgte efter? De kunne hverken kalde mig: kvinde, sindslidende, mor. De kunne højst kalde mig: hende, der gør mest skade på sig selv. Men hvem ville overhovedet kalde på sådan en? Hvem har behov for en, der – af sig selv – forsvinder i mængden? Hvor skulle de lede, hvis ikke i mængden? De ledte, – nogen ledte. Det var mere, fordi jeg i farten var kommet til at efterlade nogle ting i lejligheden, som de jo overtog efter mig. Jeg havde glemt mine vanter. For helvede, min søster strikkede dem engang til mig, hvordan kunne jeg? Der blev ledt efter mig overalt, pga. de vanter. Folk tænkte: familien må betyde noget for hende, disse vanter er lavet af hendes søster, hun må have dem tilbage. Men efter års eftersøgning, gav de op, og de gav mine søster vanterne tilbage. Min søster ville hellere have set, at jeg gik med dem. Men nu blev det bare sådan, lidt anderledes. Et livsforløb, der i det hele taget var uforudsigeligt. Nogen havde engang skrevet, at jeg en dag ville vende tilbage til ”Trillegårdsvej”, hvor lejligheden lå. Men det var faktisk (bare) mig selv, der havde skrevet det. Og det bare i sjov. Så kunne folk stå der og vente – i årevis. Jeg havde i det hele taget lagt fælder ud, så ingen kunne gennemskue min livsbane. Hvor det bar hen ad. Det var for at skåne folk. Jeg lagde én fælde for mig selv: Jeg sagde: ”Rie, du hader dig dog mest, selv”. Det var fordi jeg altid havde tænkt, det måtte være det ypperste. For så havde man ligesom været omkring det. Alle de kritikpunkter, andre måtte have mod én, dem havde man allerede formet imod sig selv. Så andres dom var overflødig. Men det var en fælde. De andres dom gjaldte. Talte. De talte næsten imod hinanden, alt det folk kunne indvende mod mig. Jeg så engang alle de bøger, folk havde skrevet og smidt i skraldespanden i lejligheden. Side op og side ned. Jeg tog bøgerne op og renskrev dem. De lød sådan her tilsammen: ”Kære Rie. Du gør os ondt. Vil du ikke nok holde op?”. Nedenunder den linje, skrev jeg selv: ”Kære verden. Jeg gør dig ondt.” Jeg skulle aldrig have været hjemme, da I bankede på og kiggede ind ad mit vindue. Men nu var det for sent. To blog – indlæg for sent. 20.2.2012.

At være i sin Ret.

Du er her. Verden er stille her i mit hjem. Ingen kan høre mit forfatterskab. Der er ikke rav i den, eller oprør undervejs. Vinden er mærkbar, men den går jo over. Bare folk, jeg gjorde ondt, kunne mærke sig det. Mit hidsige temperament, ja det ulmer lige så stille, men pludselig ”bang”, så afviser jeg folk. Var de tjent med det? Ja, jeg må som alle andre acceptere mine udbrud, hvad enten de kommer bag på mig og dem, det går ud over, eller ikke gør. Jo, jeg tænker nok, at mit medmenneske er bedst tjent med, hvis jeg er mild over for ham. Hvorfor tilstræber jeg mon altid mildhed, som om det nærmest er det højeste gode? Eller den ædleste følelse. Når bare man lægger sig som en vind op af hans ansigt (mit medmenneskes). Bare som en svalende aen hen over hans kind. Så han næsten ikke bemærker mig. Hvad så med min kontanthed og min ”jeg vil” – stemme? Jo, den undertrykker vi for nu, det er til det bedste. Når bare han går hjem og siger til sin kone, at hende ”Rie”, vel nok er ”behagelig at være sammen med”. Så har jeg gjort mit arbejde ”godt”. Men hvem tordner her i verden, skal uvejrlige også råde engang imellem? Der er følelser, som vrede, jalousi. Når man mærker dem rasere indvendigt, ønsker man sig nærmest et andet sted hen. – Medmindre man er sin ret. Medmindre man er blevet uretfærdigt behandlet, og ens argumenter bare står i kø for at blive udtalt, udskældt over for den ”anklagede” eller skyldige. For når man bliver såret, er der vel en ”skyldner”, eller? I en to partsforhandling (uden jeg ved, hvad det vil sige) har den ene vel mere ret end den anden. Hvordan skulle man ellers kende en skyldig eller u – skyldig. Hvordan er vi ellers endt der, hvor nogen sidder indespærret, mens andre går frit omkring? Hvem opfinder retssystemet, ham der sidder inde, eller den der går frit udenfor? Hvem havde – ret – til at opfinde retssystemet? Hvem var ligesom den klogeste, da diskussionen gik højest, og noget skulle gøres, et tiltag for at opretholde retfærdighed. Men hvem sagde, at ham der sad inde, sad der med rette? Os, der har

prøvet at skære i os selv (pga. selvmordsforsøg) blev spærret inde, for at blive beskyttet – mod os selv. Den, der lige nu sidder i et fængsel, kan have fred med sig selv, – ja være et ”frit” menneske, og vi kan ikke røre ham, eller krænke hans sjæl. Men en som jeg selv skal beskyttes – mod mig selv. Hvilket fængsel hører jeg da til? Os med psykiske problemer, kalder vi det i dag, vi kæmper mod kræfter i os selv. Omgivelserne kan ikke altid lide, hvad de ser af én. Og vi andre er bare med vore følelser, som de nu engang på det givne tidspunkt viser sig som. Hvem bestemmer sig for at være mild, hvis han ikke er det? Jo, jeg ville da gerne have været politiker, og blive interviewet i ”Deadline” (Nyhedsudsendelse på DR2). Så kunne jeg kloge den der, og mine venner på Facebook ville blive stolte af at kende en som mig, ”hende fra fjernsynet”. Jeg sad engang selv i fjernsynet. Det var endda en live – udsendelse. Men jeg håbede, folk ikke ville kunne huske indslaget bagefter. Jeg flovede mig. Jeg tænkte; jeg siger bare ja af forfængelighed. Så kan du blive set, Rie. Nede på arbejdet (i perioden, hvor jeg var i fleksjob) vil de tale om mig, og interessere sig for mig, nu hvor jeg kommer i fjernsynet. Ude i Danmark gav det genlyd. Var det et stunt for at få opmærksomhed? (Da jeg så indslaget – efter i flere år ikke at have villet, – klarede jeg mig fint, og var ikke længere flov over min indsats. Jeg kunne sådan set være yderst tilfreds). Jeg var i fjernsynet for at vise verden skrøbelighed. At man kan overleve på skrøbelighed. I mange år hadede jeg det udtryk, fordi min mor tit havde karakteriseret mig sådan, da jeg var ung. Som om, der ligesom skulle tages hensyn til mig. Det var derfor jeg ikke kunne klare at holde oplæg i gymnasiet, og floppede til eksamen. Det var pga. ”skrøbelighed”. Nu kan jeg godt lide det ord. Om mig eller andre. I stedet for at sige: ”Fandeme om det ikke rager mig med den her eksamen, jeg er da ligeglad med resultatet”, i stedet for det – græd jeg. Hvorfor vælge gråden som udvej? Du, som sad i fængsel, og var glad, sejrede. Mens vi herude går rundt og græder over det mindste. Jeg er en undtagelse. Det er, fordi man tror, jeg indeholder mere smerte end de fleste. Det ligger ligesom frit aflæseligt i mit ansigts furer. Og hvis man kunne kigge med, når jeg drømmer om natten, ville de fleste undgå at sove. Det er dog en overdrivelse. Mine furer i ansigtet kommer af sig selv, med min alder. Det har ”naturlige årsager”. I det hele taget kunne livskriser, manier, psykoser, og hvad det alt sammen hedder, faktisk godt hænde at have haft ”naturlige årsager”. Men da skulle jeg have været bevidst om at slå ihjel? Pyha, retssystemet har heldigvis behandlet mig godt. Jeg skulle ”bare” gå til nogle samtaler jævnlige, noget jeg godt gad, eller fik udbytte af. Og jeg skulle spise medicin, noget medicin jeg ingen bivirkninger har af. Ja, tænk sig; det kan hænde, jeg er naturlig. Har naturlig vrede, naturlig drift til at spise og elske. Jeg kan hænde at være fri – i det fri. Mens ham bag fængelets mure, kun har et begrænset råderum. Mens han sjæl kan være fri. Og han kan danse inde i cellen, hvis den holder til det. Han kan smile, uden det koster ham noget. Og han kan endda – måske – læse blog indlæg fra fængelets computerrum, hvis et sådant findes. ”Nogen er mere skyldig end andre”, ville nogen sige/hævde. Værre forbrydelser skal straffes hårdere, ville det naturligste være at slutte. Men hvem ved, hvad hensigt og motiver, der ligger bag, andet end forbryderen. Og kan han/hun give fuldt ud udtryk for det i retten? Jeg har selv handlet utilgiveligt ude i det fri. Noget, jeg burde have været spærret inde for at gøre. Eller i hvert fald være sat i rette for at gøre. Men igen: mit motiv var rent. Jeg var ren i den væren at gøre ”forkert”. Jeg var klar over det selv. Og de andre gange, hvor jeg ikke var, men alligevel gjorde folk ondt, beklager jeg det. ”Men tilgiv mig, for jeg vidste ikke, hvad jeg gjorde”. Men de gange, hvor jeg føler mig skyldig, er det ikke altid, at andre vil kende mig skyldig. Deri vokser min skyld langt ind i Himmelen! Helt ned til om jeg har aet katten nok, mens den og jeg var alene hjemme. Hvad så hvis jeg sad i fængsel? Hvad kan man – mens man afsoner en straf – yderligere gøre sig skyldig i? Synlige lovovertrædelser eller forbrydelser bør jo ikke finde sted sådan et sted. Men – usynlige? Hvis jeg hader fangevogteren f.eks. (Det hedder vel ”fængselsbetjent”..), siger til ham, han er ”et dårligt menneske”. Hvis – jeg (f.eks. jeg) – inde fra min celle siger til betjenten udenfor, at han er skyldig i værre forbrydelser end jeg selv. Fordi jeg kan se, han ikke udøver kærlighed eller medmenneskelighed. Kan jeg da have ret i det? Ja, selvfølgelig. En dag bliver betjenten måske fængslet og havner i cellen ved siden af. Men meget usandsynligt er det sådan, det sker. For at ”skåne” betjenten arresterer man ham i stilhed, og sender ham i et roligt fængsel, og da slet ikke til det fængsel, hvor han har arbejdet selv. Vi er så gode. Nogen skåner vi, f.eks. i bussen på vej i storbyen. Man lader én gå før sig selv, mens man skubber

til andre uden at undskylde. Man gør altså på de få minutter, en bustur tager, både gode gerninger og dårlige gerninger. Derfor kan vi ikke straffes for ”vrede”, eller ”opstemthed”. Derfor kan vi ikke gøre os Herre over, hvem vi skal følges med og møde i bussen. Og vi kan ikke – før busturen – ane, hvordan vi vil reagere inde i bussen. Vi kom med os selv. Er vi mest bange for os selv i hele verden, kan ingen andre jo gøre os (mere) ondt. Men de andre kan pludselig være med til at gøre os trygge ved os selv. At kende os selv (igen). At stå op ad et med – menneske, knytter os sammen med det menneske. Om han eller hun dufter eller lugter dårligt.. tjah. I en fængselscelle havde ingen bemærket det. Men i bussen er vi på en anden måde afhængige af hinanden. ”Sæt dig her i stedet for mig”, eller ”gå længere frem, der kommer flere passagerer på”. I dag flyttede jeg mig faktisk fra én, der lugtede dårligt. Det havde jeg det dårligt med. Hvorfor skulle jeg ikke inkludere ham? Hvad havde han gjort galt? I hele verden: Ingenting. Ingen alverdens ting. Kære medpassager; gå fra mig en anden gang. Gå fra mig, uden jeg lugter dårligt, eller siger noget grimt. Gå, fordi jeg tænkte grimt om dig. Du er i din ret. 28.02.2012.

Om at høre til.

Den hvide side foran mig. Som sædvanligt ord, der vil ud. Ligesom musikken flyder i mit hoved, for at være et sted. Et sted at høre til. Ligesom noden på mit papir ikke ville stå der, og ligesom katten, der ikke vil holdes inde. Noget, der ikke kan tæmmes. Livskraft. Katten vil ud og sleges. Den ved, den møder fjender på sin vej. Men hellere det end ligge på sofaen i dvale, og lave ingenting. Jeg selv finder min plads på motionscyklen. Der hører jeg ligesom til her til aften. Og jeg sad såmænd så godt der. Svedens styrke siger mig noget om årstiden, og selvfølgelig temperaturen herinde. Men flere ting siger mig noget om årstiden. Planter i haven, som jeg ikke ved, hvad hedder. Men de rager mig da alligevel, selvom jeg ikke kender deres navne. Hvorfor skulle de ikke høre min have til, som de står der? De har valgt netop min have at vokse op i. Og jeg passer på dem. Nogle ting holder man tæt ind til kroppen, som katten når den er hårdt medtaget. Så vil man give tryghed videre. Af alle ting: tryghed. Kom og læg dig blødt i min favn, mærk du er mig nær, eller jeg er dig nær. Af alle er jeg dig nær. Sov du roligt videre her på sofaen ved siden af mig, for du trænger. I flere dage har jeg haft ondt af katten. Det betyder, at man på egen krop føler med et andet individ. Fordi det rører én. Man får kontakt, medfølelse, indlever. Sætter sig i dets sted. Som havde man selv lige været ude i vildmarken og kæmpe for dagens føde. Men min plads var ved computeren. Ikke ved klaveret (som jeg lige efterprøvede), og ikke foran fjernsynet (også prøvet). Nej – her. Ikke for at sige noget bestemt, eller jeg ved det sådan set ikke. Jeg kunne bare lægge mig blidt op af ordene fra mit sidste blog – indlæg, som for at vise, at der er sammenhæng i mit liv. Hvorfor vise sammenhæng? Jo, det er så beroligende at finde mening. Tage en tråd op fra tidligere, og arbejde videre på den. Spinde videre, så at sige. Det er så meningsfuldt, når man har særlige ord, man holder af, som man kan gentage i det uendelige, uden at blive træt af dem. For de hører én til. Lige frem tager man ord til sig som sine egne. Uden man dog af den grund har patent på dem, selvfølgelig. Men et eller andet skulle jo indkredse mig i aften. Og disse ord er et middel. Da kender jeg mig selv lidt bedre, for i aften var det disse ord, der kom fra min hånd. Ud i cyberspace. Til ukendt land. Jeg søsatte dem. Også som floskler, og noget andre før havde sagt. I minutter havde jeg dem tæt hos mig. Jeg bandt dem sammen til sætninger. Endda sætninger, der var læselige, og kunne forstås. Ikke som påfund eller fikse ideer, næh som sammenhængende budskaber. For jeg ville vel noget? Jeg ville dig intet. I hele verden skriver jeg dette for min egen skyld. Ikke så meget læserens. Kan det overhovedet retfærdiggøres? Når man publicerer det skrevne, tænker jeg. Var det så lige meget, om det skrevne blev liggende i skuffen, eller gjaldt det noget, at jeg offentliggjorde det. Det gjaldt noget. Du (læser) er måske træt. Du har måske endda den mening, at det burde være blevet i skuffen. Og du fortryder, at du begyndte at læse disse miserable livsskildringer. For hvad vedkom de dig? Næh, ”synder du skal af din nød”, som jeg engang sang i en salme (med tekst af Lars). På én gang er man skyldig, men samtidig trænger man til frelse. På én gang fortabt, men alligevel fundet. Jeg ved ikke, hvorfor jeg indskød den sætning. Behøver jeg forklare, redegøre? Kunne man ikke forsvare sit udspil, sit indlæg, som et forsøg? Må man ikke gerne prøve sig frem? Jeg har altid

været fortaler for forsøgene. De spæde skridt hen imod målet, hvis der er et. De melodier, der ikke var af højeste kvalitet, kom alligevel med i en udgivelse, da den ene melodi ledte til den næste, hvor så den næste melodi var af høj kvalitet, på grund af det forrige fejlskud. Men hvorfor skildre processen? Hvorfor ikke beskrive målet, der hvor man sejrede, eller lykkedes bedst. Hvad skal gråvej, timer i resignation, venten, sige os? Der er jo væren i det også. Og jeg skal ikke belære læseren (dig) om, hvor det er bedst at være; i regnvej eller tørvej. Sol eller skygge. Jeg skal om noget slet ikke belære. Mit ærinde.. må for alt i verden gerne være lille og ydmygt. Næsten ikke til at se. Andre dage tromler jeg folk ned, som jeg møder på min vej, for da har jeg karakter af drama og intensitet, og bølgerne går højt. Det skal næsten ingenting sige, det her. Bare en stille, svalende brise hen over dit ansigt. Ord, der bliver slået fast på tastaturet, på papiret, på blog – indlægget. Måske skulle de slet ikke have været der. Måske skulle jeg have hængt på et træ, som et blad. Helst dit blad. Så kunne jeg bare suge næring af dig, være en del af dig. Og ikke mig, som står særskilt her, som jeg gør. Bare jeg må være en sammenhæng. Være et blog – indlæg, der følger efter et andet. Glemmer man måske sit sidste skridt, inden man når sit mål? Gik jeg forgæves, var hvert tråd i motionscyklen ikke vigtigt i forhold til helheden? Kunne et led undværes? Når katten kommer ind, vil den da ikke summere op, at der var lidt af hvert på dens tur udenfor. Der var: kampe, afslapning, spænding, træthed. Er vi ikke ”lidt af hvert”? Må jeg være to ting på én gang. Have ambivalens, og mene én ting i dag, og en anden ting i morgen? Kan jeg ikke godt være foranderlig, som en ret? Hvem forventer, jeg er ”rolig”, eller ”sød”? Det kan jeg da ikke altid være. Bare disse to ting. Det siger da sig selv, at det ville begrænse mig. At jeg ville begræde min position, fordi der ingen udvikling finder sted. Man kunne af andre blive karakteriseret som: ”rar”, ”positiv”, ja alt muligt. (For) så var man da det. Men bag mit ansigt, og mine gode gerninger, er jeg måske en helt anden. Og hvem ser det? Det gør Gud. Og nogen gange gør hver mand det også. I kirken går man til alters, man tror kun, at Gud ser det. At man går derop for at møde Ham. Men ved siden af én sidder en kvinde, der græder, og til den anden side er der et barn, der forstyrrer nadveren i at nå rundt. Og mange mange ting kan gå ”galt” i ens møde med Gud. Men mit ønske om at være ydmyg her i det skrevne, lufter jeg for Gud, næsten ingen jeg påbegynder skrivningen. Det siger jeg så nu til Jer. Jeg gør mig skyldig i ydmyghed. Ikke at forveksle med ydmygelse, som der engang var en behandler, der påpegede forskellen af over for mig. Det hang ved mig, at jeg lagde mig ned, frem for at rejse mig op. Nu går jeg mere oprejst omkring i verden. Vi går i verden.. nogen af os skriver. Det er et erhverv, vi næsten har givet os selv. Ingen spørger i hvert fald mig, om jeg ikke skriver et blog – indlæg en aften. Det er mit eget påfund, suverænt. Andre vælger en aften med deres familie, venner, eller fjernsynet, måske alle tre ting. Jeg valgte – dette. Min kæreste kommer hjem til et stykke brød senere. En sms – udveksling gav mig et fremstød. Et anstød til at sige: nok er nok. Ikke flere ord. Jeg hviler mit hoved ved at skrive datoen (for i dag) her til sidst. For da går det hele op. I dag var i dag. Og jeg var her på bloggen. D. 4. marts 2012 gik for sig netop sådan her. Og et øjeblik var du her også. Tak for dit besøg. Kom igen en anden gang. Jeg vil da være bedre til at afslutte noget evigt.

Vi blev regnet.

Jeg har tænkt, jeg kendte Jesus. Eller forstod ham. Næsten virkede som ham. Men det gør jeg slet ikke. Lige meget hvor meget og hvor længe, jeg læser om ham, er han stadig en gåde. Det var som om, han sagde det modsatte af, hvad hans omgivelser forventede af ham. Ja provokerende var han vel. Det var som om, han vovede skridtet længere end os andre. Gik, hvor ingen før havde gået, med en blanding af fred over sit ansigt, og uvej i indeni. Hvad ville han os? Han viste os nåde og krig. Uret og ret. Han viste os en stille kamp, som kun han kendte enden af. Nederlaget over for den største sejr. Vi næsten nogensinde har været vidne til. For vi var vel vidner? Det kunne vel have været os, der levede dernede dengang, op af denne hærfører eller fredsfyrste, som på én gang kom med lindring og uro. Jeg kendte ham ikke. Derfor læser jeg om ham for at komme til at kende ham bedre. Jeg var der ikke. Det var ikke mig, han helbredte, eller rullede en rød løber ud for, skænkede kærlighed eller fred. Det var dig. Sikken du fortjente en god behandling. Hvor nemt var det ikke at

gøre godt for dig, som du trængte. Jeg sad ikke oppe i et træ. Jeg lå ikke på en bære, lammet. Og jeg gik ikke med en krukke for at hente vand. Jeg var hverken mand eller kvinde, barn eller tolder. Ikke noget som helst. Jeg var højst et blad. Og det har jeg altid ønsket mig at være. Jeg var det blad. Der faldt tæt op af dit træ. Jeg var højst frugterne af dit arbejde. Belønningen ved enden af en dag. En dag, man ikke kendte hverken skyldig eller uskyldig, brugt eller ødslet bort. Men Herre, jo ikke mere end det. Jeg var ikke vidne til mirakler, og jeg fulgte ikke i dit fodspor. Jeg gik hverken fra dig eller imod dig. Og jeg spiste ikke dit ”kød” eller drak dit ”blod”, for jeg var ikke gjort af kød eller blod. Jeg hentede derimod næring fra en træstamme, fra muldjorden underneden, fra undergrunden. Der kom ikke nogen due flyvende ned over mig, da jeg blev døbt. Og ingen så mine hvide klæder, da jeg var opstanden. For det var jo Dig. Jeg er blot et menneske, der lever omtrent 2000 år efter Dig. Og godt nok havde Grundtvig en teori om, at Jesus ville komme igen efter 2000 år, men alligevel. Jeg føler mig (kun) som et blad. Og læser om Jesus. Du lærer mig i en stille bøn at bede til dig. Jeg siger ikke, jeg får kraft fra en anden (end dig). Hvorfra skulle du ikke kende mig? Du kender Mig. Jeg falder tæt op af din stamme, når tiden er. Ligger på jorden herefter som en af dine frugter. Deri gjorde du mig både glad og ”nyttig”. Jeg ville gerne virke. Have en færd her på jorden, der gav afkom. Hvor muligt var. Læseren så dig dengang. Han sad i et træ, da Du gik forbi ham og bad ham kravle ned. Han så dig også, da han lammet lå på en bære. Og han så dig, da han/hun hentede vand ved en brønd. Men alle, der dengang ikke så dig, kan gøre ligesom jeg, læse om dig. ”Få styr” på dig gennem læsning. Vi er alle som én. Vi er alle som sådan én, som dig. Vi ligner alle dig, og det må vi gerne fortælle rundt omkring. Vi er ikke ringeagtet, fordi vi ligger som et (dit) blad på jorden, eller ejer en formue, vi ikke kan skille os af med. Vi blev regnet (med). Vi var en betydning, også for Dig. For du gik vejen for os, der ventede dig. Men også så mange skridt, på sten, i sand, for de mange, der ikke ventede dig. Du overraskede, hvor du gik frem. Du sagde ting, folk ikke lige regnede med at høre. Og hvad skulle de næsten til sidst ”regne med” fra dig? Så uforudsigelig, som du var. Vi går omkring, som om, du ikke er her. Men du er her. I den bøn, vi ikke får udtalt, i den undskyldning, vi aldrig får givet, og i det ønske, vi har for at være bedre mennesker. Og du er – her. For vover jeg at sige, at hvor der bliver talt om dig, er du selv tilstede? Vover jeg at sige, at i hvert hjerterum, hvor der levnes plads til dig, udfylder du den plads? Vover jeg at sige, vi hver en af os kan gå i dine fodspor – i morgen!? Du valgte en fantastisk vej. Ingen kunne have udtænkt sådan et drama, hverken til film eller teater. Og du gik endda ”lyslevende i blandt os”, og var autentisk, levende fuldt ud til stede. Noget, der virkelig er sket. Og nu er det os, der er autentiske, nogen der virkelig er skete. Nu er vi til stede i blandt os, som du var. Vort mørke kan intet hindre. Vi går med bøjede hoveder, for vi frygter, hvad der gemmer sig om det næste hjørne, vi næsten ”beder om Tab”, som jeg engang sang. Men du indgyder tillid. I min læsning af dine skrifter, åbner du mig op. Og i min sindssyge er det nogle gange dig, jeg ”er”. Du må flere gange sige til mig, jeg skal gå med det selv. Men jeg kommer til at skrive om det i mine blog – indlæg. Det er fordi, din historie fascinerer mig. Men endnu mere, fordi jeg ved, min og vores historie interesserer dig. Jeg kender dig som ham i bussen, der spørger, hvordan det går. Og som ham, der rejser sig fra sit sæde, for at overlade pladsen til en anden. Men jeg kender dig også som ham, der skubber til sine medmennesker, hvis du er din ret. Du kæmper nok for retfærdighed overalt, hvor du går. Men hvorfra skulle jeg vide, hvor du går? Og hvordan du dømmer retfærdige over for uretfærdige? Hvorfor er du ikke som katten på min seng, som jeg ved, hvor helst skal aes. Hvorfor kender jeg ikke din livret, så jeg ved, hvad jeg skal byde dig på, når du kommer forbi? Hvorfra skulle jeg vide, det var dig, der stod udenfor min dør? Men du er så jovial; du ville råbe: ”Hey, det er Jesus, der banker!”. Og jeg ville råbe: ”Jamen, du banker også så sikkert og markant, at jeg kan høre, det er dig.” ”Ingen andre ville banke som en melodi”, råber jeg videre. Han siger, da han kommer ind ad min dør: ”Her har katten det godt”. Og katten siger helt overraskende noget tilbage, men det lyder som et miaw, jeg før har hørt, og jeg forstår ikke dets betydning. Men det gør Du. Og indtil nu ved jeg stadig ikke, hvad katten sagde dig. Det går du og gemmer på. Og indtil videre gemmer jeg også på noget. Det er, hvad katten ikke sagde. 09-03-2012.

Mens rødbederne koger.

Jeg skriver, altså er jeg. Rødbederne koger ude i køkkenet, katten er udenfor. Kæresten på arbejde. Min stol mangler mig, her. De koger af sig selv. Jeg skal bare skrue på en lille knap på komfuret, så har jeg sat en masse i gang. Er vi er her for føde noget? Forleden var jeg i et selskab, hvor jeg havde lyst til at spørge min sidemand om alt muligt, det ene og det andet, i eet væk. Det ville have været direkte upassende at gøre det, men jeg havde lyst. Ikke fordi netop dette medmenneske var ekstra spændende, men fordi jeg er nysgerrig af væsen. Jeg tænkte bagefter festen, at jeg var igangsætter. Jeg spurgte om noget, og så talte de andre videre, som om jeg havde ramt et emne, folk interesserede sig for, eller naturligt havde en mening om. Hvad gjorde det mig til? En livgiver. Og det var så nemt, drevet af en ærlig og oprigtig vilje til at gøre godt omkring mig. De koger af sig selv, som jeg skrev lige før. Man sætter børn i verden, giver slip på dem, så de kan klare sig selv, ser dem løbe bort ud i verden, for at begå sig der på egen hånd. Man slipper dem – aldrig. Man lagde hånden på dem, da de gik; tag nu og husk, hvor du kommer fra. Husk, at jeg brødfødte dig, hjalp dig da du faldt som lille, skiftede din ble. Husk: jeg tog mig af dig. Som om rødbederne husker, jeg lige har sat dem over. Som om rødbederne ved, hvilken skæbne der venter dem. At jeg vil lave salat af dem. Som om et barn ved, hvad det går ind til. Hvis vi tror på det, kan det være, at barnets sjæl har siddet oppe i himlen, og valgt netop denne familie ud, fordi det på mange måder ville være ”fordelagtigt” at vokse op hos netop dem. Hvis reinkarnation er forgæves, så har vi ikke selv bestemt vort mål eller hensigt. Og vi har ingen vilje til at præge vores sjæls udvikling. Men er det sandt? Hvad enten vi tror (på reinkarnation) eller ej, så er vi her med et eller andet formål. Det må vi næsten gå ud fra. År, der kan synes forgæves, var det i virkeligheden ikke. Små bitte skridt, vi har taget, små valg vi har truffet, kan vise sig essentielle senere hen i livet, kender I måske. Og jeg er selv i mit liv klar over, at sætningen: ”Giv ikke op”, altid har stået mig nær. Det er nok derfor, jeg stadig er her. Du, kære læser, har din historie. Nogle gange ser man sit eget liv i andres liv. Eller sine egne ord i andres ord. Men man er jo ikke dem. Du fortæller måske din hovedpude hver aften, at den ligger dårligt for hovedet. Eller du fortæller morgenmaden, at ymeren er sur eller brødet er tørt. Men hvorfor give dem skylden? Jeg er selv meget vred på vinden, når den driller mig på cyklen. Jeg kan faktisk hænde ligefrem at hade vinden. Og hvad er vinden i sig selv? Hvad har den reelt gjort (mig)? Ting, man ikke kan lave om, skal man bare lade ligge. Jeg fører jo ikke vindens vej eller retning, eller bestemmer at den skal være kraftig eller svag. Om den endda selv har bestemt det, ved jeg ikke. Jeg havde bare bestemt mig for at cykle, og det blev i modvind, og jeg blev vred. Du (læser) siger måske til dig selv, at dit liv burde udgives som bog, eller give anledning til et teaterstykke eller en film, så spændende det føles. Indimellem bliver nogle livshistorier filmatiseret, og gengivet så mange kan få del i det levede liv. Har du tænkt dig at blive en film? Jeg tænkte som barn, at jeg skulle på musikkonservatoriet i Esbjerg. Stadig den dag i dag kan jeg nogle gange tænke, at jeg skulle være ”endt” i Esbjerg, i stedet for Århus, hvor jeg bor. Det er ikke at være sin skæbne tro, eller have sit mål for øje. Det er flugt, og tidspilde. Flere ting kan man gøre i løbet af en dag, som ikke rigtig synes meningsfulde. Men du skulle have vendt dig om. Se – der var livet! Lige bag dig, hvis du havde vendt dig om. Plagfuldt. At fortryde sine skridt. F.eks. i dag er bussen to gange kørt lige foran mig. Så nåede jeg at poste et brev, og dem, jeg siden fulgtes med – i den næste bus – var dejligt selskab. Men i det øjeblik, jeg føler svigt, nærmest af Gud, da bøjer jeg mit hoved. Tænk, at dette skulle overgå mig. Og hvis en så lille forhindring i min hverdag slår mig ud, hvad siger det da om min udholdenhed? I det øjeblik føler jeg, Gud giver mig modstand at føle. Jeg må have gjort noget forkert, tænker jeg. Bedt for lidt, spist for meget, tænkt for syndigt. Men bussen er kørt. Den kommer ikke tilbage og henter mig, fordi den måske fortryder at være kørt. Næh, skæbnen tager lige et sving. Mig, der går hen ad en anden vej, end forventet, for at poste et brev. Hvem mon jeg møder på denne anden vej, et smilende medmenneske? Det er også lige meget. At lave en film om en, der går hen og poster et brev..., ja mere er jeg ikke (selv) gjort af. Du (læser) kunne skrive et blog – indlæg. I stedet for at læse mit (blog – indlæg), kunne du selv skrive et. Mine ord har jeg valgt til dig. Selvom jeg ikke kender dig. Mine ord om rødbeder, livgiveren, modstand. Du giver mig en slutbemærkning. En sætning, du ville have skrevet, hvis du var blogger, eller skrev

herinde. Sætningen, der hedder: "Bliv hos mig til siden er fyldt ud med blæk." Det var dit ønske til din læser. Og min egen slutbemærkning hedder: "Jeg blev". 20-03-2012.

Stjernes kud.

Jeg er mere i kontakt med nogen, når jeg har tændt til internettet. Jeg er ligesom mere forbundet med nogen, verden om man vil. Jeg kan nærmest føre min hånd, række ud efter et medmenneske, – og ramme det, her ved computeren. Pseudo – kontakt, ville nogen måske kalde det. Man kan endda skrive på Facebook og i løbet af få sekunder komme i forbindelse med et andet menneske. Var det alle de år værd, hvor man ikke kunne? Jeg savner måske et menneske, der står mig nært. Tænker derfor på dette menneske, – er derved i kontakt med det. – Eller? Skulle en tanke da ikke forbinde os, lige så meget som et kabel eller et internet? Jo, med én tanke, kan jeg nå dig. Til hver en tid. Nogle gange tager jeg mig i at tænke på de døde. Ikke sådan alle de døde på én gang, men en blandt de døde, som jeg måske engang har kendt. Så får jeg sådan en underlig fornemmelse af at blive luret eller set på af den døde. Det er faktisk ikke rart. Også selvom jeg agter dette menneske, eller denne afdøde sjæl, højt. Jeg bliver næsten helt blufærdig, fordi jeg tænker på en, der ikke længere er, og som jeg ikke længere kender (?). Hvad ville han have tænkt på mit liv, der bare fortsatte, hvor hans eget ophørte? Det kan vi ikke vide. Eller? Nogen fornemmer jo ting, som ikke er synlige for det blotte øje. Ja, alle får vi vel alverdens associationer, indfald, intuitive ideer og tanker. Som vi kan følge eller lade være. Som det, de er, indfald. Nogen af os drømmer om natten, hvad der rent faktisk i det virkelige liv kan komme til at ske. F.eks. fik jeg forleden ideen, at jeg kunne tage sol i et solcenter, fordi jeg altid har så hvide ben om sommeren (..). Så i dag var i et solcenter (selvfølgelig). Jeg har også haft tanken – og overbevisningen, at jeg i det vågne liv kunne tage en uddannelse mere. At jeg f.eks. ville kunne klare (eller håndtere – med baggrund i sindslidelse) at tage en læreruddannelse. Derfor – og kun derfor, på baggrund af den selvtillid, som jeg vågner med fra disse drømme, tager jeg i min egentlige, virkelige dag tiltag for at nå disse ideer, jeg får om natten. Det var også en sådan drøm, der i sin tid fik mig til at komponere melodier. Ret smart, eller effektivt, kunne man sige. Jeg skriver her om noget, man ikke kan tage at føle på. Man kan ikke række ud og mærke en drøm rent fysisk, som man kan række ud efter sin mus ved computeren. Det er gennemsigtige ting, der sker mig/os om natten. Nogle går i deres vågne tilstand rundt og får lignende hints og gode ideer. Det er vel at være vågen for den åndelige verden. På torsdag kan jeg gå i Teosofisk forening eller Levende Visdom, som det nu hedder, og være med i en skabende proces, deriblandt en meditation. – Men kan jeg? Hvorfra skulle jeg have lært at tage imod øjeblikkets åbenbaringer eller mirakler? Er jeg i stand til en sådan åbning? Selvom ingen har "lært" mig det. Som barn sagde jeg til mine veninder, at jeg kunne "se luften". For jeg syntes, når jeg skærpede mit syn eller mit blik, at jeg kunne se energi vibrere i luften foran mig. Det kom jeg ikke rigtig videre med. Indtil jeg for omkring 12 år siden begyndte at se små lysglimt (a la stjernes kud) i luften, særligt når den åndelige verden ville støtte mig i noget, jeg i det øjeblik tænkte på. Efter dette glimt af lys i luften, kom(mer) der typisk et sort felt, i akkurat samme størrelse og format. Som for at sige mig, at de to størrelser "følges ad", eller udbedrer hinanden. Jeg ved, at omtalte jeg disse ting for en mand som "Søren Hauge" fra Levende visdom, ville han kunne give mig en forklaring eller nogle ord med på vejen, som kunne støtte min egen forestilling. Hvor skal jeg (næsten) ellers vende mig hen, end til den åndelige verden? Mit liv tog i en periode den drejning, at jeg opsøgte diverse alternative behandlere. Det var i den tid, at jeg aflagde mit gamle – og noget deprimerende – livssyn, om at vi alle synder, er skyldige, og enten kommer i helvede eller Himmelen. Ved disse møder med håndlæsere, clairvoyanter, astrologer fik jeg pludselig øjnene op for, at der måske i højere grad er tale om, at vi er her på rejse, en rejse i lys faktisk. Nemlig at lyset sejrer, – hvad den vel også gør, hvis man tror på himmelen. Men dette lys reddede mig. Måske kunne man slet ikke tabe. Måske gik man aldrig galt, men var bare på vej, skridt for skridt, op ad bakke, og andre gange ned ad bakke. Måske var ikke eet skridt forgæves, ikke én tanke værdiløs. Det kunne alt sammen bruges (til noget). Vi var her ikke bare som eet menneske ud af millioner andre mennesker. Vi var her som dette menneske, med en "underskrift forneden" (citat fra Lars' salme "Jeg er selv et

billede”). Der var ikke nogen, der glemte os, bare fordi vi ikke gik ud af vores dør. Vi var kun én tanke fra Gud hele tiden. Og måske var Gud stolen vi sad i, eller tæppet, vi trak op over os. Måske var han en kop kaffe, eller et solstrejf. Måske var han ikke så langt væk. Jeg er her for at sige, at tankerne forbinder os øjeblikkeligt. Derfor er det også afgørende, at hvis man vil sit medmenneske det bedste, bør man støtte ham/hende, og ikke tænke overvejende negativt. Man bør opbygge hinanden. (jævnførende ”opbyggelige skrifter”, som disse blog – indlæg hører ind under) Jeg var her bestemt ikke for at bedrøve, eller trække ned. Hverken i stemningsleje eller humørmæssigt. Ej heller gøre mit medmenneske mindre værd, eller overhøre hans begejstring, eller overse hans iver. For også han er her på livets vej. Ikke mere end eet skridt fra mig. Jeg rækker måske ud efter ham, – og når ham. Ligesom med computeren, har jeg kontakt, rent fysisk. Jeg kan mærke ham. I bussen strejfer jeg den og den. Det gør mig ingenting, bare vi passer på hinanden, at vi ikke vælter oveni hinanden, og kommer sikkert frem til vores bestemmelsessted. På vores alles rejse sammen. At praktisere venlighed, er det ypperste mål, jeg ser for mig lige for tiden. Jeg kan godt være lidt arrogant og kølig i min statur eller fremståen, men siger jeg til hende i genbrugsbutikken, at ”her er så rart i Jeres butik”, så går man ikke fejl. Nærmere det modsatte. Man når i havn. Al den kærlighed, man går med, udtalt, får pludselig ”ben at gå på”. Ude i verden har man nu signaleret, at man gerne vil den verden. Ja, mere end det, verden glæder én. Ikke blot mærker man velværen indvendigt, men man giver den udvendigt udtryk. Man vender sit inderste udad. Som også kunstnere gør. Som en blomst, der folder sig ud. For mig at se er vi blomster, der er ved at folde sig ud. Jeg kender ikke dig, min Læser, men jeg tænker tit på dig. Derfor holder jeg dig i mit hjerte. Mere fordi det gør mig godt. Hvis du ikke ønsker den plads for dig selv, kan du blive en sten i min sko. Hvis du slet ikke ønsker et møde eller en kontakt, kan du undgå at læse mit næste blog – indlæg. Dette har du nemlig nu læst (.). Jeg vil tænke på, hvordan dit blog – indlæg ville se ud. Og en dag vil du måske sige mig, om jeg som din læser er en sten i din sko, eller en spire til udfoldelse. Jeg ved godt, hvad jeg helst ville være (for dig), men mere bestemmer jeg ikke, end at sige dig Tak her og nu, fordi du gav mig plads til at skrive disse ord. Jeg kysser derfor min skærm. 27.03.2012.

Da er vi ikke alene.

Jeg gik fra ferniseringen. Der var alt for megen erotik i lokalet. Da jeg kom udenfor lynede jeg min jakke, åndede ud, og gik. Det var ikke min violin (der var koncert ved ferniseringen), eller mig, der havde komponeret stykkerne, eller mig der havde malet billederne. I det hele taget var det vist mest dit projekt, min ven. Og heldigvis blev du der, fordi du er malerindens ven. Også min ven. Men hendes. Heldigvis var vi kun en, der gik. Dig og mig, Rie. Du er alligevel den bedste (i verden) til at gå. Fra steder, hvor du føler dig klemt. Men Jesus kunne ikke gå. Han måtte blive. Det havde været nemt at gå fra Jesus, inde til ferniseringen. Da ville jeg være gået ind i ”Løvens hule”, som vi kalder det herhjemme, og tænkt; her skal jeg ikke ligge. Og Jesus vil forstå, at jeg må gå. Og han ville tilgive mig alt, at jeg bare sådan forsvinder, uden at sige noget. Som på kunstakademiet, hvor jeg forlod undervisningen, uden at sige farvel eller ”vi ses” til nogen som helst. Jeg var nemlig i min ret. En anden dag (en helt anden dag) kan jeg beklage over for ”Lene” (som malerinden hedder), at jeg ”ikke kunne finde ud af at være der”. Men jeg gør endda ret i at tie stille. Hvem bestemmer, hvor jeg skal gå eller sidde? En skæbne er lagt ud. Jeg sad i netop den bus på vej hjem, for det var der, mine ben bar mig hen. Og så sølle var jeg, at jeg frøs, og ventede på en forsinket bus. Min bus. Jeg kunne også have grædt, eller lavet en scene foran galleriet, eller bedt min kæreste tage med mig hjem. Men det gjorde jeg ikke. Det var tørre tårer, for de var der såmænd. Det gik allerhøjest ud over hende ved stoppestedet, som også ventede forgæves. Så kunne hun se min jammer, og jeg kunne beklage hende min nød. Men det gjaldt ingenting, for jeg led ikke mere end hende. Der var Jesus også heldig, at andre omkring ham led samme død. Da var han dog ikke alene. I dag i kirken sang vi om at blive forladt. Det er vel, når nogen går fra én? Men jeg gik. Hellere gå som offer, den der taber, end trække en hel masse med i faldet. ”Jeg går bare selv”, er nærmest mit motto. Ingen skal røre mig eller hindre mig. Min sjæl er fri. Og vel blev jeg da såret. Og vel føler jeg mig udsat, og også en grad skyldig. Det er ikke ret pænt at gå fra et selskab, man er inviteret til. Uden at give

nogen forklaring, tilmed. Jeg er da ligeglad, tænker jeg så. Det er, når min hårdhed og kynisme slår igennem. Men ingen længe ser jeg et barn på fortovet, eller jeg siger ”Tak for turen” til buschaufføren uden hun giver mig respons. Og da ved jeg, jeg igen er på kærlighedens vej. Hvad er så offeret? Offeret er den, der er i sin ret, men bliver gjort uret. Den, der er ren, og ikke kan rammes. Offer nr. 1 – Jesus, bliver gjort uren, og er igennem en masse smertelige ting, også rent fysisk. Men allerværst mister han sine nærmeste omkring sig. Ligesom de mister ham. De falder fra en efter en. Men i forvejen var han jo alene. Hele livet er han jo alene på færd. Derfor går han et sted hen og beder for sig selv. Ikke for andre, eller sammen i et fællesskab. Han går alene. For kun han selv og Faderen forstår dybden af hans smerte, som han ønsker forløsning for. Det er vel næsten som at føde et barn, det med at blive korsfæstet. Man giver sin krop hen til noget, af al sin kraft kæmper man med noget i sin krop. – Indtil det bliver forløst. Kroppen afgiver et barn, eller ved korsfæstelse opgiver det varmen i kroppen og dør. Man overgiver sig. Giver sig hen. Det gør så ondt, men ah nu er det ovre. Og se – et barn. Eller se – en opstandelse. Han er i sin ret til at dø. Bare for sig selv gennemleve sit liv, se enden på det, se kærligt på menneskerne omkring sig. Have overskud til at interessere sig for andres frelse. Jeg selv skar engang i mig selv. Jeg husker overhovedet ikke den fysiske smerte. Det handlede om noget andet. Bagefter gik jeg med ar efter ulykken. Ja, stadig gør jeg. Det værste (for Jesus) må have været at blive hånet, imens han skulle bære et tungt kors. Jeg smiler ikke over denne sætning, men tænker snarere, at han er menneskelig, der hvor han næsten ikke kan bære korset længere. Han er menneske af blod fra sine piskeslag, og tornekrone på hovedet. Og han er måske bange for døden, som de fleste vel egentlig er. Han siger det bare ikke. Kun til sig selv på Skærtorsdag, hvor han beder Gud om at ”lade denne kalk gå mig forbi”. Forgæves forsøger han at mildne det ulykkelige, der skal ske, men tappert går han sit endeligt i møde, da han ved, det er af det gode, eller tjener det højeste formål, og opfylder overleverede profetier. Men alle vi – herregud, her går vi 2000 år efter, og flager på halv i kirken. Hvem er vi her for? kunne man meget vel spørge hinanden om. Vi skal vel forstå, hvorfor Kristeligt Dagblad findes, og eftertanke.dk findes. Og hvorfor det teologiske fakultet findes. Men meget mere end det. Der gik en mand rundt hernede, altså. Han ser ikke meget anderledes ud end du og jeg. Og vi skal være en salme, der lindrer. Vi skal have ondt af det menneske, at det måtte igennem så meget. Han gjorde det også for sin egen skyld. For at vise sit ypperste, – også over for sig selv. Hvor bliver kærligheden størst? På en kongetrone, eller på et kors? Jeg hænger her på korset, og afventer det forventelige. Jeg vidste det også godt selv, at det måtte gå sådan. Med al den provokation, jeg viste verden. Jeg sagde den farvel på en radikal og voldsom måde. Fordi det er min metode. (Kunne han have sagt). For at give det ypperste billede på opofrelse. Hvis det er menneskets største gode, eller bedste egenskab, eller reneste handling. For at være et billede. Synliggøre, skabe sensation, røre. Vi husker ham ikke skrive nogle bøger, eller tage rundt og holde foredrag. Tænk; hans ord har haft sådan en slagkraft, at de endnu bliver husket. Det talte ord bevægede, hvor de nåede frem. Hans skikkelse bragte healing med sig. Hans trin var nogle gange sagte, andre gange grove. Vi taler i en terminologi. Men vi skal udenfor terminologien. Vi skal søge i alt det, han ikke sagde. Forestille os, hvad han i dag ville sige. Læse Skrifterne, men med forsigtighed. Vi skal frem til i dag. Han hænger på et kors nede i midtbyen. Jeg kan selv høre skarerne huje og skringe: ”Korsfæst ham”. Jeg ville ikke selv være dernede. Da ville jeg dømme ham, enten som forbryder eller det modsatte. Da skulle jeg dømme ham (og det vil jeg ikke). Jeg hører et skrig fra korset, helt herop hvor jeg bor. Det er fordi, hans smerte er så gennemborende, levende og virkelig. Han hænger virkeligt dernede, lige nu. Jeg gik fra ferniseringen. Jeg skal være glad for at jeg bare kan gå. Og i stedet for at høre to violiner, hørte jeg et skrig, jeg aldrig vil glemme. Derfor skulle jeg gå. For at blive klar over. Klar over vanviddet i det skete. Nogen står og råber ad ham! Helt ærligt. Kunne de ikke lige så stille have sagt: ”Vi synes, I skal korsfæste ham”. I stedet for at piske ham, kunne de måske have udgydt hans blod på en anden måde. Det er ikke et jamrende skrig, jeg hører fra midtbyen. Det er et skrig, der siger: ”Korsfæst mig, thi jeg har syndet”. Jeg har aldrig hørt netop det skrig før. Det er ikke hans, opdager jeg. Det er mit eget. Ved siden af hænger du, Læser. Og du siger netop til mig: Det er godt, at vi er sammen. Da er vi ikke alene. Og vi beder den samme bøn; denne dag skal I huske. Akkurat på samme tid, som en fra mængden siger: Vi vil huske denne dag. Da gik skriftstedet i

opfyldelse; Hvorfor har du forladt mig? 06-04-2012.

Trefoldig bøn.

Der var ikke det ringeste i vejen. Maden smagte godt, lyset varmer, kærligheden trives. Derfor skriver jeg heller ikke noget blog – indlæg, på sådan en dag. Der skal ligesom være en anledning, noget at skrive om. Hvad hvis man er tom for stof, lige på den dag, man måske skal eksamineres. Og den dag er jo hver dag. Hver dag er en eksamen. Og ved dagens ende, når mine fødder ligger på langs i sengen, kan jeg enten strække dem ud for at nå lidt længere, i selvtilfredshed, eller krybe dem sammen i skamfuldhed. Bare jeg dog fyldte lidt mindre. Men ah, sikke jeg kan ligge her og fylde. Man kan se en situation fra to sider. Det kaldes ikke skizofreni eller ambivalens, eller et eller andet sygeligt. Det kaldes mangfoldighed. Må jeg ligge her og godte mig, tænke dagen er gået godt, være stolt af noget gjort? Vil Gud så tænke, jeg har bedt for lidt, enten om tilgivelse eller benådning. Eller vil han unde mig det bedste, som jeg ligger der selvtilfreds? Når jeg folder mine hænder går det ud på tre ting; 1. bøn om at blive tilgivet for noget, jeg har gjort (forkert). 2. Takkebøn over noget, der er blevet mig givet i dagens løb. 3. Bøn om noget, jeg gerne vil have støtte til i mit fremtidige liv. Disse tre aspekter af bønnerne er altid med. Da er jeg enten ”dækket ind”, eller jeg føler, jeg har tjent et højere formål, eller hverken været ”for meget” eller ”for lidt”. Hvis dette overhovedet giver mening for andre.. Der var nogen (eller en), der engang mente, de bare kunne bede nok gange, da ville de komme i himmelen. Eller de var selvretfærdige og hævdede sig over andre i deres syn på egen og andres værdi. Eller de lagde en mønt, måske en stor mønt, og troede, de så var bedre (mennesker) end hende, der kun lagde en lille mønt. Til trods for at den mønt var alt, hvad hun havde. Eller der var ham – som vi ikke har hørt om i Bibelen, der gjorde det hele. På én gang lagde han en stor mønt. Men samtidig lagde han en lille mønt, for dog at gøre noget rigtigt. Men så tog han den store mønt tilbage og brugte den på at købe slik (..). Ja hvorfor ikke. Mens vi andre lever i en tid, hvor man faktisk godt kan købe slik. Da håbede han i gammel tid at kunne købe slik. Da han ikke kunne bruge den store mønt til et godt formål (slikket), gemte han den i sin lomme. Helt til sin dødsdag. Altså det her – er opdigtet. Men da nogen så gennemgik hans klæder, da han skulle begraves fandt de denne mønt. Ubrugelig og forældet kunne den slet ikke længere bruges på markedet, den var gået til spilde. Så lagde man mønten på mandens grav, da han jo også havde krav på den, dog nu som død person. Og rigtigt nok havde han indgraveret noget særligt på netop denne mønt. Men det vidste kun han (selv). Vi andre gik og forestillede os, hvad det indgraverede kunne betyde. Men igen; vi leder det forkerte sted. Det er mandens hemmelighed, og ikke vores (,vel?). Og sådan havde jeg også den hemmelighed i dag, at jeg gik for at gå. Tog bare bussen ned i byen for at se, hvad der så skete. Så satte jeg turbo på min dag, foretog et skridt ud af huset, sagde min kæreste et farvel, katten kunne passe sig selv, om jeg havde den rette jakke på til foretagendet, og om jeg ville kunne formulere mig, der hvor jeg gerne ville udstille mine malerier, måtte tiden vise. Og tiden viser ligesom meget.. Tiden viste os, at lignelser kan (gen-) fortælles på uendeligt mange måder. Se bare i avisen eller i fjernsynet, eller lyt til de andre i bussen eller på gadehjørnet. Der bliver forkyndt overalt. Om ikke andet bare i et blik (!), som jeg f.eks. oplevede i dag. Det var som om, han havde et smil over læben, ham med øllen i hånden, der ved fodgængeroverfeltet. Ingen andre havde han tænkt sig at møde der. Ja knap nok mig ænsede han et blik. Men det var fordi, han gik lidt med skam. Og det skulle han slet ikke. Faktisk holder jeg personligt meget af alkoholikere og andre på samfundet rand, eller deres egen rand. På grænsen af et eller andet. Noget med, at de ved fandeme ikke, om i morgen kommer eller hvad. ”Kommer i morgen?”, ku de næsten spørge. Og vi andre kan jo ikke egentlig svare dem. For hvad ved vi egentlig mere end dem. End ham og de andre. Jeg er selv et udskud. På samfundet rand. ”Førtidspensionist”, bliver jeg kaldt. Det er fordi, noget skal man jo kalde mig. Og jeg siger det gladelig, hvor jeg kommer frem, at det er, hvad jeg er. Men folk misforstår mig ganske givet tit. Det er der bare ikke så meget at gøre ved. For det er netop min titel. Jeg hedder ikke ”Jesus”, eller ”morder”, eller ”sindslidende”. Jeg hedder ”førtidspensionist”. Det var, hvad jeg opnåede i livet. Bortset fra de somre, hvor jeg gik lidt amok uden medicin. Og den selvtillid, jeg nu har oparbejdet,

til at tro, jeg igen kan få et barn og mestre moderskabet, samt søge ind på linjefag på lærerseminariet, som jeg netop har planer om. Hvad bilder hun sig ind?, kunne nogen anfægte. Kan hun egentlig tillade sig det. Har samfundet råd til sådan et sidespring. Et spring væk fra at være ”parkeret”, til igen at være ude at køre på vejen. Men jeg har råd. Ikke du, men jeg har. Ikke samfund og ”folket”, men jeg har selv råd. Og sørger vi ikke alle for vores egen økonomi? Det var ligesom Jesus, for dog at sammenligne mig med noget. Han var også lidt ude på et ”sidespor”. Nogle gange gik han flere hundrede kilometer, og brugte turen på en masse trættende ting. Men det var hans eget valg. Noget blev han givet, jeg mener; nogen kom hen til ham af sig selv, opildnede ham eller betroede ham noget, eller ville ham noget andet. Nogen gav ham noget, og andre tog noget fra ham. Men jo aldrig det allerhelligste. Man kan måske slet ikke nærme sig nogen, og så tage det allerhelligste fra dem. Alkoholikeren på vejen i dag skulle have haft sit smil for sig selv. Jeg skulle ikke have stjålet det og udstillet det her. Af alle steder – her. Flere skulle være ladt i fred. Men Jesus ville konfrontationen. To mand mod hinanden, bare med det talte ord, hvor andre mildt sagt ville have brugt et sværd eller en riffel. Da brugte han ordet. Og hans hånd førte helbredelser med sig. Det kan vi bare ikke i dag forstå. Jeg kan i hvert fald ikke. Men noget af hans hånd var måske Guds. Gud griber ind alle steder. I min bøn om aftenen, har han jo for længst gættet, hvad jeg vil sige. Mange billeder og afsnit fra tidligere tiders skrifter, kan vi bruge den dag i dag. Men aviserne er nye, morgendagen er ny, og i morgen er Jesus en anden, end den, han var. Vi må finde ham i et græsstrå, i et stykke kage, eller en berøring. Vi kan ikke blive ved at lede i Bibelen, vil jeg mene. Men hvad jeg mener.. Ku vi sidestille dette skrift med andre skrifter? Er dette som en artikel i Kristeligt Dagblad? Er dette en side i min personlige Dagbog? Er dette litteratur? Er dette overhovedet? Er det ikke bare opdigtet, noget som kan slettes i morgen, som man kan fortryde og rette i. Skal disse ord være endelige, definitive? Ja, i eget billede og vision, skal det. For mig. Om ikke andet skrev jeg for mig selv. Da var du sidestillet. Anden prioritet. Men hvordan udgive noget, man ikke ønsker nogen skal læse eller bemærke? På en blog. Jeg har misforstået det hele. Jeg troede det, man skrev på bloggen kun kunne læses af en selv. Har I virkelig læst alle de forrige blog – indlæg, som jeg har skrevet og udgivet?? Det er en stor fejl. Derfor er dette endnu en fejl. Men heldigvis kan fejl rettes eller justeres. Derfor skriver jeg disse ord til sidst: Spring over resten. 11-04-2012.

I dine spor.

Jeg vidste ikke, hvorfor smerten skulle bide i maven. Hvorfor lige der? Hvorfor sad den ikke som et fnug på min trøje, så jeg kunne vifte den af? Hvorfor ikke et sted, hvor man kunne se den. Så kunne man kalde den et eller andet, og måske endda gå tur med den (...). Hvorfor ikke et sted, hvor jeg kunne se den (i øjnene)? Hvordan formulere smerten i maven med hænderne foran tastaturet? Hvordan skulle den finde vej derhen? Mine hænder er så fattige. De forstår kun at skrive ordet s m e r t e. Med seks bogstaver. Mere kan de faktisk ikke. Min mave er rig på uro. På alle mulige overraskende tidspunkter, når man mindst venter det. Ligesom en angst, der driver ind over én og ler ad én, som siger: ”Ha, det havde du nok ikke regnet med”. Som noget, der kommer bag på en, overgår en. Som en gammelkendt ven, der kommer på besøg. Uventet og ubelejligt besøg. Forfattere over hele verden har beskrevet det tusinder af gange. Det samme fænomen. Vi går jo alle med de samme ting, og er vel dele af eet hele. Vi vedkommer hinanden, vil hinanden. Ved svingdøren holder vi døren tilbage for den næste bag os. Sådan er vi som mennesker. Når kærligheden kalder på, at vi reagerer på noget, reagerer vi på det noget. Helt instinktivt. Nogen bekriger hinanden, men jo ikke i længden, det kan de slet ikke holde til. Inderst inde vil vi vort medmenneske det bedste. Men ikke altid gør vi det bedste mod dette medmenneske. Det er ligesom når min mavefølelse siger mig én ting, mens mine hænder skriver noget helt andet. Som om der ikke er forbindelse mellem de forskellige led. De forskellige viljer eller drifter. Min mave gør ondt. Det er på en psykisk måde og betyder ikke vanlig fysisk smerte. Jeg har da ikke bestemt, at jeg her til aften skal være angst eller udsat. Det er ikke en beslutning fra min side, endda ikke for at lære af angstens veje og natur. Kunne jeg bare have kaldt den noget andet, var jeg måske aldrig

blevet en del af det psykiatriske system. ”Uro”, ”nervøsitet”, ”ufrit følelsesliv”. Måske var jeg da i stedet endt på universitetet! Men der er ikke et fag (på universitetet), der hedder: ”ekspertise i følelser”. Satans også, det kunne ellers have været fedt. Jeg er jo ekspert (på det område). Vi andre må gå i det skjulte, med en erfaring, vi kun selv kender til. Og andre på fortovene ser godt nok vores blikke, studser måske engang over blikkenes dybde. Det siger dem noget om, at de ikke skal spørge ind til os. Hvad der plager os. Vi spørger nemlig allerede selv om, hvad der plager os. Og vi forstår ikke vores undergrund. Hvad dannede os den årle morgen. Hvorfor var der ikke bygget et ordentligt fundament under vores opvækst. Hvad havde skubbet os på afveje, væk fra den naturligste livsbane. Hvorfor endte vi i grøften, på sidelinjen, når vejen lå lige ved siden af? Hvorfor måtte andre tage de skridt, vi havde tænkt os at gå. Eller drømt om at gå. Derfor går jeg i dine fodspor. Fordi jeg ikke kunne gå i mine egne. Du banede en vej, og jeg kunne trygt betræde den samme vej, lige efter dig, der hvor du havde trådt. Der var nogle gange mudret, og jeg faldt også indimellem. Men så vendte du dig (bare) om, og hjalp mig på fode igen. Tænk, at du udstak en vej for os alle og én. Jeg gik en dag, hvor jeg ikke før havde gået. Det var, fordi jeg var på af – veje. Pyha, jeg var helt svimmel og forvirret. Ingen havde gået den vej før. Ingen retningslinjer nogen steder, intet lys forude, jeg kunne pejle efter. Intet menneske, der forude råbte: ”Kom, her er jeg”. Men det var (heldigvis) kun en stund. Nu er jeg aldrig længere ”svimmel”. Ikke som da jeg for 15 år siden pjækkede fra undervisningen på Kunstakademiet – ikke for at have noget bedre at lave. Vildt mærkeligt faktisk. Så løb jeg en tur, eller gik ned og handlede ind, som om ingenting var i vejen. Og jeg skulle have været i skole.. Så blev jeg lidt svimmel, faktisk. Ude af trit med mit egentlige tråd. Ude af føling med min inderste vilje. – Som jeg nu ved, vil mig det bedste. Det bedste var at pjække. Det bedste var, hvad der skete. Intet galt i min livsbane. I nogens livsbane. Vi gjorde netop, det vi kunne på daværende tidspunkt. Hverken mere eller mindre. Jeg kunne ikke både være på Kunstakademiet og hjemme. Jeg kunne ikke både have udviklet sociale færdigheder til at deltage i undervisningen på lige fod med de andre, og så samtidig have trang til at isolere mig derhjemme. Jeg måtte splitte mig i halve stykker. Det gør de fleste måske. Det viser sig sikkert, at jeg bare er som alle (I) andre. Bare. Være som de andre. Du gør ligesom ham der henne, så falder du ikke udenfor. Du går, hvor hende der går, så er du ikke alene på din vej. Du køber det samme i supermarkedet som de fleste køber, for så er du en del af en trend. Vi efterligner hinanden overalt. Ser jeg en i en gul bluse, får jeg lyst til en dag selv at tage en gul bluse på. Vi inspirerer hinanden. Jeg ved nu, at jeg ikke kan klare mig selv, helt alene. Jeg er afhængig. Jeg lægger mit liv i en andens hånd. Og jeg tager hans liv i min. Jeg er ikke uden supermarkedet. Uden de handlende. Uden nyhederne i tv. Jeg er. Ja, men det er vi alle. Gaden har villet mig i dag. Jeg kunne se fortovet længes efter at lægge grund til mine fødder. Jeg kunne mærke min cykel støttede mig. Hvad siger det om et socialt liv, at gaden vil en noget? Det siger, at alt er afhængig af alt. Uden Et Hele er vi ikke en del i os selv. Jeg lægger til grund. Jeg gør. Ligesom fortovet før. Jeg spreder mig helt ud med armene ud til hver side og spredte ben. Det er en fed stilling at slappe af i. Selvom den også er alt for blottende. Jeg gør bare som Jesus. Jeg synes både, hans navn er flot, og hans kjortel er stilfuld, og hans ord er kloge. Jeg følger – dig – Jesus. Må jeg? Næsten som en bøn. Jeg er ikke god til at ligge, må jeg i stedet rejse mig? Må jeg gå skridt fremad, hvor du ikke i forvejen er gået? Må jeg gå min egen udstukne rute, som ingen hverken før eller efter mig går? Må jeg gå i mit eget tempo, selvom Du gik hurtigt? Må jeg indimellem gøre som dig, bare gøre det samme som dig, for at føle mig tryk og på sikker grund? Hvad kræver du af mig; at jeg går stille, sikkert, med iver, eller med skam? Hvordan gik Du her, Jesus? Kan jeg spørge. Han svarer mig (som altid): ”I dine spor”. 18-04-2012.

Den røde brik.

Jeg har ikke mulighed for at kende dig. Og da slet ikke til fulde. Jeg kender mig selv bedst, men ikke engang det. Jeg involverer mig halvt, af angst for at tabe mig selv. Vi mister alle dele af os selv indimellem, som vi så senere må samle op igen. Tro er et spørgsmål om at håbe det bedste. Jeg blev våd på cykelturen, fordi jeg ikke købte tøj i H&M, som jeg var lige ved at gøre. Jeg skiftede bare

bukser, da jeg kom hjem, og det gjorde ikke engang ondt. Jeg brugte godt nok mange penge på dagligvarer, men ingen af dem kunne vi undvære. Og spildt mælk.. spildte indkøb. Mad, man alligevel ikke får brugt. Hvordan kan jeg se tre dage ud i fremtiden, og sige; det mad får vi aldrig spist? Hvem ved, hvor man skal sove i nat. Herre løs. På rejse. Ok, jeg bor her. Lige ved siden af dig, som sidder inde i stuen. Jeg bor her op af dig. Ok, jeg prøver at involvere mig helt. Lige som investere noget. Give noget ud for at få noget andet igen. Men sådan er betingelsesløs kærlighed slet ikke. Da skal jeg ikke forvente noget igen. Som da regnen piskede ind på mit ansigt, og jeg tænkte; når bare jeg cykler hurtigt, går det sikkert over. Jeg skal ikke forvente noget af regnen. Mit åndedræt er, som det er, jeg kan ikke presse det ud over dets grænse. På et tidspunkt får jeg ånde – nød, og hvem skal næsten hjælpe en der? Ligesom mit sind har en grænse, dog usynlig som sindet nu er. Så ingen aner uråd. Rie, hun klarer sig. Jeg – inde bag ”Rie” – klarer mig, men jeg er samtidig maskens mester. Det er der engang en, der har sagt til mig. Jeg ved ikke, om det handler om mit horoskop, eller om hun var clairvoyant eller healer. Men maskens mester er jo inde bag ved hele tiden. Skulle jeg da have sagt et ”falskt” ord i dag? Skulle jeg have ikke – ment halvdelen af det sagte? Var mit smil forkvaklet, underdrejet, lunefuldt? Da var jeg utro. Jeg klædte mig i mørkt tøj i morges. Dvs. der lå et sæt lyst tøj og et sæt mørkt tøj. Og med det lyse tøj ville jeg signalere uskyld, mildhed, men også barnlighed. Med det mørke tøj ville jeg vove mere, gå hvor jeg ikke lige før har trådt. Der var ingen af os, der kunne forstå, hvorfor jeg skulle være så fin i dag. Det var nærmere en prøvelse fra min side. Og hvis den største af livets udfordringer ligger i at iklæde sig noget bestemt sæt tøj.. Herregud, hvem kender da egentlig smerte? Det gjorde ikke ondt at have sort undertøj på. Det ville ikke have gjort ondt heller at bære det hvide undertøj. Det var et valg, jeg stod over for, som ethvert andet valg. Jeg kunne iføre mig en rolle, en maske, noget tøj, og derved signalere noget bestemt. Jeg kunne umuligt sige, hvad, det måtte andre vurdere. Det var, som da jeg fik krøller i håret, og derved troede, jeg fik mere pondus, eller bedre kunne optræde, eller bedre kunne et eller andet i verden. Fattigt, må man sige. Skulle ens hår bære ens hele styrke, da? Jeg ser nu ud, som da jeg var 19, og vejer endda det samme. Hvis jeg snart bliver gravid, vil jeg blive det på samme betingelser, som sidste gang. Jeg er ikke 19. Og vægt og hårfrisur er ydre ting. Hvad jeg indadtil har lært over 20 år, afspejles ikke i mit ydre. Hvad tror du, der gemmer sig bag et hår? Frygt? Hvor skal jeg gemme mit mod, så ingen ser det? I tasken? Hvor skal jeg gå hen som det sidste sted på min rejse? Hvor jeg begyndte? ”Du, der bærer verdensrummet dybder”, du må kende mine skridt. Ja endda før jeg går. Og du ser ind bag maskerne, ser min sjæl stå ren. Jeg har nu brugt mange ord på at skildre ydre ting. Hvordan skal jeg – med ord – skildre det dybeste? Alle afkrogene, det der gemmer sig. Hvorfor skal man helst vende vrangen udad, ifølge mig. Hvorfor skal hver en sten indeni rulles rundt, så bagsiden bliver synlig? Det er for at gøre sig ren. Det er svaret. Bag noget, der har ligget længe, er der sikkert snavset. Og hvis jeg ikke siger de svære ting højt, hvem gør så? Må min kæreste vide min dybeste hemmelighed? Ja, men den hænger til tørre på tørrestativet, lige til at lægge sammen, på plads. Jeg er blot et klæde. Jeg går kun op i rynkecreme (anti-), og mørkt eller hvidt tøj. Hvis jeg var en bog, havde bogen kun en side. Hurtigt overstået. Du siger til mig, det klæde på tørrestativet er smukt. Jeg undrer mig. Jeg ser selv, at det er det klæde, jeg helst tager på. Det, jeg tvivler mindst på vil klæde mig. Jeg iklæder mig mig selv. Af alle vil jeg helst være mig selv. Jeg har engang købt et stykke tøj i H&M (ikke for at gøre reklame), og det lyser op i hele stuen. Fattig som jeg er, tror jeg, det klæde gør mig rig. Når bare jeg har det stykke tøj på, kan jeg gå hvor som helst. For det fremhæver mig, og danner mig, og afgrænser mig. Og nogen på gangen nede i Storcenter Nord (et indkøbssted i Århus) kigger længe og indgående på mig, ja deres blikke ligefrem danser op og ned af min statur. Og der går de og tror, hun er noget særligt, hende der. Men der tager de grueligt fejl. Min røde trøje er, hvad der er særligt ved mig. Jeg siger til dem: Lad være at kigge på mig. Men jeg går selv forbi et spejl i en butik, og mit blik danser op og ned af min krop. Det er ligesom mit blik og trøjen har en alliance. Jeg forstår, at jeg forblænder folk, og tager trøjen af. Inden under trøjen er jeg lille, og jeg fryser. Jeg sidder stille på gangen i Storcenter Nord. Jeg elsker ellers Storcenter Nord, bare ikke i dag. Jeg ser børn danse op og ned af et legestativ. Og fatter ikke at deres forældre ikke bliver bange for, at de falder ned. En dag får jeg selv børn. Jeg er naiv. Jeg er gået disse skridt, for at vise et barnligt træk. En, der ikke tør tage ansvar, og er bange for at involvere sig helt. Jeg står

i kirken og synger til en bisættelse; ingen synes, jeg er for lidt der, eller mangelfuld på nogen måde. Jeg har i årevis tænkt på ordet ”ansvar”. Jesus bruger det vel aldrig? Er det i sig selv positivt ladet? Er det, hvad man bør opnå i livet? For at lykkes. Jesus bukker under, under korset. Kan ikke mere. Jeg lægger det fra mig, tænker han. Gid der var en anden, der kunne hjælpe mig med dette tunge kors. En anden træder til. Det kunne være hvem som helst, og er det vel. Jeg er hvem som helst. Bare hende i den røde trøje, blandt de andre på gangen, der har forskellig farvet tøj på. Jeg er bare en brik, en rød brik. I et skak spil ville jeg være rød. Hende den røde, der går ind og vælter alle de andre. Skubber de andre, så de falder. Tager deres mest geniale træk, og gør grin med det. Det er fordi, jeg vil på banen for enhver pris. Fyldte linje efter linje med et ”jeg”. Jeg det, og jeg det. Det er, fordi jeg gerne vil ses. Men jeg blev allerede set. Jeg blev ud set. Men ingen tror, at jeg bare hænger på tørrestativet til at tage på. De tror, der gemmer sig noget bag min marscara. Kun jeg ved, hvad marscaraen kostede, og hvordan jeg tager den på, for at gøre mig pæn. Jeg gør ligesom min nabo, hun sminker sig også. Skulle der være noget i vejen med at gøre sig pæn? I morgen tager jeg mine ord, kaster dem op i luften, og griber dem igen. Det kan man godt med ord, nemlig. Jeg taber nogen af dem på gulvet. Shit, dårligt kast eller dårligt grebet. Jeg taber for længst skak – spillet, og som jeg sidder og fryser nede i Storcenter Nord uden den røde trøje på, er der vist kun en ting at sige om mig: Hun kæmpede. Hun kæmpede, ligesom dem der var ved at græde nede til bisættelsen i dag, hvor jeg sang (som kirkesanger). Det var, fordi hun ikke kunne holde sig selv tilbage. Og hun flød over. Det er, når nogen råber: ”Se, en tåbe, der går der”. Jeg råber tilbage: ”Se, en tåbe, der går her”. De bliver forskrækkede der på gangen, over at jeg tog til genmæle. Men det var nu nærmere en falliterklæring. Her går en rød trøje og bløder. Men blodet kan ikke ses. Se længe, men se hellere bort. 26-04-2012.

Et kærligt bud.

Jeg har mødt min familie. De så ud, som de plejede. Jeg har mødt dem. Omkring et bord, i blandt nogle ord. Vi har udvekslet. Det er, fordi vi har noget tilfælles. Om ikke andet en hel årrække sammen i det samme hus. Under det samme tag. Vi er under det samme tag. For Gud er vi lige. Ligesom naboen, når han sammenligner sig med nogen. Alle er vi kommet af et liv. Til verden ud igennem en sprække. For at fødes. Ikke af den samme mor. Men af en mor. Ikke af en far. Dog imens Gud så til. Fulgte hver ve. Fulgte os ind i verden. Som Han følger os ud af den igen en dag. Jeg har ikke tænkt mig at være sentimental. Men mange ting lykkedes i dag. Måske fordi jeg bad om støtte, inden familie mødet skulle finde sted. Hvorfra skulle jeg vide, hvorfra de gode ting kommer? Men jeg ved det godt. Ligesom dagens konfirmander i kirken i dag burde vide det. Men burde.. Var jeg selv overhovedet voksen nok dengang (jeg selv blev konfirmeret) til at kende mit ophav? Nej, faktisk ikke. Jeg sad og istemte det, de andre gjorde. Det var min måde at være med på. Jeg sad på en plads, som de andre. Havde vel kun bestemt min egen frisure. Ikke om Gud ville frelse mig eller velsignelse mig, eller om han ikke ville. Vi tror, vi har magt. At har vi bestemt vores egen frisure, har vi en stemme. Vi danner verden omkring os. Selvom vi blev båret til verden af en anden. Hvornår fik vi vores egen stemme? Hvor meget kan vi bruge den? Hvis Gud ikke velsignede mit møde med min familie i dag, hvem gjorde da? Hvis ikke det var Hans hånd, der var ”inde over”, ved jeg ikke, hvis det var. Det bekymrer mig. At jeg fik i overflod. Hvornår skal jeg siden bøde for denne foræring? Hvornår ragede jeg bare til mig, uden at takke eller sætte pris på. Hvornår tog jeg lykken for givet, hvor den blev mig givet? Sempelthen blev ført af en anden hånd! Et helt andet menneske har bestemt, at jeg skulle være her. Jeg havde intet at skulle sige. Opstod på en foranledning. Fordi nogen ville det. Tak for livet. Ikke nok med at man blev født, men nogen fulgte også en videre på vej. Er det givet? Påkrævet ja, men givet? Hvorfor ikke bare lade et barn ligge, når det græder. Det holder vel op på et tidspunkt. Nej, man handler på barnets behov. Det trænger, og man giver det det, det trænger efter. Det mangler, og får. Så utroligt smukt. En udveksling, til det fælles bedste. Medmindre barnet kræver helt utrolig meget, som man næsten ikke har kræfter til at give det. Og det dermed bliver en belastning, snarere end en tilførsel. Hvem smilede ikke igen, hvis barnet smiler til en? Hvem kan undgå at forme sine læber, trække rynkerne i et smil, da? Hvorfra

kommer smilet, hvis ikke fra et barn. Jeg har undgået børn. Jeg troede ikke, de kunne lide mig. Jeg troede, jeg var dårlig til børn. Sagen er bare den, at jeg aldrig har fået prøvet det af. Jeg er aldrig blevet prøvet i børn. Ingen har spurgt mig, og ingen har bedømt mig. Kun jeg selv har tænkt mig for ringe til en sådan position. Ting vælter ned fra himlen. Nogen kalder det ”gaver”. Berigelse. Livsbekræftende, meningsdannende. Udenfor er de røde mursten på nabobygningerne utroligt smukke op af den dybt, mørkeblå himmel, her til aften. Ikke i går, men i dag. Det er min mening med i aften; at se netop det. Jeg drejer mig på stolen, strækker mig for at nå. Jeg skal nå at se lyset i skumringstimen. Jeg er utrolig dårlig til at skrive. Men jeg prøver at finde mening i det alligevel. Det rækker måske, på niveau med andet på bloggen. Hvem dømmer, om det skrevne rækker? En anden ville have omtalt emnerne anderledes. Det at fødes, få børn, se aftenhimmelen. Jeg er kun udstyret med disse ord. Ikke naboens ord, eller dine (læser). Dette var mit bidrag. Ligesom jeg køber noget i supermarkedet i morgen, og på den måde udveksler, sender jeg nu disse ord ud i verden til udveksling. Sætter ord i spil. Rykker min brik på brættet, tager mit træk. Fra min position. Gør i alt kun netop det, jeg i den givne situation kan gøre. Som at elske min familie i dag. Som det naturligste i verden. Som det nemmeste træk på skak brættet, hvis et sådant findes. Jeg kunne have sagt ”bussemand” og endda sige det med kærlighed. Intet gik jeg galt med til det selskab. Jeg forsvinder lidt fra aftenhimmelen. Jo mere jeg skriver om kærlighed, des mindre bliver den. Sådan bør den slet ikke omtales. Måske bør man aldrig udtale den. Ordet ”elske” kunne måske helt udelades. Hvad om jeg gav dig et stykke brød i stedet. Eller et stykke klæde, eller en 200 kroner seddel (som mor faktisk gav mig i dag). Hvad om jeg viste dit værd på en anden måde. En let berøring. Et spørgsmål med interesse. En bid mad. Hvad om vi skulle omformulere kærlighedsbuddet. I en helt anden retning. Hvis en svinsk tanke var en velsignelse. Og et skub i bussen var et gode. Kære Talibanere eller andre krigere (som jeg ikke har nok forstand på). Kæmper vi om Jesus eller den rigtige Gud, eller rettigheder på jorden. Eller kæmper vi for at have kærligheden hos os. Ønsker vi ikke bare, at det var os, der havde kærligheden. (Selvom vi har mærkelige måder at vise det på). Ligesom man ønsker at kunne svare rigtigt på et givent spørgsmål, fordi man ellers føler sig til grin, føler sig ringe eller uintelligent. Lige så vel ønsker vi at elske andre på den mest rigtige måde. Bede en bøn på den mest rigtige måde. Måske besøge kirken for på den rent fysiske måde at nærme sig Gud. Men er han (overhovedet) der? Skulle vi ikke hellere søge på kirke – gården, eller på en sten, der står hugget ud. På de ord, der står skrevet på stenen, eller på den blomst, der er plantet tæt op af stenen. Skulle vi ikke lede i – vores køleskab, efter den rette føde. En måde at tilfredsstille behov og ønsker for sundhed og et godt liv. Eller i vort klædeskab for at vise verden det bedste af os. Ingen har kigget på et nodepapir. Hvad med alle de noder, der ikke blev skrevet. Som folk går og holder inde. Hvad med det, familien i dag ikke sagde. Kunne den ømmeste erklæring ikke være i tavsheden, måske? Jeg kiggede væk, da vi skiltes. Der var noget blufærdigt over at skulle tage afsked, synes vi måske alle. Det var det eneste tidspunkt, hvor det blev lidt krampagtigt eller akavet. Og deri er blot vores svaghed. Alt det, vi ville sige hinanden i den afsked, kom til udtryk i kejtethed. Gudskelov at vi kan være kejtede sammen. Stå lige over for hinanden på den måde. Tænke det som en åre, der er gået videre fra generation til generation, nærmest gennem kødet eller blodet, fra forælder til barn. Som om man næsten har arvet viljen til at ville det gode for hinanden, men ikke helt redskaberne til at praktisere det ud i livet. Derfor satte jeg mig hos min far. Og alt, jeg før har kritiseret ham for, lå som en påmindelse indvendigt. At i dag måtte jeg ikke gå fejl. Jeg har ham ikke altid. Kødet blev os til deling. Vi har endda samme blodtype. Jeg kan ikke her ved dagens slutning beklage mig over uoverensstemmelser eller ting, der går mig på. Hellere vil jeg takke. Verden for at være, som den er. Jeg, for at være i den, som jeg er. Gud, for at være bag den, som Han er. Men helst takker jeg blomsten ved graven. Det er, fordi nogen har villet, den skulle gro der. Netop der. Der, hvor ingen forventer liv. Pryd du din sten, min Skat. Stenen forgår, men ikke du. Trolig ranker du dig op, og kommer igen år efter år. Nogen har spurgt mig, hvorfor. Men jeg siger bare til dem, de ikke skal spørge. Hvem spørger Jesus, hvorfor. Og svarer han ikke altid som en blomst. Som tegn på liv og frugtbarhed. En vilje til at overvintre, komme igen. Spørg hellere blomsten. Den vil sikkert remse en helt masse op. Men det er, fordi den sår sig selv. 04-05-2012.

Min ven, bananen.

Det kom helt an på. Det kom an på det største og det mindste. Det rigtige i små ting, og store ting. Var vi ikke helst foruden det grå mellemlag? Ledte vi ikke, når alt kom til alt, efter ting i hverdagen, der ville slå benene væk under os. Røre os. Bevæge os fra et sted til et andet. Ville vi ikke gerne højderne, selvom der måske er dybt at falde? Jeg ved godt, hvor jeg helst ville falde. F.eks. herude på græsset i kolonihaven, hvor Lars lige nu slår græs. Så ku jeg lande blødt der. Og han kunne samle mig op, og skænke mig den kop kaffe, som man byder uventede gæster. Og jeg kunne være uventet. Bare dumpet ned fra himmelen på dette sted. Men på den anden side kan det jo være, at han har ventet mig. Eller bare håbet på at møde mig. Hvorfor løbe 10 kilometer, når man kan løbe 5? Åndssvagt spørgsmål. Hvis 5 (kilometer) er godt nok, hvorfor så forvente mere. Hvorfor vil mere mere? Havde vi ikke nok. Nogen beder om at få et arbejde, eller nogle penge. Andre (eller de samme) beder om at få et barn, blive gift, møde en at byde på kaffe. Nogen fik bare helt uden at bede om noget. Og nogen af dem takkede aldrig for de gaver. Og afsenderen – hvis det er Gud – vidste det godt på forhånd. At ingen ville takke. Men det skulle da ikke afholde ham. Der er nogen, der giver tonsvis væk, uden at få noget igen. Det hedder betingelsesløs kærlighed. Eller man har en givende personlighed. Måske en, der sætter sig selv bagerst, eller vil fremme de andres ve og vel, før han tænker på sig selv. Det nemmeste i verden; give den, der mangler, hvor vi andre kan undvære. Fortryllende. Jeg drikker min kop kaffe selv. For Lars ville slå græs. Jeg lander ikke ude på græsset som en uventet gæst. Han har allerede budt mig indenfor i sit hus. Måske hører jeg endda hjemme her. For hvor ellers? Tak for forummet, der gør det muligt for mig at skrive det her. Hvordan takke et internet. Eller et tastatur. Jeg kan kysse tastaturet. Men ville det blive glad (af den grund)? Den, der giver, skal man takke. Hvis man ikke giver, men ville ønske, at man gjorde, så starter man bare derfra. Med dag 1. Du gav mig oh Herre, en lod af din jord. For at jeg kunne så? Eller gro. Eller passe på grunden. Muldjord. Det emmer af liv, det ord. Skulle Gud da selv eje jord, som han giver os en lod af? Hvorhenne da? Men jo, selvfølgelig, vær ikke så dum. Men jeg vil hellere være dum. Har Gud ”jord”, eller har han ikke? Var han kornet før spiren. Mulden før regnen. Grenen før skuddet. Var han belæst. Uintelligent. Er han vittig? Jeg skal løbe de 10 kilometer. Men det er med oppakning, for jeg skal ikke slippe så let. Jeg vil gerne gå igennem noget, før jeg sejrer. Man tror, man vinder. Man stiller sgu op for at vinde! Hvem gjorde det lettere? Jo, vinden har noget at sige, samt niveauet hos de andre deltagende. Hvad jeg fik at spise en time inden løbeturen. Jeg skal givetvis ingenting i denne verden. Om noget gør ondt, går det jo over. Trøst kan man altid få. Fra uventet side. Fra en kop kaffe. En græsslåmaskine. En rolig nat forude. Men du har ret, jeg skal alligevel noget i denne verden. – Vil jeg da tro. Og tro bygger på forhåbning, man venter sig noget. Noget, man håber er godt. Man venter på det gode. Glæder sig over noget, der skal ske. Smiler over noget, der er veloverstået. Ovre med en smiley til slut. Man håber, at man er velkommen, der som man daler ned fra Himmelen og lander på et tilfældig græsplæne i et kolonihavekvarter. Faktisk håber man, man ikke ”tilfældigvis” er landet netop der. Faktisk håber man, der er en plads til én heromkring. At man kan bruges til noget, indgå i et fællesskab, være med til at bygge noget op, få noget til at gro. Man håber, man bringer fred. Det er, fordi man selv har oplevet ufred, og ikke ønsker for nogen at opleve det samme. Jeg kommer med en unik sammensætning. Kan din græsplæne godkende mig? Vil den mig. Ligner den mig lidt? Har den ventet mig der? Jeg ville ønske, jeg kunne spørge græsplænen selv. Men da jeg ikke kan det, må jeg have tillid til at min kæreste synes, det er fedt, at jeg er her, sammen med ham. Tillid. Det største i dag er, at jeg kan kende min skrift. Det er mine ord, jeg skriver, ikke en andens. Heldigvis er jeg original. Ingen læner sig ind over mig her ved computeren og dikterer, hvad jeg skal skrive. Ingen godkender det heller, før jeg sender ordene videre ud i verden. Et klik, og de lander hos en anden. Du, kære banan, som ligger der. Skal jeg vide, hvor du kommer fra? Hvorfor insisterer du hver morgen på at fortælle mig din oprindelse. Nu er du jo her. Jeg kender det godt, det med at dvæle ved fortiden. Derfor skælder jeg bananen ud, for han skal ikke gøre som jeg har gjort. Selvom han (bananen) måske slog sig undervejs hertil, ligger han jo her nu. Jeg kan ikke se på ham, at han er slået. Men han bliver ved at dvæle ved disse smerter, der jo for længst er ovre. Ved I, hvorfor? Skulle en fyring ikke

afstedkomme en ny ansættelse? Hvis jeg hælder vin på gulvet i går (som jeg gjorde), tørrer jeg det da ikke bare op? Kan jeg måske i årevis fortryde at have væltet et vinglas? Du siger, jeg dvæler. Jeg kan ikke andet (kunne bananen sige). Og jeg kan godt se på bananen, at den faktisk ikke kan andet, jeg får næsten ikke taletid, så meget han har at berette om, som han har gjort galt, og siden resten af livet skal bøde for. Hvem taler om bøde, spørger jeg ham. ”Det gør jeg kun selv, men jeg er også alt, jeg har”. Du hører altså kun dig selv? Ja, for du plejer jo at tysse mig bort. Skræmmende faktisk at tænke på, at det er det, jeg gør (ved bananen). Jeg skal prøve igen. Mit forhold til bananerne er essentielt. De er så meget mig, på lige fod med musik af Bach, og filmen ”Tro, Håb og Kærlighed”. Ja, bananerne har dannet mig. Ved at behandle bananen dårligt, behandler jeg også mig selv dårligt. Kejtet, en mærkelig måde at komme omkring det på, at her er helt mørkt i stuen. Så optaget har jeg været af at skrive disse mærkeligheder, at jeg har glemte mine omgivelser. Jeg har skattet disse ord så højt, at jeg undervejs gennem skrivningen har gemt og gemt. Er det da mig, der går tabt, hvis teksten gik bort? Var jeg i disse ord. Var de mig. Hvorfra skal jeg ellers selv kende mig, end som hende, der skriver? Gør det noget, at jeg i kraft af Jer (som læsere) overhovedet eksisterer? Gør det noget, at jeg holder mit liv op mod Jer. At I bærer mig ved at findes. Gør det noget, jeg lægger mit liv helt og aldeles i Jeres hænder. Op til Jer at forvalte. Tænk, bananen har vendt sig i skålen. Den har aldrig gjort det før. Jeres tilstedeværelse gør noget ved den. Den tænker: Hun skrev om mig. Hun glemte mig ikke bare. Jeg var en del af hendes Skrift. Jeg er blevet udgivet. Jeg spørger den, om den vil trykke på den sidste knap, før blog – indlægget (dette) bliver offentliggjort. Den trykkede langt for tidligt, og jeg havde nær mistet det hele. Det er et tegn på livs iver. Det elsker jeg bananen for. Iver efter at leve. Fra denne sætning til den næste. Hele vejen ned over siden. Kan det hænde, at jeg kan undgå at spise ham i morgen tidlig? Men det kan hænde, at jeg spiser ham med glæde. Og da har Han tjent sit formål. Igen i morgen putter jeg banan på mit brød. Men hvilket brød. 12-05-2012.

Kald det, hvad du vil.

Hvad hvis man er fyldt af kærlighed. Så det næsten syder og bobler. Bare sådan over små ting. En cykeltur f.eks. Hvad hvis hele livet giver mening pga. den cykeltur. Og man havde ventet på den i årevis. Hvad giver så mening i morgen, efter i dag? Åkander flyder på vandet. Ja, noget skulle jeg skrive, ved at kigge ud på vores grønne have i kolonihaven. Her er overflod af frodighed. Også i mit hjerte, er jeg næsten klemt ved ikke at sige noget til nogen. Jeg kender dagen. Jeg har lært min cykel at cykle. Og min pengepung giver afkast. Men allervigtigst; når man tænker kærligt – og jeg ved ikke, hvor det kommer fra -, så forsvinder man med et blad i vinden. Bare på de kolde dage er det dejligt at tænke på, man er let og luftig. Og aner nye højder og breddegrader. Intet kan siges for tit. Breddegrader, f.eks. Det ord har jeg sagt alt for lidt. Men når nu bladet ved mere om færd over jord, skulle man næsten spørge den til råds, og ikke mig. Jeg har intet råd. Dage er, hvor jeg tror, jeg sidder inde med den store mesterlærdom. Men så ser jeg nogen i fjernsynet sige, hvad jeg i det skjulte har tænkt, og jeg står – atter engang – ikke alene. Og slet ikke om at elske. Og hvor er det også nemt at skrive ordet ”elske”, eller sige det. Skulle vejen til kærlighed da betyde fem bogstaver? Næh, jeg spurgte faktisk bladet, der svæver i det fri. Han mente, Himmerige var nær. Men bagefter tænker jeg; hvor kan han (næsten) vide det fra? Jeg spørger ham igen; ”Er himmerige nær?”. Hvad skal han svare, tænker jeg. Svarer han ja, tror jeg ham måske ikke. Svarer han nej, bliver jeg bare så skuffet. Jeg vil ønske, han aldrig svarer. Og det lader til, han ved det. Svaret må han holde inde med, og dele med dem, der kan tåle at høre det. Jeg er for betændt. Har alt for mange lig i lasten. Og jeg vil heller ikke kunne holde det som en hemmelighed, hvis Himmerige virkelig er nær. Men hvad vil det egentlig sige, at ”det er nær?”. Kan man næsten række ud og gribe det i luften, da? Jeg skal ikke kunne sige det. Jeg stiller kun alle spørgsmålene. Endda om Jesu ligklæder i morges ved morgenbordet. Jeg vidste ikke, hvad ”Torrino – klædet” er. Og der er det med noget, man ikke ved, at man kan ikke bare ønske, at man vidste det, eller tro, at man ved det for at spille intelligent. Nej – det, jeg ikke ved, ved jeg simpelthen ikke, og deri er man ikke skyldig. Og man er ikke latterlig, fordi man spørger igen. Men se nu bare, nu svarer bladet mig, fra sin færd hen .over græsplænen i

det fri: ”Jeg er helt fri”, siger han. Jeg kan godt se, han svæver helt let, ubesværet, lige derhen han gerne vil. Jeg spørger ham ikke dumt, om ikke vinden dirigerer hans retning, det ville være ondsksfuldt. Nej, jeg tror, hans lethed skyldes ene og alene hans egen vilje til fremdrift. Endda retningen bestemmer han selv. Nu ved jeg det også. Jeg kan simpelthen se, at vinden lader ham være, så det er op til bladet selv at råde over naturens kræfter. Bladet tager kræfterne på sig. Og bevæges af dem. Det kan vi alle gøre. Vi skal ikke tro, andre skal bestemme vores færd og livsbane. En aftale hos en anden, forudsætter at jeg kommer frem. Hvem ved, om noget forhindrer mig undervejs? Kan der være en bule på cykelstien. En tung taske på cyklen, der fordeler vægten ulige. Kan der endda være tro på, at noget ulykkeligt vil ske, så det faktisk sker? Kan man tildrage sig, hvad man frygter allermest? Og hvad er så det værste? Ved at leve. Jeg vil mene, som sikkert den eneste, at det er frygten for det gode. At man ikke tør anerkende det gode, lade det tage ordentlig plads, men i stedet fejer det bort, affærdiger det gode, fordi man ikke har tillid til det. Stakkel, det menneske, for det får meget foræret, men opdagede det ikke. Et andet menneske opdager klart nok de gode ting, der hænder for det, f.eks. at en bil kører udenom i hensyn. Men han skønner bare ikke på det. Dem, som ikke ser det gode nogle steder, er måske indlagt med en depression. Eller også er han bare vant til ikke at forlange noget, så han venter ”bare” ved dagens slutning på, hvad der falder af til ham. Det gør næsten ondt at se på et menneske, der intet kræver af livet. Men det bør bestemt ikke gøre ondt på ham, og hvis han er let af natur, driver med strømmen, ser hvad der sker med den blotte nysgerrighed, kunne det da tænkes at være en smertefri vej at gå. Er smerte af det gode, eller af det onde? Men herre, i dag spiste jeg to chokoladekiks, og de ligger simpelthen så godt i min mave. Intet – ikke en krumme – af de kiks er gået galt, hvor de nu ligger. Ligeftem føler jeg kiksene som en form for renselse. Kan jeg da blive ren af at synde?? Chokoladekiks skulle være en fornøjelse, og kun hvis man tæller kalorier og føler sig uren efter et måltid, vil chokoladekiks være en belastning. For os andre, – jeg, der ellers har talt kalorier i årevis – er det nu en nydelse. Kun det. En tilføjelse. Supplement. Prikken over i’et. Vi har talt i årevis om synd. Et blog – indlæg kunne endda være en synd. Noget, man skal tage afstand fra. Noget, der aldrig skulle være skrevet, eller set, eller skulle have haft plads. Man kan foragte ting. Også for sent, som hvis man ser et nyhedsklip, man bagefter fortryder at have været vidne til. Kunne man anklage en tv – station for at synde? Jeg skal ikke gøre mig klog på den enkeltes regnskab. Når mit (eget) liv rinder ud, vil noget gå passé, det gør mig ikke særlig. Nogen kan måske smide en chokoladekiks ned på min grav. Men det er jo det rene pjat. Hvis alvorens time virkelig kommer. Hvis det, livet mest er, er alvor, så har jeg et problem. Jeg ler tit alvorlige ting væk. Det sagde en sygeplejerske også til mig: ”Når du er nervøs og omtaler noget alvorligt, begynder du at le”. Hvad siger det om mig, eller om mennesket? Det kaldes. Det kaldes noget, men er ikke noget. Det er bare ord. Når noget gør rigtigt ondt, nævner man det slet ikke for nogen. Og slet ikke en sygeplejerske. Man nævner det for sig selv i sit inderste, men egentlig ønsker man bare, følelsen går væk igen. Man børster tænder, går ud af døren, tror at når bare jeg kommer hen om det næste hjørne, går det straks bedre. Man kan endda tænkes at have ret. Men kære, et hjørne fra ulykke til lykke, det holder jo ikke. Skulle kærligheden ikke være blivende, evigtgyldig, vedvarende, kernen? Som en ædelsten i et af vore chakraer. Jeg kender livet. Ikke en dag går uden fortrydelse, og psykisk sygdom. Enkelte dage tænker jeg, jeg er rask, at jeg aldrig har været syg, at det er humbug og bedrag. At jeg nærmest bare blev indlagt ”for sjov”. Eller på (for) løst grundlag. Men nu som i dag, kender jeg bedre dagen og livet. Da cykler jeg, fordi jeg skal fra et sted til et andet. Jeg tænker ikke på, om ruten går op ad bakke, hvilken retning vinden kommer fra, om det begynder at regne, og hvor mange kalorier, jeg på turen vil forbrænde. Jeg tænker på dette Ene: At sige til min kæreste i morgen, hvor meget jeg elsker ham. Hvorfor ikke sige det til ham i dag (hvor han sikkert ringer hjem fra en døgnvagt)? Nej, for jeg elsker ham først i morgen. Sikke noget sludder, og du ved det godt. Ikke engang skriveprogrammet her vil godtage, at jeg ikke elsker ham i dag. Men det er simpelthen et udtryk for, at jeg skal passe på min kærlighed. Og i dag elskede jeg cyklen. Men bladet over græsplænen råber (nu) til mig: ”Passe på sin kærlighed, hvad mener du med det?”. Og jeg ser selv, det slet ikke holder, at jeg ikke kan elske min kæreste i dag, men først i morgen. Hans navn bare emmer af fred. Og hans hus har budt mig velkommen. Jeg sidder i blandt venner; hans cd’er, hans skjorter. Selvom han ikke er her, er han her.

Jeg vil vide – og være blevet det klogere i dag – at det at skrive ordet ”kærlighed” så mange gange på en side, ikke dækker over noget. Jeg vil til stadighed skue indad mod mit hjerte, og måske er det det chakra, der er det centrale. Jeg er ikke ene om at have et chakra, og ikke ene om at eje kærlighed. Jeg er tom for ord, her ved enden, fordi jeg har fyldt mit bæger. Til hvermandseje. 19.5.2012.

Dagbog.

Kære Rie. 21.5.2012, kolonihaven. Alene.

Jeg forstår dig godt. At du er følsom over for utroskab. At ingen kan læse dine signaler. At du syner mere rask, end du er. Hvem når overhovedet helt ind? Tvangstanker tager over, jeg er herreløs, hvor jeg ellers skulle have styr på mit bestemmelsessted og formål. Og hvad med Jesus? Da jeg i dag ringede til ”Bente Olsen” – som ikke var død, men var stoppet som kinesolog, var det for at få hjælp. Ingen ved, hvad jeg ville have bragt på banen af emner fra mit liv, men jeg ved det. Du har altid mig. Det her behøver aldrig at blive læst af nogen. Det er skrevet af nogen.

Du, Herre, som byder mig dette hus, min hverdag med sindslidelse, men også mod og tapperhed, som jeg må skrive hvad som helst til, vil jeg intet sige til. Hvorfor (skulle jeg). Mig, der altid har levet som om, der er et kamera ovenover mig, så at jeg i hvert eneste øjeblik af min dag må levere mit ypperste. Det gælder når jeg skal vaske hænder efter toiletbesøg (gør jeg det grundigt nok), piller bussemand (er det ikke ulækkert), spiser som om mad er en synd, jeg begærer. I det hele taget er jeg noget udadtil. Mens jeg efter en gåtur eller motion i træningscentret er helt min egen.

Hvorfra skulle Lars eller en hvilken som helst anden kende mine grunde? Hvordan forklare andre et liv med tab og mistede tab, næsten. Et blog – indlæg, tjah det er såmænd da godt nok. Men det er jo bare endnu en forklaring væk fra mig selv. Det er endnu en måde at gøre sig til på, så man et eller andet sted, om det så er i udkants Danmark føler sig elsket. Hvorfor ikke gå uden for sin egen dør og lede? Hvorfor ikke i mødet med ham, der er lige ved siden af. Hvorfor dette behov for at vise verden et eller andet?

Hvornår går du igen ind i dig selv, og bliver egentlig dig? Har du nogensinde været indeni dig? Hvordan da du voksede op. Er du overhovedet selv skyldig i din sindssyge. Har jeg ikke arvet skizofreni, og det værste sind til dato, så at jeg ikke kunne danne mig selv, men var sammensat af syge atomer? Måske fra både mor og far.

Dæmoni, det er, hvad jeg er. Ikke et smukt blog – indlæg, så min kæreste bliver stolt af mig. Fyldt af storhed. Så latterlig lille jeg kender mig selv. Skriver indlæg på psykisk sårbar gruppens Facebook side, fordi jeg har en holdning til noget. Fordi jeg græd over det fjernsynsprogram, der hed: ”Gal eller normal”.

Jeg har lært at tænke negativt. Og samtidig have håb. Dette er til dig, Rie. Ingen andre behøver læse det. Og du kan skrive igen i morgen. Hvorfor er jeg en åben bog i alt det skrevne? Men hvorfor kender samtidig ingen mit inderste? Hvorfor går jeg ture. For at tabe mig, se godt ud, glæden ved motionen, for at føle mig ren? Hvorfor kan jeg godt lide bananer? Hvorfor ligger det til mig.

Nu dengang hvor jeg mistede afgrænsningen af mig selv, jeg tænker – kommer den så senere tilbage til en igen? – afgrænsningen. Når noget – et psykisk felt – en gang er åbnet, kan det da lukkes igen?

Én gang syg, altid syg?

Du – ja hvem som helst – siger til dig selv hver dag, at tanken om at få børn, giver mig et mere naturligt forhold til mange ting. Spisning, motion, sex. Det hele bliver så naturligt. Mit hår er ikke længere krøllet, ved du. Og jeg kan leve i et parforhold, vist nok med succes.

Hvad havde du ventet af mig? At jeg skulle få børn? Hvornår skulle jeg få børn, drømte du om? Jeg ved nu, at grunden til jeg ikke valgte aborten, var at jeg var bange for, Jeppes og mit forhold ville gå som Annas og Bjørns i filmen ”Tro Håb og Kærlighed”. Er jeg da fattig at have lænet mig op af

fiktion i så vigtigt et spørgsmål.

Hvor fattig er du nu, lige nu? Du skriver for dig selv. Ingen ser herind, ingen skal nødvendigvis se dette senere. Hvor meget senere? Hvornår skriver du igen dit publikum ind på din side, og fjerner dig fra dig selv – igen. Dette træk med at være på, er det løve – ascendanten, der spiller ind? Jeg fik ingen hjælp fra kinesologen. Og jeg får ingen hjælp her. Ensom er min vej. Ud af fattige andres veje. Livet er armt.

Jeg ligner ingen. Det er problemet. Jeg kan ikke spejle mig, ikke engang i mig selv. Ingen ser bag mit blik, men når jeg samtidig ikke viser noget i mit blik, hvem skulle da opdage?

Nu er jeg tilbage i at være poet. Selvfølgelig kan jeg spejle mig selv i andre. Det handler alle mine blog – indlæg om. At jeg netop ikke føler mig alene, fordi andre er og tænker som jeg selv.

Hvornår har du så fri, Rie? Ja, om aftenen får jeg stadig – siden 2003 (vist nok) healing ovenpå mig hoved. Det er vigtigt for mig at understrege, at nogle alternative behandlere tror jeg på, og noget, de har sagt, tager jeg med mig. Mens andre af deres udtalelser lige siden har været en plage at kende til.

Du har ikke sagt mig, hvor jeg skal hen. Du lader mig hele tiden frygte min fremtid. Jeg skal lære tillidens redskab hver eneste dag. Som var jeg et barn. Eller vores kat, der nu er væk på 2. uge.

Når jeg er plaget eller hæmmet af katten, sådan et halvår som vinteren på Trillegårdsvej, er det så realistisk at forestille sig et barn være mindre belastende?

Hvem kræver at jeg får børn? Det skulle ”bestemmelsen”, ”skæbnen”, ”Gud” gøre. Jeg skal selv frygte det, endda hvis det går i opfyldelse. Undervejs skal jeg spørge og lede efter tillid alle steder, og måske jeg endda skal finde den. Men ingen kender dagen..

Jeg prutter, så her lugter grimt. Derfor er døren ud til åben. Jeg har varieret mit mad indtag, og motioneret – og svedt i dette sommervejr – i styrketræningscentret. Imens spiser min kæreste middag hos en, han engang var forelsket i. Ja, han kan hælde stadigvæk at være det.

Indimellem står jeg selv, andre gange falder jeg med et pladask, og enkelte gange hjælper andre mig op igen. Allerhelst stod jeg selv hele tiden. Så kunne man svare for sig, gøre de ting man gerne vil gøre, og ikke de ting, man ikke vil gøre. Man ville formulere sig perfekt, vide hvad man mente om alle emner, se godt ud i tøjet og i håret hver dag. Have børn, der både kunne hedde Dan og Rasmus, ja hvad som helst.

Men du har sagt, nogen skal løfte mig. Når jeg sidste gang lægger mig ned. For verdens fødder.

Erasmus Montanus. Jeg ved ikke engang, hvad det er. Og magt har det skrevne alligevel over mig, så jeg tror mine ord sande. Skulle man skrive, man ikke kunne lide røde trøjer, hvis man godt kunne lide røde trøjer? Hvilken mening kunne det have at lyve i sådan et tilfælde? Mener jeg alt, jeg har skrevet. Trænede jeg måske lige sådan i dag, som sidste gang, jeg trænede? Nej, vel.

Du er sgu da et hønsebur, sådan som du skræpper op. Jeg har kendt dig for længe. Du er min psykiske sygdom. Og ingen forstår længere det skrevne. Jeg er nu ren vanvid, som jeg skrev, lige inden jeg slog ihjel.

Slår jeg da ihjel igen, når jeg undgår at træde på en myre på vej på stien?

Bliver man så lige så jaloux som sidste gang, og reagerer man lige så barnligt? Nej, for det var ikke barnligt. Godt nok var der ingen accept af følelsen, og jeg skammede mig over at have den. – Men i dag skammer jeg mig ikke.

Jeg kan skrive kommentarer, dagbog, blog – indlæg, kronikker måske. Men jeg har ikke lært at skrive.

Jeg kan sige, jeg ”bærer verdensrummets dybder”, men det gør vi jo alle. Kunne du have sagt det?

Kære læser.

Kære forfatter af dette skrift. Jeg troede, jeg var i enerum, privat, uden kamera og publikum på. Men hvor længe holdt den følelse? Jeg kan gå endnu længere som til at sige, at uden jeg optrådte, kender jeg ikke min figur. Først den dag jeg ser mit barn i øjnene. Men jeg ser aldrig mit barn i øjnene. Jeg vil være bange det øjeblik, jeg opgiver p – pillerne, det øjeblik jeg skal holde en psykose fra døren, det øjeblik jeg skal fortælle omgivelserne at jeg godt kan. Jeg vil til stadighed være bange, og det er mit grundstof. Angst.

Der er ikke nogen, der skal sige mig, jeg består af andet end det. Og jeg er bare et hylster, hvor engle og djævlé kan kæmpe mod hinanden. Men hvad består til sidst? Det gør selve kampen.

Hertil og ikke længere.

21.5.2012.

*

Det var ikke, at der var noget i vejen med dig. Eller at du syntes, andre fejlede noget. Eller at der ikke længere var plads til dig i verden. Du kan være lige, hvor du vil, som du vil. Du skulle ikke spørge, om du i det hele taget må være her. Du er her jo. Mange ting kan siges ”forkert”, men ikke uden at du kan rette det ind igen. På sporet. Kærlighedens spor. Du kan sige ”ná” op til flere gange, uden at gøre nogen uret. Du er endda kommet ind på seminariet, og måske behøver du ikke at få nogen børn. Hvis katten ikke kommer hjem, er du fri for den til vinter, men hvis den gør, vil du elske den ligesom før, måske endda mere. Kæresten kan sige hvad som helst, og han er stadig dejlig. Og Vestergade (i Århus) havde gadefest i dag, hvor der også er Melodi Grand Prix, håndbold- og fodboldkampe på tv, samt vist nok prisuddeling i Cannes. Altså... 26.5.2012.

En slags bekendelse.

Skulle jeg have spildt et helt liv på at sige: Du er uskyldig. Du kunne have sagt Amen efter hvert ord, og nogen ville dømme dig mærkelig, men var du da ikke i din ret? Hvad med det, at jeg har en blå trøje på i dag, gør det nogen noget? Rammer det ligesom nogen, hvor det endda gør ondt? Med smerte. Rammer jeg endda nogle med mine ord, hvor de ikke skulle have været skrevet eller udtalt? Får enhver da ikke lige præcis, hvad det kan tåle? Du er selv Synder, dig der dømmer mig. Og du kan sige det samme til mig. Jeg kan nægte det, men bare det, at du vil dømme mig som synder, gør mig jo til synder. Da er jeg det jo i dine øjne (og er det ikke nok). Da kunne vi være i samme båd, under lige vilkår. Jeg kan ikke være bedre end dig, og omvendt. Jeg vil gerne være bedre end dig, men jeg formår det ikke. Hele tiden vil jeg gerne overgå mig selv, så at jeg endda hæver mig over mængden. Mens for andre er jeg mængden. Hvor skal da jeg da lede? Jeg udtaler mine kvaler over for min kæreste, som om jeg sad i skriftestol, og han har vel endda den myndighed, at sådan kunne situationen rent faktisk have været. Ikke for at han skulle dømme mig (som han heller ikke gjorde), men hvorfor denne trang til at bekende? Jeg kunne have løjet over for ham (min kæreste), gemt det værste af vejen (jeg mistænkte to udlændinge i dag for at have taget noget fra mig, ja var i det hele taget skeptisk over for deres tilstedeværelse ude foran min dør). Men jeg sagde tingene rent ud. Måske siger jeg endda nogle gange ting værre end de faktisk er. Bare for at søle mig selv ind i endnu mere blod, så verden en dag må dømme mig stygt og grundigt. For hvad? Fordi jeg har tjent ind til det? Gjorde jeg da verden så uret, at jeg skulle have et ordentligt slag. Men igen: her er jeg. Fri, på nippet af forår, som min nabo, som græsstrået udenfor. Intet andet venter jeg af verden, end at det bliver forår og sommer. Jeg har ikke en anden dagsorden end alle I andre. Hvorfor så dele disse miserable udsigter? Jeg kan falde. Ja, men det kan læseren også. Jeg falder. Nej. Du står. Jeg står kun lidt, for så igen at falde. Du er bedre end at ligge ned, siger jeg til mig selv. Men læseren siger: Du er dårligere end du giver dig ud til at være. Læseren sad bag væggen i skriftestolen og vidste meget bedre, hvad jeg var gjort af. Selv de ord, jeg ikke udtalte, bed han mærke i. Hvordan skal jeg så vinde? Du dømmer bare dig selv, Rie. Værre end alle andre nogensinde ville gøre. Det er

langt det nemmeste. Trænger dig selv op i en krog, erkender dig skyldig i alle ting. Går ind i et fængsel, dør måske allerede på vejen derind. Jeg ville hellere have været udenfor, siger jeg til fængselsvogteren. Jeg ville hellere have været inde, siger han. Hvorfor? ”For at se dig gå ud”, siger han til mig. Jeg synes, han er det tapreste af alle mennesker (kan I nok forstå). Jeg lukker ham ind i min celle, bliver med ham der, indtil min sidste time. Men kære, hvorfor går du ikke, spørger fængselsvogteren mig. Jeg siger lavmælt, så kun han og jeg kan høre det: ”Gå du først”. Vi går. Men jeg har ikke sagt Jer det vigtigste endnu. Han gemte noget til mig inde i cellen. Det bedste. Vi slår om det, siger jeg. Hvem går ind efter det? Men han siger gentagne gange til mig, at det er mit, det der ligger derinde. Jeg tænker: Er det et lagen, så jeg kan flygte? Ja, det er det. Jeg kan flygte. 29.5.2012.

Vidne til et medmenneske.

Hvordan skal jeg elske dig? Du, der var her i går (på besøg hos Lars og jeg i kolonihaven), som fyldte med dit væsen. Er du undskyldt? Det var ikke at du tog pladsen for os andre, for samvær handler vel ikke om 90 % taletid til den ene, og 10% til den anden, det handler om respekt for, hvad vi hver især kommer med. Samvær handler om at give hinanden plads. Det var ikke at du tog pladsen, men den voldsomhed, du gjorde det med. Lars kalder det ”lemlæstelse” (hvis jeg må citere ham her), mens jeg selv måske vil kalde det overfusning eller nedtromling. Det var så svært at rejse sig. Hvad vedkommer det Jer, at jeg/vi havde besøg i går? Jo, han var et medmenneske, jeg burde elske. Godt nok pralede han og fremhævede sig selv, men hvem ved, om han ikke var i sin ret. Om han ikke inderst var renest af os alle. Kun Gud ser vel ind bag, hvor jeg ikke kan se. Man må håbe, Gud elsker ham (Bjarne), når jeg ikke gør. Man må håbe, der er en plads til ham i himlen, hvor han kan sidde og fylde og fortælle om sine mange bedrifter på livets vej. Man må håbe for ham, og måske bede for ham. Men end ikke det kan jeg. Man kan ønske sig en uovertruffen kærlighedsevne. At man rummer alle, man møder på sin vej. Dem på gaden, i bussen, til korsang, herhjemme. Man kan ønske for sig selv at have et overskud. Et vist overskud. Til at træffe tunge ting, og besværlige samværsformer. Hvem har opfundet samværsformer? Jeg har selv ledt i blinde efter nogen at snakke med, – i årevis. Ekspedienten i butikken var min redning. Eller min diktafon.. Og måske handlede hele snakken i går om, hvem der har lidt mest. – Hvor absurd. Lars og jeg kæmpede vores sag. Jeg blev ved at sige til ”Bjarne”, at han må tale for sig selv, om hvad der er sandhed – for ham, men ikke nødvendigvis for os. Jeg blev vred, men ikke på den måde, at jeg ville kaste ting efter nogen, mere som stille og indadvendt. Det var et for stort pres. Men hvordan vedkommer det Jer? Nej, det gør det (heller ikke), det er mit eget anliggende, og I kan jo stoppe med at læse blog – indlægget her: Jeg gjorde ingenting. Jeg forhindrede ikke noget. Jeg lod det ske. Måske mit livs sætning. Intet forhindrede mig, hverken noget udefra eller indefra. Og selv Gud lod det ske. Jeg er vidne til et liv, op af mit eget. Jeg er hans vidne, intet andet. Ud af intet. Så lidt jeg ønsker hans sjæl fred, at jeg næsten er onskabsfuld eller kold i røven. Hvor kommer følelsen fra, som ikke elsker? Inden han skulle komme havde jeg kvaler. Hvorfor frygte noget på forhånd? Det kan jeg da ikke forklare! Hvem ved, hvad man vil frygte, og hvor slemt? Hvem kender ens livsbane, og kan forudse at man er på afveje, eller skal gennemgå noget ”ondt”? Ens intuition hjælper vel en et stykke. Hvem hjalp mig i går? Det gjorde Bjarne. Han lærte mig at krumme tæer, og blive indebrændt, og udtale mig på løst grundlag, ja spontant sige det ene og andet, fuldstændig uigennemtænkt. Han lærte mig at frygte, hvad han som det næste vil sige. Er det en ven, der gør sådan? Skal jeg møde ham – igen? På samme måde, næste gang. Lars skænkede et glas vin mere til ham. Bjarne skulle føle sig velkommen, og ikke smides ud, endda midt i den første ret. Lars havde hjerterum, hvor mit slap op. Tak. Tak for Bjarnes besøg, som hindrer mig i at elske et medmenneske. Og spørgsmålet er, om det er en fejl ved mig. Du er det bedste, der er hændt mig, fordi du skænker ham din vin. Og jeg næsten nipper til min egen (vin). Mit blik kunne lyne i går, jeg så det selv i spejlet på toilettet (...). Jeg brændte, og lynede, og svovlede, og tabte. – Rigtigt stort. Aftenen stod i nederlagets tegn. Men hvor længe? Jo, indtil i morges, hvor jeg samlede mig op, og stod foran en bus og græd sagte. Var jeg da ikke god nok? Havde denne mand, Bjarne, piller mig fuldstændig fra hinanden. Var jeg ”i stykker”?

Jeg var ikke længe om at elske mig selv. Husk; det er nogle gange det nemmeste i verden. Jeg elskede et med – menneske, mig selv, udover Lars derhjemme. Ingen i bussen bemærkede mit tungsind. Kan det da også smitte? I aften laver du mad til os to, som i forgårs, og dagen før det. Bjarne er her ikke, og blog indlægget mister fokus, så snart jeg lytter til græsslåmaskinen, og ved jeg har løbet en tur på Brabrandstien til aften, samt spist fornuftigt i dag. Jeg har endda haft succes med at akkompagnere en til nogle salmer. I egne øjne rakte det. Også hvad jeg sagde i går, men et ord som ”hovmod” forstår jeg simpelthen ikke. Ingen har nogensinde forklaret mig, hvad det betyder. Måske var det dog det, jeg var i går. For jeg nægtede, at han skulle være bedre end jeg. Men bedre til hvad? Jeg skal overgå dig, og overfuse dig tilbage, men jeg overgik ham ikke. Jeg pillede ham ned i øjenhøjde, så han ikke svævede blandt afdøde filosoffer og citater fra tusinde bøger på én gang. Men jeg så ham (stadig) ikke. Han så mig i glimt, men jeg havde ikke lyst til at dele mit inderste med ham. Da gik han tomhændet hjem. Han havde sig selv at støtte sig til på cyklen, og sin visdom at være stolt af. Og et sted kan jeg være stolt af at kende ham. Men ikke mig selv. 11.6.2012

Jesu genkomst.

Det var blevet så skingert. Ingen vidste, hvorfor jeg gik til terapi, nu hvor jeg ikke havde planer om at blive rask. Nu, hvor det at være psykisk syg, var et stempel, jeg i det mindste kunne bære. Blandt alt det, jeg ikke kunne bære. Det, jeg var for ramt til. Det, ingen kunne forestille sig om mig. F.eks. det at have et barn. Havde det ikke været for det barn, jeg engang havde, var det ikke et så præsent spørgsmål. Jeg ville være blevet 30 som de fleste andre kvinder, og følt for det at blive mor. Mens jeg faktisk blev det uden at føle for det. Et fortærsket emne er det vel også snart i mit forfatterskab eller virke. Og træt er jeg også af, at folk først forstår mig til fulde, når de har hørt ”min historie”. Hvorfor overhovedet kalde det ”historie”, som en fortælling, der kræver ord. Hvilke ord er måske aldrig blevet fortalt før? Hvordan jeg slog ham ihjel? Der er fortællinger til gode. Massevis af sådanne fortællinger. Der, hvor ingen længere sagde noget i samtalen, i pausen, kunne der være sagt tusinder af ord. Og rigtigt nok er vist nok 80 % af vores kommunikation non – verbal. Hvilken målestok. Jeg, der tit sidder tilbage uden at have sagt alverden, føler mig nogle gange over – gået, eller over – set. F.eks. i kor sammenhæng. F.eks. i søndags i kirken. Senere på dagen ”mandede jeg mig så op”; hvor skulle jeg vide, hvor kraften kom fra, men den kom. Gladelig jul. Som om jeg matchede den energi til fulde eller perfekt, lige i det frirum der hed fra bussen og hjem. For da gik jeg med hendes smil fra bussen, og hans smil ved pizza restauranten, og det kunne jeg leve af – i overflod – i op mod 15 minutter. Det forkerte var vel bare, at det undrede mig. Men at vente noget stort, og så ingenting få, må være værre. Det er klart en win win situation intet at forvente, og så få alt (givet). Hvem belønner næsten én skjult? Jeg bad da ikke om kvindens smil i bussen. Jeg for – ventede det ikke. Men jeg – fik. En anden et eller andet sted (udover kvinden) til – delte mig løn eller nåde eller solskin. Alt efter, hvad man kalder sådan noget. ”Held”? Lykke? Medvind. Medvind hele vejen hjem. Så at jeg tør gå ud i verden og hjem en anden dag. Støtte, opbakning. Man venter Jesus, men hvordan gøre det? Hvordan gør man det? Sætter man sig i sofaen og venter, han skal banke på? Nej, man lægger sig ned, så han skal lægge et tæppe hen over én. Sidder man ved busstoppestedet og venter, det er Ham, der kører bussen? Nej, man kører selv bussen for at hente ham stående ved stoppestedet. Tager man sine fineste klæder på, for at vise ham sit ypperste? Nej, for han ser ind bag vore klæder, og bærer kun selv et kors. Men hvordan vente ham. Der er skybrud. Er han bruden? Der er et bad, når man er beskidt, er han da vandet? Der er mad i køleskabet, til når man er sulten, har han da købt det ind? Vi kan alle forestille os lidt af hvert. Til en begyndelse kunne man jo starte hos sig selv; gør jeg velgerninger i det daglige? Nej, for ingen har fortalt mig, hvad det er. Men viger du ikke, så en anden kan komme forbi dig, hvis han trænger? Jo, men er det kærligheds buddet? Hvad når der ligger en snegl på fortovet, og du faktisk kan træde uden om den, gør du da (ikke) det? Hvad når din nærmeste smiler og er let i stemning, fortæller du ham da noget alvorligt og tungt? Netop der? Nej, vel. Hvad hindrer da os i alle at være Jesus? Til en start kan du jo have en psykisk sygdom, og tro, du er ham. Men ville han lade dig? Ville du ikke hellere være

den psykiske sygdom foruden, og da ikke være ham, men hellere dig selv? Jeg skal spørge nogen en dag. Min nabo. Jeg spørger hende, om hun aldrig har troet, hun var Jesus i genkomst. Hun vil sænke hovedet og svare tøvende: Joh engang i sine unge dage havde hun følt sig hævet over de fleste andre. ”Hvorfor holdt du den ikke der, og fortsatte din optur?”, spørger jeg hende (dumt). ”Jeg kunne ikke holde Jesus så tæt ind til mig længere”. ”Hvordan opgave at være Jesus?”, spørger jeg igen. Af alle er det vel ham, man allerhelst vil være?, (tænker jeg for mig selv). ”Jeg er Jesus genkomst”, siger sneglen på fortovet pludseligt. Netop som jeg udspørger min nabo. ”Jeg har truffet dig før”, siger jeg (så) til sneglen. Men hvor?, spørger jeg mig selv. Den siger så – nærmest i snegle tempo: ”Jeg var frø, før jeg kom her, du såede mig”. ”Det er rigtigt”, skyder jeg ind. Og netop da husker jeg at have båret frøet i min hånd, og passet ekstra godt på det. Min nabo trækker sig fra snakken. Pludselig ved hun, hvorfor jeg har en førtidspension. Og – endelig!, (tænker jeg om det). Jeg behøver ikke at forklare mig mere. Sneglen er Jesu genkomst. Men da jeg kigger, er han væk (sneglen). Jeg tænker; det er da mærkeligt, at Gud vil give et så sporadisk og overfladisk indblik i Jesus’ liv, at sneglen faktisk allerede er væk. Og hvem får overhovedet øje på sneglen?? Du siger mig det meste Herre, og du sagde mig dette: ”Sneglen finder vej”. Mens du og dine menneske venner toppes og sloges, er den stille og afventende; træder de på mig eller ej? ”Men Gud, hvor træder du?”, om jeg må spørge. Sneglen hvisker stille: ”Hvor kan du spørge”. 18.06.2012.

Rosen på vort bord.

Jeg tror ikke, det lykkes. At skrive et blog – indlæg. Mest, fordi jeg ikke er i stemning. Eller vedrører andre overhovedet. Hvem skulle da være så vigtig, at hun vil ligge i en statistik? Hvor har vi mange ord for alt det, der optager os. Hvad om vi lagde ordene fra os. Hør stilheden engang. Indimellem græsslåmaskinen og fuglene. Lyt engang til – ro. Sindet er fyldt af væsener, der banker på hele tiden. Søren Hauge har engang kaldt det: ”kommentator boksen”. Det i én, der hele tiden vil vurdere, kommentere, forholde sig til. Hvad om man lod være. I flere samtaler på det sidste, har jeg bedt folk tie stille et øjeblik. Både en ven, og min mor. Lad os blot være her. Sidde her. Hvorfor omtale, forstyrre, dirigere. Lade være. Det dystre er så det tilfælde, hvor der i stedet for nærvær og fylde er – tomhed. Ingen endda udtalte ord. Ingen skjult opfordring. Måske til at skifte emne. Vi har alle situations fornemmelse. Vi føler for, hvornår noget er passende at sige, og hvornår det ikke er det. Vi prøver hele tiden at ramme noget, der kan interessere dem, vi er sammen med. Vi kan også tale for os selv, og underholde os selv en hel aften, hvis selskabet er kedeligt eller uvant. Men vi vil hellere snakken. Vi vil hellere snakken end stilheden. Og hvorfor? Fordi vi da føler os nær nogen. Sammen med nogen. Har noget til fælles med nogen. Det er ligesom nemmere at være i verden, hvis nogen støtter en, eller hvis man ser nogen have det ligesom en selv. Jeg ved såmænd ikke, hvorfor. Eneboere er vel også lykkelige. Et træ, der står alene, bærer også frugt. Jesus hang alene, og dog ikke alligevel. Altså er vi op af nogen, sammen om noget, men også for os selv, enestående. Ene – bærende. Ingen er født nøjagtig ligesom dig. På nøjagtig samme sted, samme tid, eller samme måde. Derfor kan man vokse i fred. Man behøver ikke sammenligne sig med nogen, man var jo unik fra starten, og vedbliver at være det. Men vi sammenligner os, og nogle gange går vi, hvor andre i forvejen har gået, hvis vi beundrer deres vej. Andre gange tager vi helt nye skridt, ingen andre nogensinde før har taget. Hvad er fedest? Min erfaring siger mig ingenting. Skulle jeg helst skrive et blog – indlæg til de få? Skulle jeg skrive noget rettet til de fleste, som kun én læser? Eller skulle jeg blot skrive for mig selv? Hvad gjorde overhovedet mig forfatter, fordi jeg kan taste på et tastatur. Min computer er endda købt brugt, så en anden har rent faktisk tastet på de samme bogstaver før mig. Er det da originalt? Hvad gjorde et menneske specielt? Lidt ud over det sædvanlige. Og er det en force eller et gode at være ”lidt ved siden af”? Hvem skal dømme, hvilket menneske, der er ”noget særligt”. Særligt i forhold til hvad? Det ”ikke – særlige”? Vi plukker en blomst fra haven, og tror den springer ud. For vi har jo taget den ind, givet den vand, duftet til den, kigget på den, da må den da have det godt herinde. Den prydede vores bord, helt indtil den visnede. Ja, vi nød også den fase, hvor den falmede, tabte blade, og tørrede ind. Vi elsker alle faser. Vi gjorde netop den rose til noget særligt, i blandt de andre roser, vi også kunne have plukket. Vi sagde: du er

vores yndling, dig vil vi passe på. Vi gav den sær – behandling. Men hvorfor netop den? Det var ”en tilfældighed”, at vi valgte lige den rose. Det kunne have været hvem som helst. Derfor kommer der nye roser hvert år, da vi har i overflod, og hele tiden udvikler os, giver vækst, og vokser. Rosen kan endda hænde at kigge mig ind i øjnene lige i dette øjeblik, som den står her foran mig på bordet. Måske er det dens blog – indlæg, jeg skriver (...). Måske havde rosen dæknavn, og var skjult forfatter til adskillige bøger. Mens jeg ikke dækker mig. Men sådan er vi så forskellige. Nogle blev blog – skrivere, og jeg gjorde et forsøg. Men rosen gør det bedre end jeg. Den siger – ingenting. Hvor jeg skulle have tiet, eller holdt inde. Man skulle have lyttet til den. Da den sagde: ”Jeg Er”.

Du er fin, min Ven.

Jeg ville gerne have været ”underfuld rådgiver”. Eller i mester – klasse. Jeg ville gerne have talt kloge ting, hjulpet andre på vejen, sørget for mine nærmeste. Jeg skulle have været bedre. Jeg skulle have købt bananer i dag i stedet for vindruer. Helt klart endda. Jeg skulle have kysset min kæreste en gang mere, da vi skiltes i formiddags. Ja, jeg er helt sikker. Jeg slødede mine penge i midtbyen. Sad på cafe med en anden mand. Spiste chokolade oppe i lejligheden. Ja, tusinder af gange gik jeg galt. Jeg lukkede godt nok en flue ud af vinduet. Og gav min siddeplads til en kvinde ved cafeen. Men intet af det gode kan jeg beskrive godt nok. Det giver sig selv. Kærlighed giver sig selv væk, og behøver ikke måles. Det er en ubestemmelig størrelse, og måske lidt ”underfuldt”. At elske er det nemmeste i verden. Jeg sloges ikke med selvbeprejdelse, når jeg er rar ved andre. Eller dårlig samvittighed. Hvad er næsten det? Jeg stoler på mine instinkter, er mere spontan, livlig, fri. Da flyder strømmene frit fra mit bryst. Og jeg kan være i det øjeblik i tusinder af år. Men det tager kun et øjeblik. Så er det ovre. Så går jeg fra kvinden på min plads, har hende på nethinden, og hendes håndtryk glemmer jeg heller aldrig. Hvor langt rækker kærligheden? Til i morgen? Jeg kunne bare kysse min kæreste en ekstra gang i morgen, så er alt godt igen. Da er jeg ikke længere skyldig i noget. Men hvilken usandhed. Da er jeg bare skyldig i at kysse ham en gang for meget, hvor jeg skulle have ladet være. Ingenting kan jeg gøre rigtigt i denne verden, og mine forældre vil have ret i, at jeg er deres værste barn, som nogle gange gør ukærlige ting, og skaber knuder og problemer på sin vej. Men de kan (også) tage fejl. Jeg kan sige til dem, at jeg er en fejl. Det vil ikke retfærdiggøre alle mine sårende ord. Det vil ikke tage deres sorg over mig fra dem. Det vil lindre dem et øjeblik. Alle mine ord kunne jeg have kastet ud af vinduet, eller skreget højt fra 5. sal. Men desværre skrev jeg dem ned i stedet for, og udgav dem endda offentligt. I går sagde min kæreste til mig: ”Det er ikke dig, der er nådesløs, det er dit spil, der er nådesløst”. Det var på foranledning af mit spørgsmål til ham på badmintonbanen: ”Jeg er ikke nådesløs, vel?”. Det giver mig fornyet tro på, at ord blot er mit ydre ansigt, eller et øjeblikks billede, og ikke hele sandheden. Og vi skjuler os alle bag ord. Ligesom jeg – ikke nådesløs – skjuler mig bag mit nådesløse badmintonspil. For da rammer jeg ham. Jeg trækker ord tilbage. ”Det mente jeg ikke”. ”Det var klodset sagt”. Man kan trække urent tilbage til rent. Men stadig er det jo ikke menneskets dom over mennesket, der i sidste ende tæller. Alle de skridt, jeg gik og var stolt over mig selv, da jeg forlod kvinden ved cafeen, var spildte. Hvorfor godte sig over ting, man vinder ved? Men lad mig alligevel, Herre. Være stolt. Jeg bad nemlig Gud forinden mit møde med vennen, at ”vise mig, ja bevise min renhed”, når jeg tog ned i byen. Jeg bad ikke Fadervor, eller sagde Tak for noget. Nej, Gud skulle bevise for mig, at jeg (kunne være) var ren. Så gik jeg ned igennem gågaden, og blev fristet til hver side med forretninger overalt. Og befandt mig rigtigt dårligt i en sko butik og i en genbrugsbutik. Men kvinden havde taget plads i mit hjerte, – næsten for evigt. Ja, hvorfor ikke huske mødet med hende også i morgen? Skulle et billede på gensidig omsorg da ikke række ud over denne ene dag? Næsten ind i himlen! Du, kære på vejen der. Dig, jeg møder i morgen, eller mødte i dag. Sørg ikke. Men hvordan velsigne eller vise nogen nåde i bussen? Jo; jeg siger på tankeplan: ”Det er okay, min ven”. ”Du er fin, min ven”. ”Du er så fin, min ven”. Til dem i bussen, jeg synes ”trænger”, eller som kalder på min medfølelse. Det gør mig til Herre? Det gør mig til livgiver? Det gør mig til budbringer. Næh, ikke det mindste. Jeg hævder, at jeg ikke mærker andres velsignelse af mig i bussen, men ikke helt alligevel. Vi får alle (forhåbentlig) smil på vores vej. Ting, der overrasker os positivt, så vi næsten

ikke ved, om vi har fortjent al den medgang. Indimellem letter byrder fra vore skuldre helt uden grund. Livet synes mere overkommeligt. Man begynder at tænke positivt om ting, der skal ske, eller ting man holder af. Vi kan endda selv være med til at danne nye, sunde celler i hjernen (siger min psykolog), så at vi opretter nye kamre for positive tanker, ja ligefrem livsglæde. Man skal ikke tro på sin psykolog, man skal hellere tro på sig selv. Men da man ikke altid kan det, er det godt at hun findes. Jeg kan være en psykolog. På seminariet til august kan jeg sige til de andre, at jeg er ”uddannet psykolog”. Så vil de komme til mig med deres problemer i pausen, og tro, jeg kan hjælpe dem. Sikke noget. Jeg kan være op til 10 ting uden at rigtig være det. Alt det, man kan hævde at være. ”Jamen, jeg er god til at lave mad”. Uden man egentlig er det. God mad er jo relativt, men alligevel har nogen dog forcer frem for andre. Jeg er i blandt dem, der går op i at være tro mod min samvittighed, og udfordrer min radius, min rækkevidde af ”gode” gerninger. Hvad vinder jeg, eller hvor taber jeg rettere? Ved ikke at sige nej. Ikke at afgive min plads. Ikke at give den anden et klem. Hvor opløftende og opbyggeligt er det ikke at give, hvor man næsten selv mangler? Ja, jeg har ikke selv meget, men du kan få lidt af min beholdning. Ikke med begrænsning eller krav om at: ”Så skal du også passe godt på det”. Det er det forældre kræver af én. At man skal gengælde dem deres kærlighed til én. Hvad hvis man ikke kan?? Hvem kan hive godhed og velvilje ud af én, hvis man ikke har lyst til at afgive eller åbne sig? Er der da ikke tale om overgreb og urette menneskelige relationer. Hvorfor bliver jeg overhovedet vred? Kan nogen overhovedet tabe? Ingen river vel ligefrem ens hjerte ud og putter ting ind i det, som man ikke selv har bedt om. Jeg har et hjerte, og du har et hjerte, altså er hjerter i samspil og til udveksling. Men jeg af – giver ikke mit hjerte. Det er suverænt sit eget. Jeg kan ikke tabe kærlighed ud af brystet. Jeg vil altid indeholde det, til stadighed have i overflod indeni. Ingen skal fratage mig retten til at elske nogen. Hverken på 500 kilometers afstand, eller bare i bussen. Nød og modstand skal ikke afholde én fra at kæmpe. Jeg siger Jer, kvinden i dag var noget særligt. Hun kendte til nederlag. Og kæmpede for at få sig nogle sejre. Det er, hvad vi alle må mande os op til. Se modstanden i øjnene (hvis vi har en sådan), og bryde den ned, eller bryde vej igennem den, ud på en anden side. Er vi da Herrer? Ja, vi er mestre. Er vi da ”underfulde rådgivere”? Ja, alle sammen. Men jeg er ikke i min ret til at sige det. Du sagde det bedre. Du, der læste mine ord, sagde mig mine ord. Hæng dig ikke i ordene. Vi er uden dem. Vi Er. 4.7.2012.

Vi Skizofrene.

Vi skizofrene, vi bygger bro. Til den ene siger vi eet, og til den anden noget andet. Men det skal være tilladt at udføre maskespil, eller gemme sig bag nogle ord. Snart efterlyser den ene mere spontanitet, den anden måske vilje, mens man prøver at tilfredsstille alle. Skulle jeg da ikke syne viljestærk over for den, der kræver det? Prøver vi ikke alle at indordne os. Stille nogle tilfredse. ”Vær dig selv”, bliver der sagt overalt. Hvad hvis man ikke kender sig selv. Det ene øjeblik giver min sindslidelse sig til kende ved, at jeg elsker i overflod. Men vender mit medmenneske bare ryggen til, kan jeg finde på at svine ham eller hende til på tankeplan. Man kunne så spørge: hvilken del af mig gør ”rigtigt”. Hvilken ”stemme” var sand? Hvilket “jeg” skal jeg stole på? I mit virvar. ”De må tage mig, som jeg er”, siger man. Men hvem er man? Er man sig selv, når man er lykkelig, når man er trist, når man spiller badminton, eller spiller klaver? Hvad er det af mig, som folk skal ”tage” (mig som)? Jeg spørger bare ud i luften. Måske andre har bedre svar end jeg selv, på den gåde, jeg går rundt i. Men hvem skulle da kende én bedre end én selv? Ja, Gud, kunne man svare. Ja, men det er ikke alt, jeg synes, han skal vide. Og ikke alt, jeg beder ham holde af, eller favne. Og ikke alt, jeg er stolt af at ”gøre mod Ham”. Skulle jeg kende hans inderste tanke, og rette mig efter den? Er det hele meningen. Rådføre sig med én, som er klogere end én selv. Ja Ham, som har svaret. Skulle man gå til Ham først (af alle)? Man forestiller sig livet som en række eksamener. Man består, får dårlige karakterer, men også gode karakterer, alt efter stil og udførelse og argumentation. I en drøm (natlig) forleden drømte jeg, at jeg sagde til min tidligere kordirigent, at ”Det er klogest at udtale sig, når man har selvtillid. Man skal hellere holde inde, når man har dårlig selvtillid”. Jeg har selv prøvet hundreder af gange at fortryde noget sagt. Også noget skrevet, men altså noget sagt.

Hvordan ”henter man en sætning tilbage”?, spørger jeg bare. Man begynder at undskylde, trække i land, bebrejde sig selv, tænke sig selv som dårligt selskab i en forsamling. Hende, der siger de pinlige pointer. Hende, der alt for spontant bare siger noget ud i rummet, uden hun selv kan gribe det igen. Men hvad er det ideelle: spontanitet/tilbageholdenhed? Hvem sagde, hvordan en social aften helst skulle gå? Skulle jeg have sagt klogere ting? Valgt mere vedkommende emner? Skulle jeg have kigget mere direkte på min mandlige bordherre, eller skulle jeg have bukket hovedet i skam? Hvem kender den perfekte aften? Så kan man sidde dagen efter hos sin psykolog, og man kunne have optaget sine sociale færdigheder på video, og så gennemgå dem med hende. Vi kunne begge have bud, andre bud, måske bedre bud på, hvad jeg kunne have sagt i en given situation. Jeg kunne også have reageret mere respektfuldt, er jeg sikker på, når nogen af de andre fortalte mig noget. Problemet er bare, at det gjorde jeg ikke. Jeg kendte ikke den fulde sætning, vidste ikke hvad der siden hen skulle snakkes om, om kaffen indimellem var blevet for stærk, og om snakken gik i stå pga pinlig tavshed. Hvordan kunne jeg vide den fulde længde? Næsten på en sætning. Jeg kunne have udtalt én lang sætning over en hel aften. Og det ville have udtrykt til fulde, hvad jeg indeholder. For taler jeg over mig, og byder ind med for meget, kommer jeg galt afsted. Men i hvis øjne? Det er så ikke Gud, der sidder over for mig i stuen. Ikke hans blik, jeg får tilbage. Ikke Hans respons på det sagte eller det fortiede. Jeg kan spørge ham i Himmelen en dag, men jeg kan også favne og rumme og acceptere mine forsøg. For det er, hvad det er. Et forsøg på at være menneske. På disse betingelser og vilkår. Jeg er sat på jorden med en sindslidelse. Men hvis man siger det som det første, hører folk ikke det næste. Men hvad skulle jeg så have sagt som det første? At jeg ”er troende”. At jeg ”er musiker”? Vi har alle noget, vi ”er”. Nogle ting har vi endda papir på at være. Eller at have taget uddannelse indenfor. Men jeg sprænger rammerne. Det er fordi, jeg har tilladt udskejelser, for dem gjorde jeg plads til. I perioder blev jeg helt skæv, og røg helt ud af min livsbane. Hvorefter jeg så ”fandt hjem” igen. Men hvor er hjem? Var det ikke på udskejelserne, jeg kendte mig selv. Boede jeg ikke netop på hospitalet, fordi jeg hørte til der? Dannede det mig ikke netop at vågne op til rengøringsdamer og fælles morgenmad. Fordi det afskrækkede mig fra nogensinde igen at skulle derud. At sprænge rammerne har også noget med provokation at gøre. Man gør det ikke før gjorde. Man søger helt nye græsgange, går hvor ingen andre har gået, og også hvor man ønsker ingen andre nogensinde kommer til at gå. Det siger jeg, fordi det ikke kan anbefales at være sindslidende. Jeg er ikke stolt af at ”sprænge rammerne”, selvom det lød som et positivt træk hos mig. Ingen skal bo på et hospital. Eller sove på et Billed Blad udendørs pga. paranoia. Der er Jesus, som engang sprængte rammer. Han var mit Billed Blad. 16-07-2012.

Killingernes sidste tid.

Jeg tænker på, at det er killingernes sidste tid. Det gør de ikke, for det ved de ikke, at det er. I overmorgen – ved jeg – bliver de indfanget under betegnelsen ”vilde katte”, af dyreværnet. Fremtiden for dem er derfor yderst usikker. Jeg giver dem deres sidste måltid, for i morgen og overmorgen må man ikke fodre dem. Da de skal være godt sultne på torsdag, når dyreværnet kommer. Man lokker dem altså. Sidste sommer skete det samme; en grå hunkat får to unger, og vi tager os af dem. Uden at de dog er så tillidsfulde, at man ligefrem kan tage dem til sig. – Selvom Lars gør sine forsøg. Vores egen kat er forsvundet. Vi håber bare, at andre tager sig af den, ligesom vi tager os af killingerne. Vi kan intet vide. Om den ligger i et krat, er på jagt, sulter, har flåter. Vi kan intet vide. Så skulle vi have sat en gps på den, men halsbåndet fyldte hele halsen, og han er ikke vant til halsbånd overhovedet. Vi har øremærket den. Lige nu spiser killingerne deres anden portion. Jeg skal ikke gøre mig hellig, og her fortælle hvor godt et menneske, jeg er, ved at give kattene mad. Jeg siger bare til jer: Jeg ved mere, end de gør. Og det gør ondt. Jeg har før gjort et menneske ondt. Taget noget fra det, som var helligt. Jeg har forestillet mig dets liv rinde ud, før dette – barn – selv vidste, hvad der skulle ske. Jeg vidste mere end det. Jeg pakkede ham ind i en flyverdragt. Derfor mener nogen, at jeg ville ham noget godt. At jeg ikke ville, han skulle fryse. De kan have ret. Det er også lige meget. Killingerne er her. De leger rundt i vores udstue, disse to små størrelser op af hinanden. I morgen bliver de måske skilt ad. Eller moren ser dem aldrig mere. Eller også er

skæbnen så nådig ved dem, at de alle tre får lov at blive sammen et sted. Der hang et opslag oppe ved skraldepladsen: En seddel, hvorpå der stod dette med indfangningen. Jeg har selv taget et barn ud af dets sammenhæng. Frarøvet det dets liv, lige som det var startet. Jeg har før slået en familie i stykker, udover min egen. Jeg er selv det opslag. På tavlen. Jeg er selv bøddelen, den værste slags. Hende, der har det i sig, der hedder: Tilgiv mig. For jeg har gjort noget helt galt. Vi kan alle fodre killinger, det ved jeg godt. Men det er som om, netop disse katte virkelig godt kan lide at være her. Og høre når vi sidder herinde i stuen og småsludrer. Det er som om, de da føler sig ”sikre” eller trygge. Vi gav dem en frist. I morgen miawer de måske efter mad, og vi må ikke engang give dem noget. Hvem kan måle, hvad der er i en kats mave, hvis vi giver dem noget alligevel? Hvad om vi selv slæbte dem bort herfra for at stille dem fri, i hvert fald fri for at blive indfanget? Hvad om det lige så meget var vores katte, som naturens eller skæbnens? Hvad om det vilde liv for dem var – trygt. Kunne de måske ikke have levet her hele den ganske sommer, som nu? De kunne have endnu flere måneder sådan her. Hvad om den, der har besluttet disse radikale indgreb, tog helt fejl. Hvad skade gør det for hende, at der render killinger rundt i vores have? Jeg forstår det slet ikke. Dette er en gravskrift. De dør måske. De blev født, men ingen ville have dem. De fortjente ikke et helt liv, da de var ”vilde”. Hverken steriliseret, kastreret eller vaccineret. De er vilde. De gør deres eget. De går som det passer dem. Vores egen kat kunne selv have været her, og også den ville blive fanget ind, da også den ikke er ”ordnet”, som nogen kalder det. Den strejfer. Det kan være dens held, at den netop er på tugt nu. Hvor barmhjertigt er det at give nogen et liv, for så igen at tage det fra dem? Kan de nyde den mad, jeg lige har givet dem, ekstra meget. Ser de, deres tid er kommet. Aner de uråd forude. Der levede en mand engang, der forudsagde sin egen død. Og den kom rigtigt nok til ham. Men da var hans liv også fuldbyrdet. Er disse killingeres liv det? Gud kender killingeres dage bedre end jeg og vi. Vi kan kun gisne om deres vej videre. Jeg har selv gennem årene haft (tvangs) tanker om, at jeg snart skulle dø. Ja, jeg har ligefrem udfyldt ”Bogen til mine kære” en gang. Og sagt til personalet på Risskov: ”Hvad hvis det er meningen, at jeg skal dø?”. Hvad hvis det er min skæbne, min livsvej, og hele meningen med mit liv? At jeg intet liv selv fik. Hvad hvis det var Guds svar til mig. ”Se, hvad du har gjort, Rie, dette får du til gengæld”. Et liv i sindssyge. Uudfriet. Men dette gav du mig, Herre. Evnen til at skrive. Disse katte har skrevet deres testamente ude i græsset. Og de vidste fra starten, de ikke var velkomne her i området. De har frygtet næste dag, og ikke vidst, hvordan de kom igennem natten, i regn og rusk, og uden mad. Men jeg har set dem lege i vores møbler. Og jeg er smeltet og blødt op. Og nu leger de på lånt tid. Der står ude på græsset, at de gerne vil have taler til deres begravelser, disse killinger. Jeg bliver ved med at sige til dem, at det jo ikke er sikkert, de skal dø. Men de vil gerne tænke den værste udgang, for at være forberedte. Jeg siger til dem, at deri er de tapre. Og at jeg gerne holder talen. De beder mig synge dem en godnatsang. Men det kan jeg da ikke. ”Som du sang for ham”, siger de. ”Gud lukker sig mit øje”. 24-07-2012.

Græd ikke mere.

Da jeg græd, var det bare en måde at komme videre på. Som et intermezzo. Fra én stemning til en anden. Kender vi sikkert alle. Hvorfor skulle mine tårer være specielle, forskellig fra andres? Næh, der var den samme procentdel salt i tårerne, de løb alle ned ad mine kinder, som hos de fleste. Jeg hulkede lidt, men kun så højt, at naboen ikke kunne ane uråd. Uråd. Hvad var der på færde? Jeg var ligeglad. Jeg var ked af alt det, jeg var ligeglad med. Så kunne jeg komme på det og det, der ragede mig. Pludselig gad jeg slet ikke være her. Hvorfor var jeg her overhovedet? Vi kunne alle bare stå op om morgenen, gå i gang med dagen. Lave kaffen lige så stærk som i går. Vi kunne alle få tanken at røre os, spise noget, gå på toilettet. Vi kunne alle skrive et blog – indlæg, men nu var det altså mig, der skrev det. Nu var det mig, der stod bag. Disse ord, der kom ud af min hånd. Jeg agtede ikke at nærme mig noget kunstnerisk. Det var slet ikke mit ærinde. Mit ærinde var at give kattene mad, men nu spiser pindsvinet deres mad.. Hvor stor en succes er det? Mit ærinde var at tælle mine tårer, så jeg kan sige til Gud senere, at jeg græd så og så meget. Om det ikke var synd for mig. Han kunne have en smule ondt af mig. Hvis vi troende holder vand, så var Gud der jo allerede, mens jeg

græd. Også selvom man kan føle sig forladt. Om ikke andet var jeg der selv. Jeg vil selv videre frem i mit liv kunne huske, at jeg på netop denne aften græd. Næsten helt præcist hvor meget, og hvor kraftigt. Ingen andre så det. Naboen kunne have vendt sit ansigt herover ad, men gjorde det vist ikke lige. Er det meningen med lidelsen, at andre skal se én lide? Gør det smerten lettere? Hvad hvis man deler en smerte med nogen. Tabet af et menneske, som flere har kendt. Bliver byrden da mindre? Sorgen kortere? Hvad hvis jeg deler mit liv med nogen. Indvier andre i det. Bliver det så deres del i mit liv? Tager de et stykke med sig hjem og passer på det der? Hvad hvis jeg offentliggjorde dybt hemmelige ting. Til hvermands eje. Ville de rette da passe på det, behandle det med respekt? Kan jeg regne med, det "falder i god jord", når dem det skal. At det ikke bliver misbrugt? Man skal bare afsløre mindst muligt om sig selv, så går det meget bedre. Hellere sige for lidt end for meget. Så kommer man ikke til skade. Så risikerer man intet. Men hvad hvis en hemmelighed er høj aktuel, hvis andre kunne lære noget af den? Eller videregive den som nyttig viden. Hvad hvis det var mig, der sad inde med hemmeligheden. Hvis jeg sagde det til folk. Ville de da begynde at udspørge mig om den? Jeg sagde jo bare, jeg besad noget, ingen andre kendte til. Gør vi ikke alle det? Skal alle detaljer nødvendigvis se dagens lys? Kan jeg beholde noget for mig selv, som ingen nogensinde får at vide? Var jeg da en halv – åben bog? Hvem står frem helt offentligt, i rampelyset, hvor kun skyggen ligger skjult. Hvem kan vise hele sig? Der var en, der gav sig selv for en sag engang. Gav sit liv bort. Til skue og hån, og efterfølgelse. Vi skal have respekt for den, der ofrer noget til gavn for andre. Men kun hvis man kan, skal man gøre det. Hvad krævede det af mig at græde disse triste ting ud? Er verden blevet bedre derefter? Ja, for mig. Del da dine tårer med verden, siger Gud. Men det kan man ligesom ikke. Så skulle man gemme dem i en flaske og udvinde salt af dem efterhånden. Men ak, spild af tid. Næh, prægtig er vel den, der ikke græder. Den, der bider smerten i sig, fortsætter trods modgang. Den, der kan prydes af tapperhed, udholdenhed. Den, der ikke bukkes under. Men hvem har lært os at foragte svaghed? Den, der græder, kan han ikke bruges til noget? Hvad den, der ikke kan lade være, kan vi ikke lære noget af ham? Hvad ham, der ikke kan holde tårerne tilbage, selvom han er på live tv, eller står i blandt andre? Står han dårligt i forhold til kærligheden? At han brister gør ham levende, vedkommende. Vi andre kan ikke lade være med at føle med ham, holde om ham, trøste ham. Er han da spildt? Vi skal følge vores tåre på dens vej. Hvor kommer den fra, hvad vil den os. Hvor fører den os hen? Vi skal være taknemmelig for tåren, at den er der, kommer helt af sig selv. Nogle gange presset mere ud end andre. Den har sit helt eget væsen. Jesus hang der, og ingen ved, om han fældede en tåre. Det er ligesom, det slet ikke hører historien til. Han bed smerten i sig, vel også den fysiske, men græd han mon? Dem omkring ham sørgede, sikkert højlydt, kunne jeg forestille mig. Mens ingen ville synes, det var mærkeligt, hvis han selv fældede en tåre også. Han græd natten før, var det ikke sådan? Blod. Måske var han tømt for disse smertelige tanker, at han bare længtes efter forløsning. Den Endelige forløsning. Broderskab. Det ville have været mærkeligt, om han havde hulket højlydt, eller skreget, at han ville ned (!). Eller at han "ikke kunne klare mere". Men sådan en støbning var han ikke. Det lå ikke lige til ham. Spot måtte han modstå, det nyttede ikke at være svag. Højest var korset for tungt, tornene for stikkene, og naglerne for nagende. Men psykisk var han i topform!. Forlod nogen ham, var det tåren, der ikke ville frem. Ikke alt tjente det at vise til offentlig skue netop den dag. Han havde til sidst overskud til at trøste dem omkring sig i stedet for. Lid ingen nød. Jeg er her stadig. Syntes han at sige. Hans smerte ligner vores. Vores tåre ligner hans. Ikke så mærkeligt det hedder Fader Vor. Eller: Græd ikke mere, for der er trøst. Du er der nemlig. 27.07.2012.

Du er ikke forgæves.

Tænk, at jeg overvejede at gå i en anden butik end Netto, af den ene grund at der stod en politibil parkeret udenfor. Tænk, hvis jeg blev slået ihjel, eller taget som gidsel. Hvem skulle så skrive min bog? Skulle jeg da være så meget værd??

Nogle gange passer vi på noget, der er værdifuldt. Holder en ring eller diamant tæt ind til kroppen, da den er meget værd. Eller et menneske, man holder af, vil man nødigt miste.

Nogle gange er det ting eller genstande, der har værdi, men det kunne jo også være en egenskab, man attrår at have. Os, der skriver, har evne til det. Men den evne kan også blive taget fra os. Alt kan vi faktisk miste. Bortset fra vores sjæleliv.

Faktisk kunne der gå en bombe af i morgen, og nogen ville miste deres kæreste i denne ulykke. Andre mister deres ur ved tyveri, eller deres yndlingsbluse går i stykker.

Vi skal som vilkår alle være rustet til disse udfordringer, vi møder på livets vej. Ingen af os går vel helt fri af tab. Og vi kender nok alle det ”hul” i maven, man får, når man har mistet noget værdifuldt. Et kæresteforhold går måske over. Men andre ting kan også gå over, f.eks. en kunstnerisk åre i fuldt flor. Så der pludselig ikke er flere malerier at male.

Tomhed, ikke at forveksle med dette hul. Man kan have fornemmelsen af krater, eller et åbent sår, når nogen går fra én, lige som man behøver dem nær hos sig. Man kan stå dagen igennem, som om intet er galt, men når så man er alene, kommer smerten bidende tilbage.

Vi har alle beskrevet disse følelser i tusinder af digte. Så jeg er ikke original.

Ikke at jeg lige har mistet, eller taler ud fra mit eget liv. Ikke at dagen i dag hedder ”miste – dag” eller lignende, men nu er det ligesom bare mit emne.

Hvis jeg var blevet skudt oppe i den Netto butik, så var dette blog – indlæg aldrig blevet. I vil aldrig vide, at I mistede det her blog – indlæg. Men holdt op imod, hvad I lige nu får fra mig i det skrevne, havde det vist aldrig været det store tab.

Du skal vide, du er her med en mening. Det er ikke forgæves, at du går op og handler ind, vasker op, gør dig tanker om livet. Du er ikke forgæves.

Vi er her alle med en plan. Hvordan ville vi udvikle os mest gennem livet? Hvad skulle vi da gerne møde for at lære?

Hvis vi er her for at blive bedre, for at forbedre os, gør vi en umage indsats hver dag, for at nå dette evigt højere mål for vores udvikling. Det var ikke, at vi så blev bedre end naboen til at leve. Men i egne øjne var vi lidt bedre end i går, og i forgårs. Nogle gange er man bedre i går end i dag, men da har man sikkert forbrugt sig med kræfter, så man er i underskud. Da gjorde ens indsats det ud for to dage på én gang.

Jeg kan klippe hækken. Det vil tjene et formål. Haveinspektionen vil ikke have anmærkninger, når de kommer næste gang. Jeg elsker at røre mine arme med noget fysisk arbejde. Og jeg vil have en god gerning at gøre de næste par timer.

Jeg kan tage bussen, møde andre mennesker, der sidder der rundt omkring. Indhente indtryk af dette møde, og gå hjem og skrive et digt over det, eller allerede skrive det i bussen. Også det giver mening.

Jeg kan gøre et andet menneske ondt, bare for spændingens skyld, men hvor længe? På et tidspunkt vil jeg ikke være fyldt af had mere, og det menneske, jeg har gjort ondt, vil begynde at hade mig. Og hvad blev så bedre i verden ved det?

Derimod – i stedet for at gøre disse nævnte ting, skriver jeg til jer.

Det var ikke, at jeg ellers ville være ensom, eller kede mig. Det var faktisk sådan, at jeg gerne ville nå jer med noget. Opvasken er endda ladet tilbage, selvom den trænger til en kærlig hånd.

Disse ord var min kærlige hånd. Hvor kan jeg vide fra, at jeg er her i et kærligt ærinde? Hvem siger, jeg ikke prøver at manipulere, eller vildlede, eller ligefrem gøre ondt?

Det er et spørgsmål i sig selv, om man kan gøre ondt. Vil man ikke altid fortryde det gjorde bagefter, og finde tilbage, undskylde, råde bod? Er der et menneske, der er helt skruppelløs?

Du kender et menneske, dig derude, vil jeg vædde på. Som virker skruppelløs. Du har set ham eller hende så sent som i dag. Du kan lige forestille dig, hvor lidt vedkommende angrrer, måske over

noget, han eller hende har forvoldt dig. Du forbander ham i dit stille sind. Går bare og græmmes i det skjulte. Det er dit valg.

Jeg kom engang videre, efter at have gjort en ugerning. Det var så synlig en ugerning, at jeg også blev straffet rent retsligt for det. Jeg skulle bøde fra samfundets side. Og vide, jeg havde gjort uret. Jeg vidste det godt nok godt selv forinden da. Men hvad hjælper det udadtil?

I virkeligheden kunne jeg tage en helt absurd position, og sige ”jeg er uskyldig”. Men den er netop absurd, da alle kan se, jeg er ”skyldig”. Jeg blev endda dømt skyldig.

Jeg kan også helt grelt glæde mig over ugerningen, og intet fortryde. Det er endda provokerende bare at skrive sådan noget.

Vi bærer alle skyld. Ja, men hvor meget? Hvordan vejer man skyld, tænker jeg nogle gange på. Jeg har et ar på hvert håndled, det er tegn på skyld, men over for mig selv.

Nogen har skåret i andre, eller vist en ven mistillid. Eller man takker ikke for det, man får givet, som om man bare forventer, at skulle lykkes med noget den dag.

Jeg er lykkedes. Jeg ville nemlig engang begå selvmord, men netop i dag, oppe ved Netto, opdagede jeg i stedet, hvor meget mit liv var værd.

I morgen, når jeg går over gaden på et befærdet tidspunkt, vil jeg tænke akkurat det samme. Det var ikke bare en fuser, noget der kun gælder i dag. Jeg kender folk, der kan bruge mig. Jeg er til gavn flere steder.

Er Gud tilfreds med mig, eller med dig, Læser? Vi gjorde dette ophold ved computeren begge to. Og jeg rakte dig nogle ord, som du tog imod. Jeg kan ikke kende din læse hastighed, dine overvejelser undervejs i læsningen. Og du kender tilsvarende ikke mine fravalg, hvad der ikke kom med.

Du kan på stedet slukke computeren, og glemme mig totalt. Men gå du heller ikke over gaden i morgen, hvor der er meget befærdet. Knus Rie. 10-08-2012.

Fabulering over græsgange.

Du gøder dit træ. Det er så fint, som du passer på din have. Giver de tørstige vand. Og de sultne brød. Vi kunne alle lære noget af, at tage sig af et træ. Holde mere øje med, hvilke blomster, der lige nu er i fuldt flor. De siger lige ”hej” den ene gang om året.

Det er så smukt, når du tager dig af nogle ting. Et digt, dine salmer. Kræser om ordene, for at få dem sat rigtigt sammen. Varierer dit udtryk. Jeg lærer noget om kunst op af dig.

Det kunne have været så fint at stifte familie med dig. Tage os af et tredje væsen, som ville gro i blandt os. Men du gøder træet, mens jeg skriver om det. Er det ikke nok?

Skulle en fortabt søn snuble på vejen, lige før han når sit mål? Nej, vejen ind til det gode liv starter med støtte, og bliver fulgt med nåde. Jeg er sikker på, sønnen kommer hjem. Og således er jeg også selv kommet hjem, i dette dit kolonihavehus.

Det er nemt at snakke om hjem, når man ikke er truet. Hvis nogen listede rundt herude (i kvarteret) om natten, ville jeg ligge urolig. Men sidst jeg var bange, viste det sig bare at være killingerne, der legede i rummet ved siden af. Jeg havde nået at forestille mig alt muligt.

Når man er bange kan Gud lindre en. Ved at forsikre en, eller give tryghed til en. Kun Gud kan i realiteten det. Derfor bar Gud mig herud. Plantede mig i dette hus, lige op af dig, hvor du sad over dine digte. Jeg kunne ikke forestille mig et bedre sted.

Jeg søgte nye græsgange, udfordringer. Her i dette hus kunne jeg pludselig høre musik, jeg aldrig før havde lyttet til. Jeg kunne meget bedre skrive herude, end oppe i lejligheden. Og der var

sådan en frihed i at handle i de lokale butikker, og opdage grønne områder her i nærheden.

Du har knuppet din skjorte til. I eftermiddags gik du med bar overkrop. Her er hedt. Jeg skal vande dig. Og jeg har strøget den skjorte, du nu bærer. Det er som at gøde et træ. Næmlig gøre en god gerning for en anden.

Vi har lært af træet, at den der mangler skal få. Den har derimod ikke klaget eller være forpint under tørken. Blot nu er den glad for, at vi har opdaget den, så den kan få vand og næring. Ligesom den fortabte søn var det.

Jeg kendte engang et træ. Det blev plantet, hvor en blev begravet. Skød nye skud op i vejret, bredte sig, foldede sig ud. Jeg er selv et træ, der blev plantet på en grav. Men jeg skød ikke skud, bredte mig ikke, og foldede mig ikke ud. Jeg visnede. Ingen troede på mig, da jeg voksede så svageligt. Kun ham i graven kunne ikke nænne, at jeg skulle fældes og forsvinde.

Jeg skal sige Jer en historie. Den begyndte i en kolonihave, hvor der stod et kirsebærtræ. En mand tog sig af det. Den forventede ingenting, men fik alt.

Kvinden i huset så manden gøre disse velgerninger. Og tænkte at gøre ham efter, eller følge hans eksempel. Så hun hørte naboens spædbarn græde utrøsteligt, og valgte at trøste det. Så hun duftede til en blomst på stuebordet, og forestillede sig, det var baby hud. Derefter pustede hun lidt til bladene, kærtegnede dem, gav vasen vand.

Dermed begyndte det at tordne og regne, og kirsebærtræet fik gode vilkår fra naturens hånd. Vi i huset skulle intet foretage os. Bare se til, at der faldt nektar ned fra himmelen. Alle de bønner, der var sagt eller råbt mod himlen, blev nu hørt.

Og vi bøjede os i græsset, skønt vi blev våde. Vi bad til, at naboens datter ville græde igen. At kirsebærtræet igen havde behov for os. For at vi selv kunne vokse. Jeg husker, at du voksede ved min side, og jeg selv groede mig også ret tæt i bladene. Vi løftede i flok, og skyggede for de planter, der bedst tålte skygge, mens vi svajede os til siden for de planter, der behøvede sollys.

Der var tænkt på alt i haven. Vi tænkte bare videre. 19.08-2012.

Egne ord.

Hvad der vedkom mig denne dag, var pigen, der var ved at blive kørt ned i trafikken, kvinden på cyklen, der græd, da hun passerede mig. Knallerten der speedede op, så jeg måtte springe til en side. Disse helt vante, dagligdags ting. Men så sendte jeg et manuskript til et forlag, og det var mig meget magtpåliggende, at det blev i dag, og ikke i morgen. Og så så jeg vigtigheden i noget, jeg brændte for. Mens manden bag købmands skranken slet ikke vidste, hvad frimærkerne skulle bruges til. Han anede ikke, hvad han havde bidraget til. At en bog måske ser verdens lys. Og han fik sine penge, og de penge ved jeg tilsvarende heller ikke, hvad går til. Det er hans (egen) sag. Altså har også jeg bidraget til noget, jeg ikke ved, hvad er. Og holdt hjulene i gang. Vi taler om krise, men så længe, vi elsker hinanden som vi plejer. Hvis man bliver sat på gaden, eller ikke har råd til at forkæle sig selv, er det selvfølgelig en økonomisk begrænsning. Jeg er selv helt utrolig fattig for tiden, så jeg faktisk ikke har råd til min månedlige terapi hos min psykolog. Jeg købte for et par uger siden et par vildt dyre støvler. Jeg tænkte; så kan du bruge dem til det tøj, og det tøj. Ja, jeg så uanede muligheder med netop de støvler. Siden det køb har jeg været ruineret. Overtræk, lån, overforbrug. Ligesom ikke flere konti at trække på. Det er sundt for mig. I dag leverede jeg noget undertøj tilbage, som jeg slet ikke havde brugt. Så fik jeg også lidt penge ud af det. Jeg har ikke råd til at støtte teosofien i Århus (foreningen Levende Visdom), og pludselig er der udgifter til sang- og klaverundervisning på lærerseminariet. Hvilket jeg vil glæde mig til at bruge penge på. Måske lærer det mig ikke at ødsle, men vælge med omhu? Der er blomster i haven, de koster ikke noget. Et knus koster ikke noget. En løbetur.. Kærlighed er slet ikke til salg. Hvordan måler man ægte empati, eller inderlig omsorg?

Man kigger den anden i øjnene, og tænker man på den måde får en tilkendegivelse. Øjne kan fortælle så meget. Da jeg gik tur i dag (for motionens skyld), rynkede jeg min pande helt skævt pga. solskinet. Jeg tænkte, at de forbipasserende ville tro, jeg led eller havde ondt. Jeg dukker mest mit hoved, mens jeg går. Så er jeg helt bevidst om mine skridts længde, om mit åndedrag osv. Når så der cykler en forbi, vil jeg vedkommende det bedste. Men det er ikke altid at kigge vedkommende i øjnene. Nogle skal have det anderledes. Nogle gange er det kærligere at kigge væk. F.eks. var der til træning en dag en med fysisk akavede bevægelser. Det var da kærligst ikke at beglo hende i omklædningsrummet, men bare gøre mit. Ligeledes kan nogle mænd nærmest klæde en helt af, eller have et så intenst – på den ubehagelige måde – blik, at man for at beskytte sig selv bedst muligt, bør undgå at få øjenkontakt. Indimellem tager man fejl, og har fordomme, der ikke bliver bekræftet. Og jeg har aldrig fundet ud af, om man skal satse; altså de fleste gange forsøge at kigge, eller om man hellere de fleste gange skulle passe på sig selv. Det er også lidt mærkeligt bare at stirre ned på fortovet hele tiden. Vi mennesker er så forskellige. Nogle skal have det på den ene måde, andre på den anden måde. Herhjemme sætter jeg hellere vækkeuret lidt for tidligt, mens min mand eller kæreste derimod står op lige i sidste øjeblik. Indimellem tropper jeg op til det, jeg skal, et helt kvarter før jeg skal være der, og er skamfuld ved det. Men det ligger til mig. En dag til en kirkelig tjeneste, troppede hende jeg skulle synge med, også op et kvarter før. Forskellen var bare, at hun ikke skammede sig over det. Det er tanken om at man altid skal sikre sig. Hvorfor ikke vove det ukendte? En dag løb jeg for at nå til en bisættelse. Men det lærte mig bare, at næste gang tager jeg af sted noget før. Og hvordan med mod? Er det at overskride sine grænser. Udfordre sig selv uventet. Gøre noget spontant? Mod er et stille sind. Indad rettet. Man kan arbejde med det, som et stof. Ruge over det og bygge det op fra bunden. Mod skal finde vej over tid. Det er ikke et middel, man bare tager frem og pakker væk igen. Det knytter sig måske til mod – er. At få et barn er da at springe ud i noget, man ikke ved, hvad er. Men det knytter sig også til det at stå ved sine fejl. Stå frem fejl – barlig. Se, hvor dumt, jeg har gjort. Se næsten min plet på skjorten, min snublen over en sten, min mascara der flyder på min kind. Tænk sig det menneske, der aldrig siger ”øh”, eller ”nej”, det mener jeg faktisk alligevel”. Tænk det menneske, der aldrig er i tvivl, og aldrig fortryder noget, fordi han mener, han altid gør ret. Ikke engang Gud er et sådant menneske. Jeg har altid beundret Anders Fogh, for han taler altid klart og tydeligt, og han rødmer næsten aldrig, og bliver aldrig rørt for åben skærm. Han er næsten en maskine. Men jeg beundrer ham. Det er min fejl, at jeg gør det. Der er jeg fejlbarlig. For ikke ham som menneske, skal man stile efter at ligne. Bare fordi vi andre kløjs i det, bruger modsat ordstilling, eller er uvidende om simple forhold. Bare fordi enkelte af os har ar på armene over noget, vi var frustreret over. Så er der andre, der aldrig er frustrerede. Bare fordi nogle af os havde modet til at skære i os selv. Men hvilket mod. Og hvilken moder. Vi kan ikke alle ligne kvinderne afbilledet i ugebladene. Ikke alle mennesker kan være skabt perfekte. Ikke eet menneske er skabt perfekt, foruden os alle. I dit billede, Herre. Vi ved ikke, om du nogensinde sagde: ”Øhh”, når du talte. Eller rømmede dig, bøsede, snublede. Vi ved kun, hvor fast du var i din overbevisning, og det har rakt hidindtil. Vi ser dig som en skikkelse, der tryllebandt. Men vi kender dig kun igennem andres beretning. Skal du være her igen, må du komme med egne ord. Jeg vil gerne forfatte disse ord, eller skrive det ned, som du fortæller mig. Se, hvor du er, er der fred. Og kommaerne falder naturligt ned over siden. Og strømmen af ord kommer flydende og lifligt. Men hvor skal jeg vide fra, at det er dig? ”Tag mig på ordet”, siger du så. Jeg spørger: ”Hvilket ord?”. Han svarer helt klart: ”Tåbelige dig, Rie, at du spørger så dumt”. Netop, tænker jeg, jeg er dum. Og Hans ord bekræfter mig. Jeg skulle aldrig have skrevet. Eller været. Selv Han dømmer mig. Og jeg kunne grave mig ned på stedet af flovhed. Men så siger Han til mig forsonende: ”Grav i min grav”. 4.9.2012.

Under et klæde.

I skyggen af min sindssyge, kan jeg være hvem som helst. På gaden danner folk meninger om mig på afstand, og det er lige før, de kan gøre mig til, hvad de vil. De kan kalde mig for hvad som helst, og jeg ville reagere. På den måde er jeg som ler i Guds hænder. Og i andres hænder. Det skal ikke

hedde, at jeg bærer hele verden. Det kan ingen hævde. Hvis jeg hævder det, erkendes jeg sindssyg. Hvilket jeg i princippet så også er. Jeg kan hævde hvad som helst, og jeg skal dække mig ind under, at jeg er ”utilregnelig” i udtalelses øjeblikket. Altså bør man ikke tage mine ord alvorligt. Under et klæde bærer jeg en hemmelighed. Jeg kan bare lægge mit klæde fra mig, og alle vil kunne se ind. Jeg har en slags facade udadtil. Og hvem kan også overleve uden at gemme sig en lille smule? Hvem udholder den rene blottelse? Jesus var i den grad blottet, da han bar sit kors, tænker jeg. Og han bar det så flot, det at være blottet. – Har jeg hørt. Jeg kastede sikkert selv sten efter ham, eller lagde en sten ovenpå korset, så han skulle bære også den. Siden har jeg dog særligt godt kunnet lide bordeaux klæder, i fald det var sådan et, han bar. Og når jeg bærer en tung taske på skulderen, tænker jeg også på ham. Hvis man bliver tilpas ydmyget, vil man vel samle styrke, og komme igen med øgede kræfter? Jeg så ham bare gå hen ad stien dengang. Blødende, svedende. Mange år efter skrev jeg en salme over det. Jeg så dig bare gå. I morgen ser jeg en på gaden, som ligner dig. Du kunne komme i en ny skikkelse, som jeg møder på gaden i morgen, tænker jeg. Jeg bløder. Jeg kan tage bordeaux farvet tøj på, så du nemmere kan kende mig. Jeg møder dig. Jeg kalder på dig i mængden, og du vil høre netop min stemme. Men nej, sådan går historien slet ikke. Det ville være et fald. At møde dig på gaden i morgen er utænkeligt. Det sker bare ikke. Ikke i nutidens Danmark. Og i 2012, hvor det indenfor teosofiske kredse skulle ”gå lidt amok”. Men hvad dækker du dig egentlig under, Jesus? Hvor skjult kan du gå? Jeg bør lægge alt på bordet. At jeg skriver for at sætte ord på det usagte. Men hvem skriver ikke for det? Jeg bør bekende kulør. Men hvilken? Hvem skulle jeg da være, at en udtalelse ville tælle. Mere end andres. Hvor vidtløftigt kan et blog – indlæg hænde at blive. Jeg lever igennem dine tårer. Nogen har skrevet om dig i en bog, at du nogle gange gik for dig selv og græd. Jeg føler med dig. Må jeg bare elske dig? Vi flygter alle fra vores ord. Dem, vi fortyder, og dem vi er stolte over at have sagt. Vi kan ikke holde på ordene, og blaftrer bare i vinden, på vej. Nogen har elsket dig her, siger de så. Men jeg var længe videre, som et blad. Befrier du ikke mig på din vej, spørger en. Men jeg kan ikke engang redde mig selv. Herre, dig selv. 11.09.2012.

En Lod af dit kort.

Der var nogen, der sagde: Prøv noget andet. Gå en anden vej. Ja selv tarotkortene varslede nye tider. Som om jeg næsten stod på et nulpunkt, og kun kunne forbedre mig. Fra nu og i al evighed. ”Hvem dømmer mig?”, spørger jeg Lars ved aftenbordet. For hvem siger eller dikterer, hvor mange forårsruller, man f.eks. må spise? Og jeg spiste tre (!), og havde kvaler over det. Men behøvede jeg? Du siger så tit, at ting jeg gør, er i orden. Og jeg kommer med alt det, der var mit, og du favnede det bare. Og ham i bussen favner mig. Og dem på seminariet gør. Men hvor kan jeg egentlig vide? Burde jeg ikke mistænke dem, være skeptisk, have forbehold. Burde jeg ikke sikre mig, før jeg begiver mig ud i noget? Vove noget gør man vel kun med risiko. Ja, men prøv alligevel at træde der ud. Gå helt ud på planken, og se hvad du opdager derude. Der kunne være livsområder, du aldrig har kendt til. Lorte tarotkort. Men det var min hånd, der valgte dem. Og mig, der ville være klogere på, hvem jeg var. Men jeg blev bare vred i stedet for. Men mens jeg sad i min stue og lynede og tordnede, fik jeg øje på et lys i vinduet, en stage som tog form af et kors. Her sad jeg ellers lige og forbandede Gud. Eller jeg sagde til ham, at ”jeg bærer det selv, jeg går bare selv”. Du skal ikke bekymre dig eller endog se til mig. Jeg behøver ikke din vejledning. Men man kan ikke anerkende og acceptere et godt tarotkort, og så ikke anerkende og acceptere et ”dårligt”. Udfordring er så godt et ord for, hvad man har brug for, hvad man vil lære noget af at skulle igennem. De ”dårlige” kort kunne hænde at indeholde stor visdom. Og være den første sten på en hel vej til forløsning. Hvad hvis man byggede ovenpå et solidt fundament, og bare nåede større og større højder. Ja himmel – højde. Hvad hvis det var Guds hånd, der gav mig det kort. Af alle opmuntringer, sagde han: ”Prøv igen”. Som om de skridt, jeg hidindtil havde taget, havde været forgæves. Han regnede ikke skridtene for noget. Jeg burde tage mig sammen! Hvem taler om sig selv i eet væk? Det gør den forsømte, den der aldrig før er blevet hørt. Den, der gerne vil ses, og anerkendes. Hvem går man da til, hvis Gud – ikke engang Gud – vil hjælpe én? Man går til sig selv. Man har kun sig selv. Selv om

man ser noget i sin stue, der ligner et kors, er det ens eget kors. Ikke et Gud har plantet, men et man selv har stykket sammen, slæbt på. Og man gider ikke gøres til offer; ringe til nogen og beklage sig. Man kan selv. Det gik mig sådan i maven, at jeg trak det tarotkort. Først det ene, og så det andet. Og jeg frygtede resultatet, inden jeg vendte kortene foran mig. Og jeg gør det sikkert helt forkert, men jeg gør det bare på min måde. Frihed har man vel, indtil bordet fanger. Ups, jeg vendte et "Pinsel"s – kort. Du tager mit tarotkort, vender og drejer det. Du har opfundet tarotkortene, og vidste godt, hvilke jeg netop på denne aften ville trække. Det har hjulpet mig/hende før, altså prøver hun sikkert igen. I håb om at trække flere "positive" kort. For der havde forinden været en række af dem. Hun stirrer ud i luften; vi vidste godt hun ville reagere sådan her. Men se det sværte, og de bandeord ud i rummet. Se, hvor hun sprutter og brænder. Jeg kan ikke selv se, hvordan jeg sprænger rummet. Jeg kan kun høre mig sige ud i stuen: "Dit store Røvhul!", med tryk på. Jeg må sige det værste af det værste, og gør det. "Du har ikke anerkendt eet af mine skridt". Du siger, jeg har været forgæves, at det ikke nyttede noget, at jeg var spildt. Det var, hvad Du sagde. Og her går jeg og skal bede om lov overalt til overhovedet at være her, finde min berettigelse. Og du bekræfter, at verden kunne have undværet mig. Og da tænker jeg på at gå selv. Uden ledsagelse. Uden hjælp fra "de åndelige kræfter", eller hvem der end måtte være vågen. Og du sagde, af alle sagde du: "Gå førend du kan". Jeg er endda i forkøbet med noget. Har næsten forberedt mig for meget. Kan min lektie helt udenad. Men du har ret; et af kortene hed "Stræben". Og du beskrev på kortet "uforløste længsler", "bitterhed", "ængstelse". Jeg ser bare, de hver især er dele af mig. Men ser også udenom dem. Det hedder bedrag. Og hvem er det, der mest af alt gerne vil tale om sig selv? Det er dem, der trækker tarotkort i smug. Uden andre ser det. I ly af den verden, der egentlig skulle dømme én. Man kunne bare være gået hen til købmanden, kigget ekspedienten i øjnene, og have en måling, en gradbøjning af, hvad man kom med, eller udstrålede. Men her sad jeg over for et kort. Et stykke papir med noget farve på, og kaldte det kort for min dom. Hvem stoler på en hånd? En hånd, der trækker et bestemt kort. Hvem stoler på hende, der førte hånden, og den skæbne der bestemte at det netop var det kort, hun skulle trække? Vi er her alle med Tillid til noget. Hvad gør vi uden at lægge en del af vores liv i en andens eller andres hænder? Hvis jeg ikke har tillid til buschaufføren, så må jeg jo stå af bussen. Hvis jeg ikke stoler på at et stykke kød er frisk, må jeg jo undlade at spise af det. Men hvad med Gud? Hvis jeg ikke stoler på Gud, hvem har jeg så tilbage? Jeg må jo nødvendigvis tro på, at Gud ville mig noget godt med de to kort. Jeg skal lære noget. Om ikke andet så at få kontakt til min fandenivoldskhed. Jeg trækker et kort for Gud. Der står bare: "Mønter, bægre, kejserinde", ja alt muligt. Gud er alt muligt. Gud er alle kortene på én gang. Er jeg da ikke en del af Gud, når jeg er repræsenteret af to af hans kort? Gav Han mig da ikke lidt af Sig Selv? Du, Gud, du har selv bandet ud i rummet engang, er jeg sikker på. Du har også følt dig forladt og overset. Du har selv prøvet at gå her, se selv. Hvilke kort trak Du da, Gud? Han svarer mig: "Pinsels-kortet", "men jeg tog det bare ikke så tungt som dig". Hvorfra havde du den lethed, ubekymrthed, Herre? "Jeg havde båret et kors, og nu beder du mig bære et tarotkort, kan du se forskellen?". Herre, på det kors, vil jeg tegne noget. Et billede lig dem på kortene. Så kan du også bære det med dig på din vej. "Hvilket kort vil du da vælge til mig?", spørger Gud mig. Men jeg beder Ham selv vælge det. Han tør bare ikke. 24.9.2012.

Syndens mangfoldighed.

Kærligheden skjuler syndens mangfoldighed. Det betyder at man går ind og "dækker" over hinanden. Selvom den ene har sagt noget, man måske tager afstand fra, eller føler naturligt at dømme hårdt, så mildner man sit syn på den anden, og nævner ikke det punkt med eet ord, som ellers irriterer én. Nogen vil kalde det for "fortrængning", eller at man holder noget tilbage, eller brænder inde med noget, der skulle have været sagt. Men nej. Jeg brænder ude. Jeg indeholder ømhed for denne person, og ønsker at "dække over" hende/han. Altså udelader jeg helt min dom. Taler videre om et andet emne, skifter så at sige gear, og bevæger mig i en anden retning. Lader lige som et frisk pust passere hen over bordet. Som havde vi lige mødtes. Men er det ikke at fortrænge?, kunne nogen spørge. Er det ikke at tale hen over noget, tysse noget væk, undertrykke noget? Jo,

måske, men hellere det. Hellere det end bore, udstille, finde en historie, noget sladder. Hellere gøre mindre ondt end mere ondt. Ønsker du ikke det bedste for dit medmenneske? Hvis en person har åbnet sig omkring noget, og vedkommende blues eller skammer sig over det sagte, søger du da ikke at skamme dig med, så at sige? Bør du ikke gå ind på hendes eller hans banehalvdelen og agere med? Så vi da er to om skammen, og ikke kun én. Men er det ikke at tage for meget på sig af den andens "stof"? kunne man indvende. "Hvad er "for meget"?", spørger jeg tilbage. Hvorfor ikke tage hele hendes skam på sig, hvis man alligevel godt kan bære det? Hvorfor bærer ikke jeg, som kan, frem for hende, der ikke kan? Deles vi ikke om hænderne i dette samfund. Skal jeg da ikke tage min tårn, selvom den måske er større eller mindre end naboens? Hvis jeg har frie hænder, og han ikke har. Da jeg kom hjem, efter at have mødt "Lis" i midtbyen i dag, så jeg stjerner og sole overalt. For hvad jeg troede at have sagt forkert, udlignede hun. Og hvad jeg siden takkede hende for, havde hun ikke bemærket at have givet mig. Derfor udveksler jeg disse ord. Men en helt anden læser. Bare så hvis du/I møder hende på gaden en dag, at du vil se hendes væsen, som spejl billedet af dig selv i vinduet. For også du (læser) udligner. Også du bærer over med nogen. Skjuler syndens mangfoldighed. Nemlig min. 5.10.2012.

Se, jeg kunne!

Hvordan rejser man templet på to dage? Det er jo helt umuligt. I øvrigt kan jeg ikke finde det sted i Bibelen, hvor det står. Er det noget, jeg har opfundet? Men i hvert fald at nedbryde et tempel og så derefter ret hurtigt opføre det igen, det skulle være en helt umulig opgave. Alligevel siger Jesus, at han kan de utroligste ting. Netop ting, der rækker ud over det, "almindelige" mennesker kan. Ikke så mærkeligt, at han gjorde sig bemærket. Han var sikkert middel af bygning. Siden ingen bemærkede, han var tynd eller tyk. Han var vellidt, siden så mange fulgte ham. Vi ved næsten ingenting, men alligevel er vores verden indrettet, som om vi gør. Og hvor skal vi næsten lede efter vore mange svar? Hvad rækker ud over Bibelen. Hvad gør man, når Tro ophører? Hvis man føler sig forladt. Hvad når ingen kan nå én. 27.10.2012. Ja, blog – indlægget blev ikke længere. Det handlede om mig. Jeg kunne bare have skrevet "jeg". Hvorfor gøre personlige ting til almen kendte? Hvem interesserer sig for, hvad der rører sig i mig? Om vi har d. 27. eller 28. oktober. Men jeg vågner i morgen, og har ikke bygget templet. Jeg skulle ellers skynde mig. Ligeledes kan jeg ikke honorere kravene på lærerseminariet, hvor jeg ellers kun tager et enkelt fag. Hvorfor gik min grænse der? Andre kan honorere disse krav, hvorfor ikke jeg? Hvorfor skal jeg skånes, eller have omtanke for mit psykiske helbred. Ja, når jeg bliver presset, får jeg ad helt naturlig vej flere svinske tanker. Skulle jeg da ligge under for det pres, eller finde en anden retning videre? Gud står ikke for enden af en vej, dirigerer mig og siger: "Kom, gå denne vej, her er sikkert". Men jeg står selv ved begyndelsen af en vej, med øje for alle åbninger fremadrettet. Ja i det virkelige liv,- når jeg går på gaden, kigger jeg typisk på, om en gade er "hyggelig", for så vil jeg hellere gå ad den vej. Ja, nærmest om én vej er mere kærlig end en anden. Selvfølgelig undgår jeg helst uro på gaden, og drejer naturligt af en sti tidligere, hvis jeg aner truende ting forude. Det tror jeg, vi alle gør. Jeg vil helst gå den kærligste vej. Er seminariet ikke kærligt? Jo, men kravene vokser mig over hovedet. Er du sikker på, det ikke er kravene til dig selv, der stiger dig til hovedet? Jeg er usikker. Jeg troede ikke nødvendigvis, at jeg skulle stå i en folkeskole en dag, over for en skoleklasse, med musik kundskaber. Men det er faktisk alle de andres hensigt med at tage den uddannelse. Hvad kom jeg da der for? Jeg har kunnet blære mig udadtil med denne titel af at være under uddannelse. Men nu siger jeg: Muren bliver for høj. Håndværkerne sov over sig. Jeg har ikke kræfter (til at bygge templet på ny). "Jamen, det forventer vi alle sammen, at du gør", siger de omkringstående. Jeg derimod lægger mig ned på jorden. Og jeg bliver liggende i flere dage. Det er min måde at vise omverdenen, at jeg ikke er det værd alligevel. Alt det, de troede om mig. På seminariet har jeg måske nok svaret rigtigt på mange spørgsmål i undervisningssituationen, også hvor andre ikke har haft noget svar (særligt didaktikken har interesseret mig at læse om). Men ærligt talt. Én sagde engang til mig, at depression opstår, når man ikke kan leve op til egne krav til sig selv. Det er simpelthen ens egen målestok, der er gældende for, om man er en succes eller ej. Hvis man spørger

lærerne på uddannelsesstedet, vil de skønne, jeg følger godt nok med. Jeg er måske ”på højde” med de andre elever i klassen. Men ingen ser ind bag. Hvem hørte, at jeg bad til Gud, før jeg skulle til en klavertime i forgårs? For du tager det fra mig, som jeg har elsket. Og jeg begyndte at drømme om at få et barn, men pludselig førte det en masse med sig, om at jeg så skulle bestå eksamen på seminariet, for at kunne erklæres ”egnet” til moderskab. Alle disse øjne, der naturligt vil være rettet mod, om jeg nu magter opgaven at være mor. Grundet min fortid. De kan være ligeglade. Please gør, at de er ligeglade. At de ”glemmer” min sag, ikke spørger til mig, ja ikke betvivler mig. Der har jeg været på seminariet på lige fod med andre. Ikke med særbehandling, eller på noget særligt mandat. Jeg har ikke snydt mig derind heller, for jeg havde jo kvalifikationerne, det har de selv påvist. Jeg har ikke fortalt nogen, at jeg er psykisk syg. Og alder spiller heller ingen rolle (jeg er en af de ældste), når man står i en rundkreds, og skal banke nogle rytmer på nogle trommer, – i takt. Om jeg den ene dag har orange bukser på, eller en skrigende læbestift, diskvalificerer mig ikke på det sted. Da jeg kommer – med musik. Da jeg er båret af en kærlighedsaffære med – Musik. Engang stod jeg op om natten for at lave kunst (det gør min kæreste faktisk for tiden, for at rette i sin nyeste salme), jeg var draaaget af en indre drift. Hvis jeg opgiver min uddannelse, – som stadigt kun er i eet fag, så kunne jeg måske igen komponere egne sange. Jeg siger jo, der er en tid, efter templet igen er rejst. Men de fleste ser kun den, der er lige nu, eller den der er passeret. Jeg drikker min te. Blufærdig. Jeg har afsløret mig selv. Og ser igennem mig. Jeg er måske på vej ud af et drømme projekt. For at beskytte mig selv. Du siger, jeg skal blive. Se, hvordan det går. Jeg ligger stadig på jorden, mens andre bygger templet. Der er hvidt af støv omkring mig. De fordrede min medvirken, men jeg trak mig. Tænk, at jeg er så svag, at jeg bukker under. For mit eget projekt. Du siger så, at det er i orden. Ingen kan presse mig til en klavertime, som jeg beder om hjælp til at gennemføre. Du siger så tit, at jeg er god nok. Der var ligesom en begrænset verden for mig. Som for mange sindslidende. Vi tåler ikke så stor belastning. Du, Jesus, du kunne bare det der. Love at rejse et tempel, eller hvad det nu var. Du ikke bare lovede at vække de døde, du vakte dem virkeligt til live. Du gik ikke bare din vej, når nogen kaldte på din nåde eller omsorg. Du virkede, hvor folk var i nød. Du hjalp andre, hvor jeg kun hjælper mig selv. Men derfor kan vi jo godt være venner. Jeg er afhængig af, at du siger, jeg ”er på lige vilkår”. Min måde at takle de vilkår på, er bare farvet af, at jeg gennem 20 år har levet med sindssygdom. Ingen andre bemærker jo min hjerne forandre sig under pres. Elsker du mig stadig, hvis jeg ikke går på seminariet? ”Det kan du tro”, siger Jesus. Og tager presset fra mig. Han bærer det på sine skuldre, og nu hjælper han pludselig til, med at bygge templet, eller Rom, eller hvad det er. Men han trækker på smilebåndet og siger: ”Hjælp til her, så vi kan blive færdige”. Jeg tilbyder min hjælp, men vil helst bare være så tæt på Ham som muligt. Jeg holder mig i nærheden af, hvor Han er. Og jeg er ham til ingen hjælp, nærmere til belastning. Du siger til mig, Herre: ”Jeg kan se, du har løftet en tung sten, tak skal du have”. Og rigtigt nok har jeg løftet én, rigtig stor sten, som gjorde mig så træt, at jeg ikke siden løftede andre. ”Du har gjort, hvad du kunne”, siger Herren så til mig. Træt og tørstig siger jeg: ”Jeg kunne godt noget mere. Men ingen tror på mig. Selv eleverne i folkeskolen vil en dag synes, jeg er latterlig som lærer”. Jeg puster mig op, for dog alligevel at ville løfte en sten mere. Men da ser jeg, det er min dom, jeg løfter. Og jeg bukker under. Den falder ind over mig, og jeg er ramt. ”Selvmord!”, lyder det fra flere sider omkring mig i sandet. Mens Jesus svarer: ”Mord”. Og jeg selv stønner: ”Se, jeg kunne! ”.

27.10.2012.

Regndans.

Ja i dag har jeg så danset inde i min stue... Jeg var alene hjemme, og jeg sagde også nogle sjove ting imens. Så at jeg grinede højlydt, og tog mig til hovedet, og tænkte: Godt der ikke er to af dig, så spøjs og underlig, du er! Men er det rigtigt? Vil man ønske, der kun er én i verden, som én selv? Nej, man vil deles. Man vil gøre lidt ligesom naboen, for ikke at føle sig helt udenfor. Man vil ”passe ind”. På gaden f.eks. Ofte kigger jeg faktisk på, hvad for noget tøj, andre går i. Jeg tænker; når det er varmt i vejret, er det så mig, der har for lidt tøj på, eller de andre, der har for meget? Sådan noget vurderende sig selv op af andre. – Og selvfølgelig da! Vi er sociale væsener. Ja for

mange år siden var vi afhængige af hinanden. Mere som overlevelse. Nu er vi sammen for at have det rart. I går oplevede jeg truende adfærd omkring mig, og jeg sad bare helt stille og foldede mine hænder, for at jeg dog måtte undgå problemer (eller som Jesus sagde: ”denne kalk..”). Da så en af ungerne spurgte mig, hvad klokken var, i forhold til, hvornår deres bus gik, sagde han dog ”Tak” for mit svar. Siden hen, da jeg sad i bussen, syntes jeg også buschaufføren slingrede. Alt i alt skulle jeg nok have taget cyklen. Men igen; man vil gerne hinanden, men ikke når det sociale liv bliver spændt. Og der opstår fare og spændinger. Alligevel er vi jo også gjort af spændinger. Tænk på Fauré’s Requiem, som jeg var med til at opføre i går, hvis den ikke indeholdt forte fortissimo eller forbandelser. Hvad hvis alle toner var sirlige, smukke, retvendte så at sige. Hvad om noget gik imod, i stedet for? Satte sig på tværs, som Anne Linnet synger om. Hvad om der var en hage ved noget, eller en torn i øjet, eller bare en lille brist. En lidt dårlig ånde. En kæphøj bemærkning. Hån. Hvad om vi var gjort af begge dele; lyse toner, og mørke toner. Og vi kan tale om godt og ondt. Men vi kan også tale om brister. Noget, der skal heles igen. Noget, der gøres godt igen. Et brud, der bliver lukket. En bemærkning, man tier hen, fordi det er til det bedste. Den var ikke ondt ment. Og afsenderen af bemærkningen skal ikke bære byrde, fordi bemærkningen stødte eller fornærmede. Alt har plads. Er det ikke det, vi siger? Hvorfor ekskludere eet menneske i bussen, men ikke et andet. Hvem skulle da have fortrinsret til Guds rige? Hvem er det bedre end de andre? Ja, tænk sig, sådan noget går jeg og tænker på. At jeg skal elske alle i bussen, har jeg ikke længere som krav. Men jeg kan godt finde på med vilje at sætte mig, hvor andre synes, det må være ubehageligt at sidde. F.eks. i dag hos en mand, der var unødigt nervøs for, om bussen nu var forsinket. Eller sidenhen en mand i bussen, der lugtede lidt usoigneret. Og nogen vil sige, jeg pudser min glorie, men det er bare, fordi Danmark er et kærlighedsland, som ikke kan holde strømmen af velmenen tilbage. Så den helt blusser over. Ja ene jeg kunne elske for 1000 mand på én gang. Men hvorfra skulle jeg vide, jeg gik kærlighedens ærinde? Jeg spørger så tit, for jeg gransker faktisk mig selv ret tit. Er jeg nu ren nok. Ville du ham inderligt nok. Fik du sagt det ordentligt til hende, så hun ved, du vil hende? Når jeg piller næse, bliver jeg så derved skyldig i noget? Falder der så et krus på gulvet ude i køkkenet bagefter? Og hvis der gør, kan jeg så tolke det som en slags straf for at være syndig? Og hvor går grænsen for synd? Er det værre at pille næse end tænke ondt om en anden? Onani, hvor har det ret? Men jo, det er jo en del af mennesket. Flere emner taler vi bare ikke åbent om. Og når folk på tv endelig gør det, er det helt smækket op i ansigtet på én, som den store sensation. Men vi vil alle følelserne. Vi formår bare ikke altid at udtrykke dem. Nogle gange er det at skrive en mail om, hvad man i løbet af ugen har lavet, jo en lige så fin tilkendegivelse, som hvis man ned over en side gentagne gange skrev: ”Jeg elsker dig”, eller ”Du er dejlig”. For meget er for meget. Vi skal lade noget sive. Ud af hånden, ud af munden, ud af håret. En duft. En aen. Et ord. Åbne op. Der falder altid en krumme fra et måltid. Du skal bare holde hånden åben. Så danser jeg en regndans. 5.11.2012.

Et billede på afsind.

Jeg ville allerhelst have været Fredsfyrste. Eller spredt en god stemning. I stedet for på tankeplan at svine det gode til. Mens du sad op af mig. Og dig vil jeg allermindst gøre ondt. Bare at følge min ihærdighed for ikke at gøre skade rundt omkring. Men kun jeg selv (og Gud) kender min tanke. At når der er en flig af smerte, frygt eller ubehag, er det det, jeg forfølger. Helt til dørs faktisk. Udtaler bare det mest pinlige højt og tydeligt på tankeplan. Mens jeg er i et rum med andre eller en anden. Og straks tror, det går ud over disse andre eller denne anden. Og ved I hvad? Det kan faktisk godt hænde, at det gør. Hvorfra skulle ellers hele tanken om karma stamme fra? Hvad om, hvis jeg har slået én ihjel i det her liv, at jeg så selv er offer i det næste. Hvis jeg tænker ”Idiot” ud i et rum, med virkelig tyngde bag, – og har ubehag ved det, straks som et klump af angst i maven. Tror I da ikke, det ”mærkes” ude i verden? Ja, jeg spørger, for det er vist ikke engang et sindssygt træk ved mig, der her er på spil. De fleste går med skjulte tanker, som de ikke deler med nogen. Også tanker, man er skamfuld over at have. Men hvorfor kan jeg tale om ”de fleste”? Jeg kender ikke mængden, men mest mig selv. Og jeg skal være dette eksempel. På hvordan et liv, kan se ud. I vrang. Men dyster

som min tankeverden kan være, ved jeg også at jeg er undskyldt. Men det værste, man sådan set kan sige til mig, er: "Du er jo tilgivet". Det værste, jeg selv i et tv – interview (kommende, eller dem, jeg før har medvirket i) kan sige, er: "Jamen, jeg er tilgivet". At sige, jeg "er undskyldt", handler også om uskyld. At noget kan jeg ikke gøre for. Hvad med en svinsk tanke, hvor meget skyld har jeg i den?? Den opstår, ja, og så forfølger jeg den. Kunne jeg ikke have "ladet den ligge". Måske bare til i morgen. Hvem lærte mig engang at smerte skulle man stikke i, og uddybe. Når noget gør ondt, skal det helst gøre rigtig ondt. Før det "gør godt". Ja, det er så sandelig min "skade". Jeg uddyber noget, der skulle have hvilet. Der sænkede sig en fred over stuen, fordi Lars satte sig over til mig i sofaen, og vi ikke behøvede sige noget. Den klassiske stemme fra musikanlægget sang vores klage ud i rummet. Hvis vi var klagende. Intetanende om, at disse ord ville forløse mig bagefter. Men årsag og virkning, det har mange talt om før mig. Konsekvenser. Af handlinger, synlige som usynlige. Villedede som ikke villedede. Vi tager en clementin. Det virker "rigtigt", for vi er en lille smule sultne, og den ligger der orange og fristende. Intet galt i det. Hvorfor føltes det da "rigtigt" at slå ihjel, og nu sidde ved en computer og skrive om det? Faktisk mente jeg på min gåtur, at jeg skulle have taget bussen ned i byen for at træne. Ja den første halve time, overvejede jeg at gå hjem igen, pakke træningstasken og tage af sted ned i midtbyen. Denne følelse af "forkerthed" lammer mig fuldstændig. Og det er hver dag! Skulle jeg hellere gå på det andet fortov, f.eks. Tage to slurk af kaffen i stedet for en. Jeg gør konstant op, hvad der ville være mest kærligt at gøre i den og den situation. Men det er ikke ensbetydende, at jeg altid vælger det gode. Når jeg da står over for ondt og godt, og vælger – med vilje – det onde, da gør jeg mig til et syndigt menneske. Der får jeg skyld. Og skal råde bod. Små foreteelser, som andre ville tysse hen, kan gå mig på i timer. Jeg kan ikke bede Fadervor både på vej hen til bussen, indeni bussen, og når jeg står af bussen. Jo, i princippet kan jeg. Men tænke sig, at være så skyldigt et menneske, at det skulle være nødvendigt. Der var engang en intuitiv "besked", jeg fik fra den åndelige verden, som sagde mig dette: "Der er noget, der er værre end døden og sex, og det er fortrydelse". Og Gud hvor går der mange kræfter med at granske gjorte ting, – som jo længe er "ude af verden", så at sige. Nogle ting, man har gjort, står tilbage med varige skader og men. Og trækker blod efter sig for hvert skridt. Men når et menneske er begravet, og måske har fred, kunne man måske leve sit eget liv videre? Hvornår er synden gjort helt op? I princippet; hvis jeg står med et stykke chokolade i hånden, men ved, jeg egentlig ikke har brug for de ekstra kalorier i min krop, hvad vælger jeg da? Gør jeg det "forkerte", og satser på at blive tilgivet. Gør jeg det rigtige og lever et måske kedeligt liv? En alternativ behandler sagde engang til mig, at selv mus i forsøg vælger den sundeste mad af sig selv. Altså; stillet over for muligheden for at spise usund mad, eller sund mad, valgte de naturligst det sundeste. – Som i længden jo også vil gavne dem bedst. Men hvor kommer "naturligst" fra? Hvem var her ligesom først og grundlagde normerne, vi senere hen retter os efter? Hvad hvis man er "grænse psykotisk", og har et behov for at sprænge rammerne. Gøre de forbudte ting, provokere. Og deraf måske gå ensomt. Hvis der ingen andre var her, kunne jeg kun have svinske tanker om mig selv. Mit tungsind kunne så at sige kun gå ud over mig selv. Det er ligesom når jeg helst spiller single i badminton frem for double, for så behøver jeg ikke have samvittighed over for en anden, nemlig min makker. Da har jeg kun mig selv, at blive utilfreds med, eller stolt over. Men handler kærlighed ikke om at dele mellem mennesker? I kirkecoret står jeg sammen med en anden alt – stemme, vi skal synge det samme, og det skal helst "virke". Altså spiller jeg der – med glæde – double. Og her i stuen. Jeg trækker mine svinske tanker tilbage. Undskyld, hvis du mærkede brodden af dem. Når jeg støder min pande mod din, må der ikke ske dig noget, fra hoved til hoved. Du skal ikke smittes eller lide ondt. Jeg sætter dig helst fri. Gå i stedet for. Hen til computeren. Indimellem trækker jeg selv i en fysisk bevægelse min pande væk fra din pande, i håb om at tankerne derved ikke "når" dig. Og halvdelen af mine læsere her på bloggen, er nu stået fuldstændig af. Tænke sig et eksempel mage til. Jeg ville allerhelst ligne naboen, men det gør jeg bare ikke. Altså er jeg et billede på afsind. Og det vil jeg gerne være, hvis lidelsen er indeholdt i mig selv. Udadrettet er det meningen, jeg skal synge kærlighedssange. At det er min navlestreng ud til verden. Kunsten skabt i enerum var ensom. Men mødet med publikum var næsten det hele værd. Du derude skal bare ikke gøre det samme som mig. Jeg er hellere et billede på noget, der skal undgås. Som et stykke chokolade, der

feder. Men spiser man det med glæde, kan Gud så næsten græde imens? Hvad der er gjort godt, kan det slæbes i retten og angribes? Bevæggrunde kan være helt rene. Motiver kan skinne som stjerner, lyse som sole. En sjæl kan være uberørt. Men et sind er sygt. Og det er så mig, der er den syge. Det var det klæde, jeg iførte mig her i verden. Det var langt nemmere at hævde, man er Jesus, når man er indlagt på et sindssygehospital. Men et klæde kan man tage af. 16.11.2012.

November før jul.

Jeg prøver at tænde et lys i november mørket. Det er faktisk et kalenderlys, vi bare bruger før tid. Det er ikke, fordi jeg har særligt meget lyst. Men nogle ting er man bare nødt til at gøre. Med sin rå vilje. I krisetider gør man det nødvendige. Og når man har det skidt psykisk, må man gøre noget, der ”plejer” at gøre en godt. F.eks. at gå en tur, som jeg gjorde i dag. Man må ty til, hvad erfaringen viser hjælper. Og huske at tilstanden ikke er varig. I morgen kommer min kæreste f.eks. hjem fra sin døgnvagt. Og man kan hævde at få op mod 40 kys på én dag. Jeg kender dem, der ikke kan tænde et lys i mørket, hvor de er. Derfor tænder jeg et. Jeg kender nogen, der tænder 10 lys på én gang, men ikke ænser et eneste af dem. Jeg kender mig, der modvilligt tænder eet. Som gerne skulle lyse ud i verden. Der kender jeg nogen, der måske gerne vil stå under det lys. Eller i skæret fra det. Og jeg kender nogen, som helst vil puste det ud. Det er, fordi nogen dømmer én hårdt, mens andre dømmer én mildt. Og sådan kan vi alle stå midt i et skel mellem lys og mørke. Vi kan svaje i vinden som et græsstrå. Lidt til den ene side, snart til den anden. Men vi kan også være en væge, der enten kan brænde eller være slukket. Vi kan være en mulighed. Enten til liv, eller til det modsatte. Vi kan være et ”ja” eller et ”nej”. Jeg kan lægge mig på sofaen og give eftermiddagen op, eller jeg kan gå timerne i møde med iver, efter at få det bedste ud af tiden. Jeg kan ikke gøre begge dele. Men jeg kan tage mig en lur, føle mig doven, men så derefter, når jeg vågner, føle mig frisk og initiativrig igen. Det er udtryk først for et nej, og så for et ja. Der er også nogen, der siger ”måske”. De gør tingene halvt. Med det ene ben ude af billedet. Tager ikke det fulde skridt ind i noget med det samme. Vi må ikke dømme noget til at være mere rigtigt end andet. Og nogen skal måske stille deres lys under en skæppe for at kunne fungere. Vi andre brænder så rigeligt igennem. Vi hævder at have ”udstråling” eller karisma. Men det er verdens blik på én, der tæller. Ikke hvad man ser hos sig selv i spejlet. Og følelsen af at være bedre end, gælder kun over for én selv. Man kan kun overgå sig selv, ikke andre. Hele ens repertoire indeholder man jo selv. Derfor kan ingen give dig lykken, uden at du har den selv. Men 40 kys gør alligevel noget, må jeg indrømme. En omfavelse bekræfter én. Giver én selvværd. Men sidder jeg alene på en aften som denne, og tror jeg har et publikum, er jeg da indbildsk? Jeg tænder et lys i min stue, som ingen i verden udover mig selv kan se. Kan nogen alligevel så se det? Hvad med oplysning. Det åndelige liv. Indre gnist og glød. Brænder jeg (og I) ikke i verden, selv i mørke? Jo, og ret intenst endda. Derfor udveksler vi lys. Vi er lys bærere. Og intet kan slukke vores livs ånde. Os, der har taget et andet menneskes liv, har pustet et lys ud. Der var en væge med muligheder. Men vi slukkede det håb. Og afskrev den mulighed for liv, der var. Derfor må vi bære lys frem. Og ordene ned over siden skulle have været skrevet med hvidt blæk på et sort dokument, og ikke omvendt. Vi er hvide bogstaver på en sort november aften. Og nogen har taget det skridt at tænde et lys. Rundt om i vinduerne har folk sat jule kerter. Vi er november før jul. 24.11.2012.

Syndens ord er disse

Der var ingen fortegn. Der var intet ”men”. Men så var der den hage ved det, at.. Der var ingen at. Det var som livet i lys lue. Frisind. Bevægelser udad, som frisætter. Som et smil kan gøre det. Der var åbenhed for, hvad der måtte komme imod én. Og der var en lind strøm i det, jeg fik tilført dagen. Fra mit helt eget ståsted. Og hvorfra skulle jeg ellers tale? I morgen bekymrer jeg mig ikke om. Og da slet ikke før i morgen. Mit talerør er vidt åbent. Som når jeg synger en sang bedst. Jeg er bedst. Lige nu. Ikke i formiddags, eller for et par timer siden, – men nu. Jeg er den bedste forfatter, og den bedste formidler, og den med mest kærlighedsevne. Men om en time er det en anden, der

”har” den. Og denne dags ”plage” (hver dag nok i sin plage) har været sparsomme. Min kæreste vasker op efter maden. Og personligt må vi gerne inddrage, hvad der i det virkelige liv passerer for os. Og jeg lavede altså maden. Så sagde jeg: ”Jeg har altså noget i ærmet”. Og det er så – det her. Men hvad vil jeg egentlig læseren denne gang? Kunne der være en anden gang end ellers? Kunne dette handle om Jesu genkomst, eller noget derhenad. Ja, jeg spørger bare. I hvilken skikkelse skulle han da komme? Og hvad med de 2000 år, der nu er gået? Og hvad med 2012 som et skæbnebestemt år? Hvad med alle disse udenoms ting. Har Han (Jesus) gode betingelser for at komme netop nu? Han kan være skjult i en julekalender på tv, eller i en julesalme i kirken. I teksterne til søndagen, der var eller skal komme. Han kan være indbegrebet af en rose, der overlever trods frost. Og han kan være i os, når vi tilser og passer på den rose. Men han er fri. Han kan være i en opvask, og i et måltid mad. Men er det nok? Hvad hvis han gik i blandt os, som ”en af vore egne”. Hvem ville da have krav på at være ”egne”? I det tilfælde. Hvem har krav på at møde Jesus, i fald han er her? Skulle Han placere sig i tolerante Danmark? Hellere syd for Danmark? Kunne han bo i Hirtshals, eller langt ude på landet? Kunne man nemt have fordomme over for Jesus? Man forestiller ham være måske smuk eller yndefuld, eller gå med myndighed, eller sige ting med styrke. Han bærer nok ikke rundt på et kors i dette liv. Måske dog bare et andet kors. Jeg skal ikke kunne sige det. Os, der er lidt skæve eksistenser, kan snildt forestille sig, at Han ”går frit omkring”. Vi skal bare kigge til en side i bussen, fordi vi så gerne ser Ham være her, at det snildt kunne være sidemanden. Men nogen af os tænker på, hvordan det ville være at være som Ham. Ikke bare kigge til sidemanden, men kigge på os selv (...) Hvorfor ikke jeg?, kunne man næsten spørge sig selv. Er det ikke det, Jesu genkomst handler om? At se genkomsten i sig selv. Forestille sig den leve indeni mig, og indeni dig. På lige fod. Hvem har krav på en fod, mens en anden ikke har? Skulle jeg have sagt noget før, at det provokerer mig, at føle mig som Jesus. At jeg skammer mig over det. Særligt indenfor Sindssyge er det jo det typiske sygdomsbillede, der tegner sig af mig. ”Vi havde en patient – endnu én, der troede, han var Jesus”. ”Nåh, en af dem”, bliver der sagt. Hver gang jeg vender mig rundt og tiltaler en person, er det som om, jeg skjuler noget. Jeg skjuler at være lige som. Det vil mange finde provokerende. En i min alder, af mit køn, eller min statur. Fattig, som jeg er. Anderledes jeg gror. Hvorfor dig?, vil nogen spørge. Men netop. Det passer ikke ind nogle steder. Derfor går jeg som om. Og derfor går jeg skjult, og med hemmeligheder. Min sindssyges karakter, f.eks. er der ingen, der kender foruden jeg selv, og Gud. Og hvorfor afsløre et plot eller en pointe? Er det ikke meningen, at mennesket selv skal erhverve sig viden om Gud? Skal man ikke som enkelt individ tage sit eget kors på sig, og gå. Går vi da ikke næsten på samme måde alle sammen? Skulle det være så svært? Jeg siger bare, hvad jeg føler for. Der skal ikke komme en regning bagefter, hvor jeg bliver holdt til ansvar. Men jo, jeg vil være ansvarlig. Ingen andre skal løfte netop mit kors. Enhver anden har jo sit (at løfte). Ingen andre skal opleve sindssyge i en sådan grad som jeg har gjort det. For det forplanter sig forskelligt i hvert vort sind. Jeg har denne forbindelse til Jesus. Og dette er mit ånderum. Tilgiv mig, kære Læser, at det er det, jeg tilfører din stue, eller dit computerværelse. Tilgiv mig, at det er mit budskab med at skrive. Bare at få luft. Forbind dig med mig, og jeg kan være en væge, der får ilt. Jeg ånder i den tid, vi er sammen om dette skrift. Bagefter må jeg igen søge frisk luft. Er vi ikke der, hvor der tegner sig et billede af ansvarlighed? Min lod er at skrive disse mærkelige Jesus paralleller. Din opgave er at behandle dem varsomt. Eller med omtanke. Fordi jeg næsten ikke kan selv. Altså har vi en alliance. Uden dig så dette ikke dagens lys. Da havde jeg været indeni mig hele dage lange. Nætter lange. Du kan sige, det er mig, der er Jesus. Jeg kan sige, det er dig. Vi kan sige, vi er Ham sammen. Men hvorfor gør det så ondt, at jeg skammer mig ved disse ord? Har vi ikke talefrihed. Presse frihed. Jo, men også frihed til at vælge fra. Syndens ord er disse. 12.12.2012.

Det mest passende.

Hvor kan jeg da gå, hvis jeg ikke kan komme i din kirke? Fordi jeg er spedalsk i mit sind. På min krop bærer jeg de fineste klæder. Ingen kan se ind bag ved, hvad jeg virkelig består af. Og det er (så) min redning. Kun jeg ser mig selv i nederlagets lys. Og kender steder, tusinder af steder, hvor

jeg kunne have elsket mere rent. Men de hørte min sangstemme og blev forblændet. Jeg ”sang som en engel”, som en sagde. Hun havde ret ved netop at sige det. For jeg var ingen engel, men sang som en. Jeg lod bare som om. Jeg smilede, hvor man helst skulle (til det middagsselskab, jeg var til i går). Jeg smilte så rigtige steder, at de andre gæster klemte min hånd fast og længe ved vores afsked med hinanden. Ja, jeg havde trykket de rigtige tangenter ned. Og lært dem en lektie. Kend aldrig et menneske på hendes stemme. For inde bagved er hun bestemt ingen engel. Jeg skulle have sunget meget mere grimt. Med vrang vrid og skingre lyde. Jeg skulle have fumlet ned over klaveret i mit akkompagnement, – da ville de have kendt mine fejl. Men jo ikke nu. Nu kendte de ikke mine fejl. De hørte kun velklingende akkorder. Toner, der fulgte naturligt efter hinanden. Så en kvinde i en pæn nederdel, spise hvad der var passende, spørge interesseret så folk følte sig godt tilpas. De så ikke, at der under nederdelen gemmer sig erotik. At der under blikket gemmer sig manipulation. At der under smilet gemte sig foragt. Men hvad værre er: De skulle heller ikke kende det. Det var ikke lige til det middags selskab, jeg skulle have afløb for raseri, væmmelse, skæve akkorder. Det var bestemt ikke der. Skal et menneske absolut ”have afløb” for alting? Skal alle følelser ud et sted? Før eller siden. Kan man ikke klemme følelserne inde, holde dem tilbage, økonomisere med sit f.eks. raseri? Bare så det kommer ud i tilpasse mængder? Og ikke på én gang. Jeg kan ikke, må jeg så sige. Jeg prøver hver eneste dag. Jeg bliver hård i min energi herhjemme. Går rettere end kommer. Undlader en berøring, hvor den ellers ville have været passende. Men hvad er det nu ”passende” betyder? Man kan slå ihjel, fordi man syntes, det var ”passende”. Det ville være lettere uforståeligt i mange andres øjne, ja vel de flestes, at et mord kunne være ”passende”. Jeg kender ikke selv et mord, der var passende. Men som tænkt eksempel kunne det vel godt være det. Jeg kan ikke trække min vrede tilbage. På badmintonbanen kan jeg smide en bold efter min modstander (som hver gang er min kæreste), ja sådan ret demonstrativt give bolden et ekstra puf eller skub, inden jeg giver den op til spil. Hvor jeg dog er barnlig i sådan en situation. Men hvis det nu bare er boldens skyld det hele. Eller man kun bliver vred på sin ketcher. Eller temperaturen i hallen. Men kan man ”holde sig” til det. Kan I høre tonefaldet i ”holde sig”? Det vil sige, der er noget, man undværer eller lukker ude. Det vil sige, man spiller ikke på alle tangenter (for at blive i det billede). Man benytter sig kun af nogle få. – Nemlig de bedste. Til en hver tid benytter man sig af de forhåndenværende midler. Man hiver det frem af tasken, der i den enkelte situation kan bruges. Og man gør det typisk klogt. Ligeledes ville det have været åndssvagt af mig i går at komme ind på min psykiske sygdom over for disse andre gæster. Der var ikke plads. Her er der i dag plads til at sige netop den sætning. Der er plads, og jeg tager den plads, tilegner mig den. Og giver den forhåbentlig videre til en anden. En, der kan skrive et bedre blog – indlæg efter mig. Vi tager det op af posen, som vi på dagen har. Jeg var ikke falsk eller klædt ud i går. Jeg var bare underbemandet, ikke fuldt ud udstyret. Kan man forlange at være det hele tiden? Nej, næppe. Skal man kende sin fulde udrustning? Ja, det vil jeg mene. Måske får man først brug for hele sin ammunition til slut i sit liv. Eller i en presset situation undervejs, og så aldrig mere. Modet til at skyde i krig. Afslutte et forhold. Miste sine forældre. Vi får aldrig pålagt mere på vore skuldre, end vi magter at bære. Og ligeledes tager vi heller ikke mere med i tasken på rejsen til et middagsselskab, end vi skal bruge. Derfor havde jeg ikke en mikrofon med i tasken i går, eller en pistol, eller en af mine digtsamlinger. Jeg var der som svigerdatter, og udfyldte rollen så godt, som jeg kunne. Men dermed sagt, at jeg spillede skuespil? Jeg var der som svigerdatter, og var der – som det – fuldt ud. Hvad mere kunne jeg have gjort? I morgen kan jeg være ”Nytårgæst” hos et vennepar, og måske drikke mig fjollet eller pinlig. Hvis det er pinlighed, jeg i morgen har med i tasken. Det var ikke for at kritisere vores tur i går, kære (Kæreste). Eller din mor. Eller selskabets sammensætning. Det er for at undre Gud, at jeg skriver det sådan her. For hvor længe skal jeg leve i skjul endnu? Den største rolle kunne være at dø. Eller blive gift, eller få børn. Men de roller, jeg indtil nu har haft, er efterhånden fortærskede. Jeg fik ondt af en af gæsterne i går. Hvorfor jeg græd over det i dag. Mine tårer var ægte og uventede. Derfor undrer Gud også mig. Og når bare vi undres, fornyr vi vort sind, og vore roller. Og mest passende er det at slutte her.

30.12.12.

Sig det igen.

Min kæreste syntes egentlig, jeg sang godt. Og ham, der havde booket mig var også tilfreds. Hvorfor er det da, at jeg føler mig helt ”forkert”? Måske fordi, jeg er det? Det kunne de andre bare ikke se. De så ikke ind under huden på mig. Bag mine klæder. Jeg var i bordeaux og turkis, lige som den ikon, vi har inde i stuen, hvor Jesus er fremstillet som en kvinde (...). Kunne det tænkes, at jeg søgte at ligne hende? Hvem der bare havde sans for farver, ville vide, at turkis op af bordeaux er helt fantastisk! Jeg kigger tit over på den ikon (som også figurerede på vores første salme – cd udgivelse), for så får jeg et praj om, hvordan jeg har det. – Mærkeligt, ville nogen tænke. Men ikke så mærkeligt. Vi kigger alle et sted hen for at kende os selv. Og vel ikke hele tiden i spejlet. For hvad ser vi egentlig der? Vi ser os selv ved hjælp af noget andet. Og rigtig nok kan min kæreste og ham bookeren have set rigtigt i dag, så de havde den rette dom af mig. Men jeg ser selv noget andet. Jeg har en helt anden dom over mig. At jeg næsten led ved at være i denne krop, være på det sted, hvor jeg skulle synge. Hvor jeg snublede over en ledning, og ikke kunne fokusere klart med mine øjne, så dem, jeg talte med havde fornemmelsen af overhovedet at tale med et andet menneske. Ja, jeg kunne selv have været den ledning, og ingen ville opdage det. Så fjernt fra hende Jesus på billedet (ikonen), jeg var i egne øjne. Vi kan alle sige ”Amen” og så tro, vi er nærmere kirken af den grund. Vi kan alle tage turkis og bordeaux klæder på, og så tro os nærmere en ikon. Men var vi nærmere? Jeg børster støvet af min jakke. Arbejdsdagen er ovre. Og mit arbejde bestod i at udholde mit eget selskab, bare over for mig selv. Hvad de andre end måtte sige om mig, og have af mening om mig, siver ligesom ikke ind (hos mig). Hvad er det da, der gør, at jeg ikke tager så godt imod andres kærlighed til mig? Kunne jeg ikke have troet disse andres udsagn, om at jeg gjorde det ”godt nok”? Hvornår nå dertil at tro på en andens udsagn end ens egen? Ja, vi må håbe, at andre bærer os. At der under os hviler en Guds hånd, der håndterer disse situationer. Jeg er ikke direkte fortabt, og falder ikke fra hinanden, jeg ligger netop ikke som en ledning på gulvet. Nej, jeg ”er noget”. Jeg er noget ved musikken. Og jeg er hende, der om lidt står på scenen og skal optræde. Og jeg kan ikke bare træde ned af scenen igen, og sige at det alligevel ikke er mig, der skal synge. At der må være tale om en anden. Men hold mig skjult. De billeder, der blev taget af mig, må aldrig vises frem (en gik og fotograferede mig, uden jeg ved hvorfor). Du må aldrig sige det videre, at du har set mig der, sidde og synge. Det skal aldrig fæstne sig i folk, hvordan jeg synger om kærlighed. Og ingen vil huske min bordeaux trøje. Jeg er lig nul. Var jeg ikke blevet musiker, havde jeg snydt mig ind på en anden uddannelse. Eller manipuleret mig frem i verden. Eller klædt mig helt i sort for at provokere. Men nu blev jeg – musiker. Det er rigtigt; jeg skriver sange. Jeg har selv skrevet dem. Det var mig selv, der gjorde det. Og jeg fik en kommentar til mit sidste blog- indlæg om, at jeg var ”ekstremt selvoptaget”, og det er rigtigt nok. Det er fordi, jeg skal bruge så mange kræfter på bare at være mig, at jeg ikke har øje for mit medmenneske altid. Der er nogen af os, der er oplært i følelser. Ja, hvor angst eller bekymring eller ængstelse står os op til halsen. Vi kan ikke engang række ud efter nogen. Vi ville egentlig helst gemme os et eller andet sted, under et tæppe. Og når ingen ser det, gemmer jeg mig da også under et tæppe. Det er når min kæreste er på døgnvagt, og kun naboen kan se det. Der ligger jeg på sofaen og med – lider med mig selv. Hvor ynkeligt. Men det er som om, Gud kan se det. At Han holder et vågent øje med mig. I må engang spørge ham, om det er rigtigt set af mig. Da – når jeg ligger der på sofaen – har jeg ikke overskud til at kigge hen på ikonen, for at se hvordan det står til med mig. Da ved jeg bedre, da mærker jeg stærkere, min kamp for at være her. På den konto af snyd, af misbrug eller falskneri, jeg stadig er her. Det liv, jeg tilkæmpede mig, som Gud måske gav mig, men som jeg fik på trods. Ingen vil huske, at jeg lå på sofaen. Nogen blandt publikum vil gå hjem til deres kære, og måske sige, de hørte en synge på ”Cafe Gaya” i Aarhus her til aften. Men jeg var et vrag. Indebar overhovedet ingen kærligheds evne. Ja, hvis de tilhørende ikke følte sig sunget til, kan jeg virkelig godt forstå dem. Jeg kiggede kun få gange op over nodestativet for at etablere kontakt. Men Herre, jeg var alene. Forstår du, at indeni mig var der uro. Jeg skal forstå, at min kærestes ord, eller bookerens ord ikke når mig. Jeg skal vide, at kun jeg selv følte mig malplaceret. Til grin. Men sig det igen, du kære, sig igen, at ”lyden var bedre end nogensinde tidligere”. At ”du sang virkelig stærkt, da du sang dine helt egne sange”. ”Jeg hørte kun

en enkelt fejl". Sig det langt ind i Jerusalem. Og du skal ikke behøve sige mere. Herfra var alt sagt, blot det til overs, at: "salve me". Hvilket jeg troede, var et helligt udsagn, men som jeg ikke kan slå op. Jeg er selv et helligt udsagn, om noget der aldrig skulle have været. En koncert, vi spoler baglæns, så gæsterne aldrig ankommer, og jeg selv pakker mit grej og aldrig synger. Men som jeg går derfra, føler jeg mig alligevel tomhændet og tilsidesat. På den måde ankom jeg hellere og gennemførte koncerten. På trods. På trods af indre svære betingelser, som kun jeg selv mærker. Så kunne jeg være noget, de så på, og fotograferede. Hvad skulle der ellers have været på hans billede? Næste gang sender jeg ikonen af sted til en optræden. Du skal bare gå der og der hen, og så synge lidt. Det virker fejende let af afklæde mig bordeaux og turkis, og sende en, der ligner. Til daglig er det mig, der ligner ikonen, men til den næste optræden er det den, der ligner mig. Og vi kan endda forveksles. Sig ikke det videre, at det i virkeligheden ikke er mig, der sidder bag klaveret, men bare en substitut. Men sig det igen. 11.1.2013.

Drøm.

En drøm. 21.1.2013. I en eftermiddags lur. Meget tydeligt husket og gengivet.

Jeg er i inde i min lejlighed på Trillegårdsvej. Pludselig hører jeg noget ude fra haven, og kigger derud. Det viser sig, at der er et slags tog på vej ind i haven. Sådant et børnetog, man sætter ind i byerne ved juletid. Og der er da også et par børn med toget denne gang. Samt en voksen fører. Jeg forventer selvfølgelig, at de kører igen, da det jo er min/vores have. Og jeg føler da også, de overskrider en grænse ved at bruge min have som mellemstation. Men nej, de har tænkt sig at blive. De voksne, et par, hævder nu, at de har papir på huset, eller i hvert fald har ret til at bo i lejligheden. Jeg bliver ved at sige, at det må være en misforståelse, og de bare kan spørge "Gerd", som min/vores nabo hedder, om det ikke er rigtigt, at det er mit lejemål. Det reagerer de overhovedet ikke på. Børnene leger rundt omkring i rummene og i entreen, og der er også en hund, som strinter på gulvet, og jeg forventer i det hele taget mere liv i huset fremover. Der er en mærkelig accept i mig over, at vilkårene i mit liv nu er ændret. Jeg bliver enig med mig selv om, at det er Gud, der vil vise mig, hvor hårdt det er at have småbørn. Så jeg på sigt holder op med at drømme om at skabe min egen familie. Jeg ser mit hus fyldt op af mennesker, og den næste scene er nu ude i "slagmarken". Udenfor min lejlighed, i fælles området. Ja, enten er der regulær krig, eller også overværer jeg en simpel fodbold kamp. I hvert fald er der mænd, der kæmper om noget, omkring mig. Jeg hører disse mænd synge højt, ja opera agtigt, og jeg sætter selv ind med en anden stemme, så højt jeg overhovedet kan. (I det virkelige liv har jeg sunget opera). Jeg skråler derud ad, mens jeg pludselig hører endnu en anden stemme bag mig. Jeg spørger ud i luften: "Nå, du kan også godt lide at lave anden stemme?", uden at vende mig om, for at se, hvem det er. Forinden da har jeg gjort et spring i et slags fryd udbrud, så at naboerne lidt derfra korser sig, og tænker: nu rabler det vist for hende derovre. Jeg ved, de forarges over mig. Så siger jeg: "Men det er nu federe at synge soloen/førstestemmen", siger jeg med et smil. Og jeg hører kvinden bag mig sige: "Ja", og derefter grine. Da ved jeg, kvinden er "Line", min "vilde veninde" i det virkelige liv. Vi går indenfor, og mine forældre er da også ankommet. Huset er fuldt til randen, og jeg har ingen fred. Jeg tænker: sikken en blanding; min mor i samme rum som Line. Denne familie, der er ankommet. Jeg føler mig presset, og det viser sig nu i mine øjenæbler, at de er helt udspilet, og nær ved at springe. (Jeg har i det virkelige liv haft det sådan under en indlæggelse på psyk. uden at nogen dog kunne se noget galt med mine øjne). Derfor går jeg ud på badeværelset. Jeg ser, at der på væggen er beskidt nu, efter de små børns hærgen, og også på gulvet og rundt omkring ser min lejlighed nu brugt ud. Jeg tænker igen; hvor forfriskende, at noget så uventet sker, at det var denne drejning, mit liv skulle tage. Mens jeg betragter mig i spejlet på badeværelset, ser jeg at mit ene øje er noget sort inde i selve øjet. Jeg aner da også æblet eller en nærmest rund "bold" være på vej til at sprænge sig igennem hinden. Den er hvid i det. Jeg ved nu, at jeg er i fare for at mine øjne sprænger på et tidspunkt. Derfor går jeg ud til de andre, og siger, jeg er syg og skal indlægges på psykiatrisk hospital. Alting bliver for meget for mig, og jeg er altså presset til det yderste, med disse kendetegn i øjnene. Min mor udtrykker sig som om, den udvej havde hun tænkt for sig selv forinden. Og jeg

bliver irriteret på hende, at hun har troet det om mig, at jeg hørte til på hospitalet. Men det ender med, at jeg pakker en taske, og at hun hjælper mig, f.eks. med at finde nogle sokker. Der er lyserøde nylon strømper, og selvom jeg helst bruger sorte bomulds sokker til daglig, er der ikke sådan nogen at finde. Men tværtimod disse lidt alternative strømper. Jeg pakker i starten lidt for meget, da jeg går meget op i tøj sammensætning, og jeg smiler ved mig selv, for jeg behøver jo ikke flere slags støvler nødvendigvis. Derfor vender jeg tasken på hovedet og pakker om. Jeg tager blandt andet en badedragt med, og jeg begynder så småt at glæde mig til en indlæggelse på psykiatrisk hospital, da jeg ved, jeg der kan få ro om øjnene, få hvilet mig, og bliver taget af. Jeg er udenfor Aarhus på det her tidspunkt (selvom min lejlighed i virkeligheden ligger i Aarhus), og jeg spekulerer lidt på, hvordan jeg skal komme derind, og at jeg bliver tilknyttet mit lokalområde, om ikke andet så måske dagen efter. Min far siger noget fra den ene stue, mens min mor taler til mig fra den anden stue. Jeg siger; I taler altså på samme tid, så jeg kan ikke forstå jer. Jeg ved, jeg efterlader disse mennesker. Men jeg ved, det er det rigtige at blive aflastet på hospitalet. Frem for alt for mine øjnes skyld.

Tolkning: Jeg har lys i mine øjne, er ved at blive vakt. Synger så højt, jeg kan ude i slagmarken. Lader mærkelige ting ske foran mig, fordi jeg skønner, det uddanner mig, eller danner mig. Og jeg må trække mig og søge hjælp andetsteds pga. overbelastning. Mine kræfter er overvældende, næsten "for meget". Mine forældre tror, det er uligevægt psykisk, men det er derimod et udtryk for overdreven lys eller overdreven kraft, som jeg skal have hjælp til at rumme. Hospitalet er her en fin foranstaltning. Ja, den bedste løsning.

Næste for min næste.

Tøj blev pludselig enormt underordnet. Ja, om jeg så gik i indesokker og joggingtøj en hel dag, ville det ikke gøre noget. Om jeg var sexet, var ligesom ikke det førende. Nej, vi havde taget en kattekillling til os, og jeg var blevet mor. Jeg fik kontakt til omsorgs følelser, tagen sig af genet. Og mere end min egen sikkerhed og velbefindende, handlede det om at give katten mad og varme. Ja, vi tror nærmest, den er forkølet. Jeg fik ikke sovet særligt meget om natten. Det er min begrænsning, at jeg det meste af natten er opmærksom på, om killingen ligger tæt op af mig. I det tilfælde at den gør det, vil jeg ikke vende og dreje mig for voldsomt. Ligeledes når jeg åbner en pose et eller andet mad i køkkenet, er jeg hele tiden opmærksom på, om den kommer og tigger mad derefter. Og når jeg bladrer i en bog, gør jeg det forsigtigt, fordi den ligger så godt og fredfyldt. Jeg er åbenbart, hvad det angår, helt umuligt til at sætte rimelige grænser for egen radius. Ja give mig lov til at leve frit på alle fronter. Det er i alt et hensyn til katten. Ikke andet. Derfor er det også i kærlighed at jeg begrænser min frihed, da det tilkommer eller gavner en anden. – Selvom nogen vil mene, det er en dårlig måde at omgås sit afkom på. Da jeg var barn, og hvis jeg lå og hvilede mig, så gik min far altid nænsomt med dørene, mens min mor bare trampede ind i stuen. Sådan har vi hver især noget, vi gør. Man kan også tage for meget hensyn til en anden. Så man helt glemmer sig selv. Når bare jeg gør fornuftige ting for vores fælles kærlighed, vores fælles hjem, og nu vores fælles kat, så er jeg i kontakt med meningen med livet, føler jeg. Som jeg skrev til en veninde: "Verden bliver ligesom lidt større.", underforstået efter vi har fået killingen at tage os af. Mange har prøvet at give afkald på noget. De fleste mister ting eller værdigenstande, eller deres kære. Mens jeg mister rådfrihed. Grundet en fejl konstruktion i mig selv. "Nu går du hen i køkkenet og sætter den pizza i ovnen, også du skal have noget at spise". Okay. Og katten blev liggende, og den trænger ikke engang til at komme ud, da den var så forkommen ved vores havedør for bare tre dage siden. At kulde helt afskrækker den. Lige nu kan den (over)høre lyden af, at jeg taster. Gad vide hvad den tænker om det. Men min egen tanke betyder – mere!? Er min ret til at skrive vigtigere end dens ret til at sove fredeligt? Jeg ved det ikke, jeg spørger jo bare. Endda dyrlægen har ikke altid det rette svar. Hvem har ret til hvile? Og jeg har såmænd også selv engang været desperat, ligesom killingen var det for tre dage siden. Og hvad gør man i desperate tider? Man skriger om hjælp. På vidt forskellige måder. En kats miawen er helt tydeligt en appel. "Luk mig ind", sagde den næsten. Nu ligger den i sofaen, og kan næsten ikke trække vejret pga. forkølelse. Og hvad dyrlægen i morgen kommer til at koste, er ligesom underordnet. Ligesom det tøj, jeg har på, som sagt. Det, vi alle har

brug for – på bundlinjen, er vel klæder på vore kroppe, mad i vores maver, og nogle timers søvn. Du har lært mig at leve, du killing, som vi endnu kalder den/han eller hun. Du har lært mig at jeg står i anden række. At jeg sagtens undværer de timers søvn om natten, og endvidere passer mit arbejde som sanger og kunstner, ligesom før du kom. Faktisk er du nu ”noget at komme hjem til”. Men også ”noget at bekymre sig om”. Faktisk er du medvirken til en evig forholden sig til. Hvad tænker jeg om katten lige nu? Er den sulten? Kan jeg gå en tur? Vil den hvile tæt op af mig, eller hellere i en stol. Derfor er jeg blevet mor. For det ville hun også tænke om sit spædbarn. Og jeg skifter kattebakken ligesom en nybagt mor ville skifte ble på sit barn. For det ved endnu ikke helt, hvad verden er. Og det skal vi så være de kyndige til at vise det. Det er så nemt at elske på den måde. Det er så vedkommende, at kunne se et andet væsen, som man ikke umiddelbart har samme sprog tilfælles med. Ja før jul svor jeg, at vi aldrig igen skulle have en kat. Men da denne ”Lily” (hedder den måske) stod udenfor og bad om husly, havde jeg intet valg, og ingen betænkeligheder. Nu skal den hjælpes videre igennem livet. Ligesom jeg blev det på et behandlingssted, da jeg var syg og i nød. Og på den måde er jeg den med husrum og overskud denne gang. Og jeg har en pligt som levende væsen over for et andet levende væsen. At hjælpe en i nød. Men også katten hjælper mig. Til at føle mig brugbar som mor. Kattemor eller menneskemor. Eller som næste for min næste. 27.1.2013.

Den røde uld.

Det var afmagt. Det var, fordi jeg følte mig latterlig til den kor – kom sammen forleden, hvor jeg mildest talt ikke fandt min plads. Altid noget, at Jesus også kender følelsen af at blive latterliggjort. Jeg troede, de andre havde brug for, at jeg var der. Men det havde de overhovedet ikke. Jeg kom egentlig, fordi jeg tænkte, der var en plads til mig. Omkring det bord. Og jo, rigtigt nok var der en ledig stol til mig. Og der stod en forret anrettet foran mig på bordet. Jeg troede, jeg kunne komme der alene, og så fylde noget. Men så kom jeg til at sidde ved en, der taler enormt højt. Og ingen var på min alder, men kun derunder. Og quiz lege hader jeg pr. automatik. Og hvad havde mit formål da egentlig været (med at være der)? Jeg er sikker på, Gud så mig gå på de veje, i nærheden af hvor ”Kathrine” boede. Han tænkte sikkert: åh nej, lille Rie ved slet ikke, hvad hun går ind til. Når hun træder ind ad den dør. Og godt nok var der beskyttelse omkring mig, men det når man ikke langt med socialt, at man ”er beskyttet”. Ja ingen kan man reelt dele det med. At man derhjemme fra allerede er bange for at falde ved siden af i selskabet. Man bliver bange for sin tavshed rundt om bordet; hvorfor siger man ikke noget mere. Kaster et par bemærkninger ud i luften. Vover noget? Og hvorfor ryster ens hånd, lige som ”Ane” bemærker det, og endda efterfølgende spørger: ”Er du okay?”, hvortil jeg svarer: ”Næh”. Jeg kunne lige så godt have været dugen. Eller den forret. Eller have taget en ildelugtende parfume på. Ingen ville have bemærket det heller. Så at vores ”Hej” den efterfølgende søndag til gudstjenesten (på vores arbejde) blev underligt vagt. Ikke fra min side, men fra deres. Og her anklager jeg nogen. Nogen, jeg skal se igen. Tag dog din plads! Bliver der råbt fra alle sider. Også herhjemme skal jeg gøre ”mine” ting, uafhængigt af, om katten også vil se fjernsyn, når jeg vil. Er det ikke dit fjernsyn, måske? Jeg ved det ikke. Alle ting er vel Guds helt overordnet set. Jeg har bare lånt dem. Jeg går til en fest, tror Gud sidder blandt de fremmødte. Så kan jeg da konversere med ham i det mindste. Da vil jeg ikke gå så meget fejl, tænker jeg. Men Han sidder der ikke lige. Jeg leder ved min serviet, om han skulle ligge der. Eller i håndtrykket, da jeg kommer ind, men heller ikke der. Men endelig spørger Asbjørn til mig, på flere forskellige måder, og jeg åbner op, og kalder mig selv for ”blufærdig i den her sammenhæng”, da jeg indtil da ikke har sagt særligt meget, og også har fået en sær rolle ved quiz – legen, så jeg er fritaget for at agere/spille skuespil/mime. Asbjørn redder mig, tænker jeg. Endelig. Jeg går hjem med et lettet hjerte. Om ikke andet hørte jeg mine egne ord til Asbjørn. Jeg hørte mig selv tale, foran Gud og mennesker. Om det så havde været en enetale, havde jeg lyttet til mig selv. Men vi vokser kun igennem andre. Når andre ser værdien i det, vi kommer med, eller indeholder. Og Gud, du stod så på trappen, da jeg skulle hjem, det var egentlig sødt af dig. Så sprang jeg på et par af de sene busser, og skrev en sms til Kathrine, hvor jeg var ved at bruge ordene: ”..som det nemmeste i verden”, om netop det

bekvemme ved disse busafgange. Jeg havde ikke behøvet være ængstelig for, om jeg nu kom helt og sikkert hjem. Og jeg har ageret som et barn i den situation. Jeg endte med ikke at skrive ”som det nemmeste i verden”. Det ville have været sødt, men også utrolig barnligt. Barn lig. Tjah, det var så mig i afmagt. I en rolle, hvor jeg var ”ved siden af”. Ved siden af normen. Anderledes i forhold til alder, i forhold til interesseområder. I forhold til alvor. Yngre mennesker er også spændende, ville nogen sige. Ja. Eet gammelt – eller ældre – menneske var et for lidt. Vil jeg sige tilbage. Begynd med Gud på trappen. Godt nok kom Han for sent. Du skulle igennem disse frygtelige pinsler, før du blev forløst. Så du næsten sank i jorden. Hvorfor kom du ikke noget før, min Fader? ”Jeg er også Fader for de andre”, svarer Gud. Ja, men jeg havde mest behov. Da så du ikke de andres kvaler overhovedet, Rie, siger Gud så til mig. ”De afbrød næsten hinanden for at få mest taletid, det kan have sine ulemper og kampe”. Havde jeg blot haft taletid hele tiden, Gud, så kunne jeg have sagt noget vigtigt, klogt, vedkommende. ”Det tror jeg ikke, Rie”. ”Og de andre ville aldrig lytte”. Næh, hvorfor egentlig ikke?, spørger jeg videre. ”Du havde uld i munden, talte utydeligt”. Hvorfor da? Fordi de havde slagtet dig som lam, kæmmet hårene af dig, og puttet det ind i din mund. ”Det lyder ikke særligt rart, Gud”. Næh, jeg bad dem også holde op, men da var det for sent. Du kom for sent, Herre, er det ikke rettere sagen? ”Jo, jeg så bare til, kan du tilgive mig (for det)?”. Du afbrød mig ikke. Du så nedslagtningen, men gjorde ingenting. ”Jeg var en af dem”, siger Gud så pludseligt. ”Du var en af bødlerne”, spørger jeg undrende. Men ja, det var det, Gud mente. Han har selv blod på sine hænder, det tror ingen bare om ham. ”Skal jeg vaske dine hænder?”, beder jeg til Gud. ”Det vil ikke nytte”, svarer Han. ”Du har jo selv slået ihjel, hvordan kan dine hænder da være rene?”. Men jeg beder igen Gud: ”Må jeg vaske dine hænder for blod?”. Da svarer han endeligt: ”Gør det!” Jeg tvætter Hans hænder med min uld. Til trods for, at der ender med at være rødt over det hele. Jeg er ikke det sorte får, eller det uskyldige lam. Jeg er den røde uld, der tvætter blod af. Så ses det (nemlig) ikke. 11.2.2013.

Kodeord: Kærlighed

Hvis jeg bare kunne elske rent. Mene en sms helt fuldt ud, 100 procent. Ja, jeg vil dig. Jeg skriver netop sådan her, fordi jeg elsker dig. Vil hun mon føle det? (i den anden ende). Hvordan lyder den kærligste sms? Ja, måske er det mig, der engang har skrevet den, men næppe. Hvem har så? Et hjerte (som ikon) kan man sende af sted. Et ”knus og kram”, som jeg har en veninde, der gør. Hvad kan man ellers som det ypperste gøre mod sin nærmeste, hvis man vil lade hende vide, man elsker hende? ”Undskyld, min sms ikke blev kærligere”, men jeg havde det ikke lige i mig. Din sms var langt kærligere end min, jeg ville ønske, jeg kunne leve op til den, og give dig hundredfold tilbage. Men nej. Jeg kan skrive en sms, en anden, en tredje, uden at have udtrykt ren kærlighed. Hvem har den rene kærlighed? Hvem sidder inde med den, for så vil jeg gerne købe den af ham. Men man kan ikke købe kærlighed. Det skulle da lige være en musik cd med kærlighedssange. Eller et par smukke roser. Vi har alle billeder på kærlighed, men hvor er den i ren form? Jeg vil spørge hos bageren i morgen, hvilken kage, der er den mest elskværdige. ”Den med chokolade på”, vil hun måske sige. Mens jeg hellere ville have noget sundt, fordi jeg har hørt, at det sunde er godt for en. Hvem dikterer, hvad der er ”godt for en”? Eksperterne på tv? Forskerne? Hvem har ”studeret kærlighed”? Ja, det har netop jeg, vil jeg hævde. Dag ud og dag ind i mange år. Op og ned af mig selv, som er et ringe eksempel. Mig, som faktisk konstant leder efter den bedste måde at udtrykke kærlighed på. Du siger: ”Jeg elsker dig”. Mens jeg tilbage siger: ”Jeg elsker også dig”. Som det naturligste i verden flyder det fra mit bryst, netop de ord. De er gengældte. Jeg elsker dig tilbage. På samme måde. I samme grad, som du elsker mig. Men hvor kan jeg vide, at min kærlighed er lige så stor som hans? Eller som naboens. Hvor stor er min pose, hvis jeg samler al min kærlighed der? Ja, jeg kan spørge igen og igen. Man må gå ud fra, at en person som Jesus ejede lidt mere kærlighed end alle os andre. (Hvor har jeg skrevet ordet ”kærlighed” mange gange allerede i det her blog – indlæg.. – er det et vigtigt emne?:) Men han gik sådan lidt med det i det skjulte. Overøste ikke andre med ord som ”elsker”, eller ”holder af”. Jeg prøver at studere skrifterne for mig selv, for at opdage koden eller facit på, hvordan man helst skal gøre i livet. Hvordan man helst skal agere over for sit

medmenneske i bussen. Men det varierer hver dag!, vil jeg sige. For det første møder jeg ikke så tit den samme person to dage i træk i bussen. For det andet kan jeg have forskelligt syn på dette (samme) menneske fra gang til gang, når jeg møder ham/hende. Det er afhængigt af, hvor mit standpunkt er. Fra hvilket "vindue", jeg ser ham igennem. I hvilket humør, jeg lige er i. Hvordan jeg har det med egen selvtilid f.eks. Mange mange ting er helt afgørende og udslagsgivende. Ja er helt uden for hans hånd, hvis man kan sige det. Om han så havde taget det fineste tøj på, kunne det stadig hænde, at jeg den dag ville dømme ham (unødigt) hårdt. Det afhænger af øjnene, der ser. I dag smilte flere mennesker til mig på vej op af en trappe. Modgående fodgængere altså. Jeg skal ikke kunne sige, hvorfor. Det kan de jo kun sige, hvis man spørger dem. Så gik jeg hen og tog et portrætfoto i en fotoboks. Det gør jeg indimellem, for at se mig selv lidt udefra, eller fastholde et øjebliksbillede af, hvad jeg signalerer, eller hvilket udtryk, jeg lige den dag har. Så fastfrøs jeg det, de andre havde smilet af. Eller? Nej, for de smilte kærligt til mig af ukendte grunde. – Og heldigvis. Jeg vil aldrig nogensinde vide, hvorfor de smilte til mig på den trappe. Og er det ikke herligt?, måske. Koden eller facit er gemt, skjult. Den hemmelige skat bliver aldrig fundet. Det var ubeskriveligt, det fløj med vinden, de svar der var. Det var min naturlighed over for deres. Et møde mellem mit ydre og deres ydre. Men hvad med det indre. Hvad med den sms, jeg startede med. Man skulle tro, der lå meget kærlighed i ordet "kærlighed". Eller hvis man synger "elsker" i en sang, ville man måske naturligt kalde den for en "kærlighedssang" eller en ballade. Men hvad hvis man sang den grimt? Eller lavede lydene forvrængede? Eller hvad hvis det var en form, man brugte, et middel. Og det ikke kom fra een helhjertet? Derfor. Derfor skriver jeg måske en sms om fire gange inden jeg sender den. Jeg leder efter de rigtige ord. Hvad vil jeg hende? – Jamen, så sig dog det!, provokerer jeg mig selv. Det skal vi alle gøre. Så vi folder det ypperste af os selv ud. Der kan ikke være et menneske, der fortjener en "halv" sms, en man egentlig ikke gad sende. Det skulle da lige være en selv, hvis man havde været skyldig i noget. Jeg skal ikke dømme dig med mine ord, menneske. Du, som jeg elsker, prøver jeg at formulere det kærligste over for. Og jeg, som jeg prøver at holde af, vil jeg presse, for at levere guld. Intet mindre tæller. Du skal lindre mine sår. Når du har sagt de bedste ord, som du på dagen kunne finde, lindrer du mine sår. Og du skal igen spørge: Var jeg da såret? 21.2.13.

Aftenens forestilling.

Kære tilhører. Publikum. Jeg er på. Hvad vil det sige at "gå offentligt frem"? "Stå frem"? Var man ikke altid "på" over for Gud, da? Så han ikke én pille næse, når man skjulte det for andre? Kendte han ikke den inderste tanke, hvor ingen andre gjorde? Er eksistens ikke en livets scene, med løbende eksamener hele tiden. Ja, træder jeg på en snegl, bør jeg have samvittighed. Man er selv sit vidende livet igennem. Men ved udmærket selv, hvad man har dømt andre til at være. Ham i bussen, på gaden, dem man er tættest på. Men havde man slet ikke samvittighed, hvordan skulle man da forbedre sig i sin kærligheds evne? Den, der ikke spørger sig selv: "Var det okay at tænke så grimt om ham der henne?", han er lidt fortabt, vil jeg mene. Ham, der ikke stiller spørgsmålstegn ved godt og ondt, rigtigt og forkert, hvordan skulle han kende en ren villen, et ægte engagement, de sande værdier? Men hvem kender disse mange ting?, ku man spørge. Findes der et menneske, der har alle svar? Som man bare kan skrive en e-mail til? Næh, vel. Findes der en Gud, der kender alle svar? Som man bare kan sende en e-mail til? Ja, prøv engang. Han skal nok forsøge at svare, tror jeg. Vi har alle sammen punkter i løbet af en dag, hvor vi undres over noget. Ingen forklaring synes ligefrem. Et problem ligger helt pakket ind i hvorfor'er. Så får vi fat i sagens kerne et øjeblik, men så siver det igen som sand ud af ens hænder, og man kan starte forfra, på bar bund. Hvorfor kiggede den mand så dømmende på mig lige før? Har jeg da gjort ham noget, eller andre noget? Hvorfor smilte kvinden så inderligt til mig der henne ad gangen? Fortjener jeg da det? Men man kan ikke lægge ord og mening i andres mund. De må tænke, hvad de vil, de andre. "De andre", er mit publikum. Jer. Det er Jeres mening, jeg er afhængig af. Men skriver man ikke blog – indlæg kun for sin egen skyld. Hvorfor nå den bagerste (passager, skulle jeg til at skrive), i salen? Hvorfor vil man "ud over rampen", række så langt ud i verden som muligt? Kunne et trin ud på trappen foran ens

lejlighed ikke være nok? Hvorfor er det federe, når statistikken viser 10 besøgende end kun 2? Det er, fordi vi kræver opmærksomhed, eller søger den. Det bedste er, når ens mor roser en. Eller man har kæmpet for noget, og man får bonus for sin kamp. I sidste ende ved vi ikke, hvad vi har tjent (ind) til. Hos Gud, mener jeg. Vi kender ikke Hans dom. Ja heldigvis kender man heller ikke sin karakter, før man har overstået sin eksamen. Undervejs er man i tvivl. Og nogle gange undrer man sig over censorernes dom eller vurdering af ens præstation. Men andre gange overraskes man positivt. Er det ikke rigtigt, at det er sådan, det er? Vi kan gå ad den vej, der synes mest kærlig eller indbydende. Og der gå i frihed og fred. Vi kan gå på befærdede veje og blive chokeret. Hvad er måske bedst for helbredet af disse to veje? Jeg går ned fra scenen. Ja, faktisk snubler jeg på vejen ned. I griber mig i faldet. Ja I folder jeres arme, så I kan bære min vægt. Mit fald var ikke yndefuldt. Og det var ikke meningen, at det var det, I skulle huske fra min forestilling, når I går hjem. Men jeg kan ikke vælge, hvad I måtte tænke. Og I ved til gengæld ikke, om jeg faldt med vilje, bare for at skabe drama. Men nu, hvor I greb mig, er det lige meget en anden gang, om jeg kommer til at falde ned fra scenen. Jeg må gå ud fra, I til den tid også vil gribe mig. Mens I tænker: Aldrig igen.
11.3.2013.

Værd at vente på.

19.3.2013. Det er ikke op til mig, om vi skal være sammen. Længe eller kort tid. I morgen, dagen efter og til sommer. Kærligheden rækker ikke ind i himmelen på den måde, at man kan tælle kærtegn op af en stige, fluks mod paradiset. Ingen har lovet mig, at et parforhold skal være ”godt”, eller om der skal være problemer. Ja, så uerfaren er jeg i en alder af 40, at jeg ikke engang ved, hvad problemer egentlig vil sige. Ja, så meget har jeg tabt, at jeg lige så godt kan tabe det hele. Men vi er sammen. Du ligger lige nu og hviler dig i vores seng. Vi er ikke gift. Herregud, hvad rager det verden, hvad vi synes om hinanden? Han er nogle gange min frelser, ligesom. Eller en kærkommen støtte til ting, jeg lever ud. Vi er fysiske sammen, som par nu engang er. Og selvom man synes, at netop mit parforhold er noget særligt, er det det måske slet ikke. Andre ligger sammen i sengen om natten op af hinanden. Laver mad sammen, kysser farvel. Men ”Lars og Rie” går så godt sammen. Synes du ikke? Om jeg laver en salmemelodi til en af dine tekster, skulle være helligt område. Noget, man ikke kan anfægte eller have noget imod. Jeg har noget imod melodierne, hvis jeg en dag ikke længere er din kæreste. Men før det, men forhåbentlig aldrig, vil jeg nyde min kunstneråre, som drysset ned på dig og salmeteksterne fra din hånd. Og hvad der drysset den anden vej, fra dig til mig, holder jeg hemmeligt. Det er for ømt at tale om. Ja, jeg er blufærdig. Også så jeg ikke debatterer mit parforhold med andre, end katten. Du skal bare værne om mig. Her til aften sagde du: ”Det er bare dejligt at holde om dig”. Dagens udsagn. Jeg har ikke lovet dig noget, fra første begyndelse eller sidenhen. Det er op til Gud, om vi fortsat skal være sammen. Ja, om vi går hånd i hånd til sommer eller ej. Det ligger ikke i mine hænder, eller i mit blod, om vi har kræfterne til at være livslangt sammen. Vi kan have ønsker og håb for fremtiden. Om at noget må blive bedre. Og vi kan takke for noget, der var godt nok, eller rigtigt godt, undervejs. Man kan ligesom være taknemmelig for hvad som helst, hvis man er i det rigtige humør:) Bare det at få en bid mad, eller have varme i lejligheden eller tøj på kroppen. Men måske videre for at man har kunsten at kunne udtrykke sig igennem. Som om vi er undskyldt, os kunstnere. Vi må sige alt, er det ikke sådan? Det kan alt sammen ”hentes hjem” under en konto af at vi bare var ”provokerende” eller ville skabe debat. Ups, hvor har jeg da provokeret gennem tiden. Med den undskyldning, at jeg var i min ret som kunstner. Ja, – breve er jeg stået op om natten og har skrevet og sendt, med stor fortrydelse. Men det tjente et formål, nemlig det at andre ville få en god historie ud af det. Tænk, hvor modbydelig, man i sit heltemod kan være. Og ingen kender de ord, jeg ikke fik skrevet, eller udgivet. Når jeg ”drysset ud over dig”, min kæreste, betyder det også, at jeg indfanger dig i mit spind. Det går ligesom hånd i hånd. Ingen lindring uden en efterfølgende udfordring. Hvis man ikke løber en tur, men bare venter til i morgen, ja venter på i morgen hver dag, så får man aldrig løbet. Man kan faktisk eksistere et helt liv, uden at løbe sig den tur. Men jeg spiser lidt usundt, – og så bliver jeg provokeret til at foretage mig noget udlignende. – Så jeg ikke ender som svært

overvægtig. Man holder hjulene i gang. Jeg løber en tur, altså bliver jeg sulten bagefter, altså spiser jeg en masse, tit lidt for meget, og så må jeg hellere dyrke motion om ikke i morgen, så i hvert fald i overmorgen. Man provokerer simpelthen handlinger igennem! Man kan ikke bare holde op med at spise, eller holde op med at røre sig. Jo, det er vel et langsomt selvmord. Men nogen tør jo ikke løbe den tur. Eller spise den mad. Og de lever. De er måske endda fuldt ud tilfredse med deres tilværelse. Og jeg har aldrig selv blæret mig, bare fordi jeg ikke har taget synderligt på af præparatet ”Zyprexa” (ja, dette er første gang). Jeg elsker motion! Hvad med dem, der ikke gør. Og bare fordi jeg røg i mani en sommer og tabte mig 12 kilo på 2 måneder, så kæmper andre med slankekur i årevis, uden resultat. Jeg skal ikke gøre mig bedre end andre psykisk syge. Min figur ville heller ikke kunne tåle de ekstra kilo, da de alligevel aldrig sætter sig på brysterne. Gid jeg var din drømmekvinde. Eller noget derhen ad. Men jeg har aldrig forudset at skulle møde dig. Har ikke set dig for mig et sted derude i fremtiden. Og hvad clairvoyanter igennem årene alt sammen har forudsagt, kan jeg ikke tåle at betone betydningen af. På stedet gav det mig håb for fremtiden, ja at vide næsten, at jeg bare havde en fremtid, at hun dog så noget derude. Der ventede mig noget. Jeg var ikke overladt til det rene ingenting. Men nu er jeg overladt til dig. Men i Guds hænder. Om du bor her til sommer eller næste vinter, kender jeg ikke svaret på. Jeg lever op af dig i dag, fordi det er det mest naturlige at gøre. Hver dag nok i sin plage, og i morgen skal først leves i morgen. Og til sommer skal vi giftes. Men hvad er det for noget at sige. Det er noget, vi spørger med. Og Gud kan hænde at have ret i den spøg. Men bare den er intern (..) Hele verden skal ikke vide, hvor dybt, din tilstedeværelse rører mig. Eller hvordan din krop ligesom ”lukker mig til”, når jeg er for åben. Jeg er også ligeglads; du er selv Guds barn. Han kan gøre med dig, hvad han vil. Og vi kan bare bede ham skåne os. Skån mig fra brud, tab, savn. Du må helst ikke gå. Men gå du først, så siger jeg bare, at du skulle noget. Så kommer jeg senere, eller til sidst, haltende forsinket. Så ser du mig kun på lang afstand, når du vender dig om. Det er langt det bedste. Så siger du bare: Hun kommer senere. Så vil de andre glemme, at du har kendt mig. Og jeg vil til den tid sige: ”De ventede mig slet ikke”. Men Du ventede mig, Kære. Lige meget, hvor længe vi havde været fra hinanden. Og jeg fandt.

Vove verden.

Man kan altid puste sig op. Tage en dyb indånding og bare åbne brystet med luft. Man kan altid lade som om. Lade som om, man forstod pointen i en vits. Eller komikken i en satire. Lade som om, man kan male. Men man kan også være. Være et åbent bryst. Være sit grin fuldt ud. Forstå fuldt ud. Da er man autentisk. Ikke justeret eller tilpasset. Man er – ægte sig selv. Er man skuespiller (af fag), er man ægte en anden. Men dog farves rollen jo af, hvad skuespilleren har med i bagagen. Af rekvisitter, tilføjelser, udtryk. Jeg kan ikke male en andens maleri. Ligesom han ikke kan male mit. Jeg kan kun være denne skikkelse, fordi jeg er det. Ikke være i en andens krop, eller i en andens tanker. Jeg kan påvirke ud fra mit ståsted; min kæreste, vores kat., lejligheden. Jeg kan præge. Sætte et aftryk, et personligt strøg. Men er det forkert ikke at ville sætte spor?, som min søster har en ambition om ikke at gøre. Hvad med os, der vil fylde side ned og op igen, og går ind på statistik hver morgen. For at se, om man er blevet set. Hvad med os, er vi bedre? Bare fordi vi har modet til at blive bedømt af nogen. Lægger kunst ud til åbent skue. Ja siger sin ærlige mening om nogle ting. Også kontroversielle ting. Ligesom Jesus gjorde. Jeg går bare i hans spor, hvor han har gået før mig. Men så går jeg også lidt ved siden af en gang imellem. Det er sjovest. Så har man nemlig medvirket til en helt ny sti/vej, hvor andre så kan gå efter én. Men sjovt er det også, fordi ens nye spor er ukendt land. Endnu aldrig erobret. Og ikke eet menneske går ad samme vej, som et andet. Men vi følger alle Jesus, fordi han er beundringsværdig. Men hvis spor gik han da i? Jeg synes, vi som mennesker nogle gange vover os i helt nye retninger, mens det andre gange er tryggest at træde, hvor andre i forvejen har trådt. Det er ligesom, når jeg maler; jeg gør ting af vane, og så bryder jeg vanen. Jeg gør ”sikre” ting i min maler proces, som jeg så bagefter gør oprør imod og bryder. Hvad skulle vi uden frastødning og tiltrækning? Vi må måle os op af andre. Ja går vi udenfor en dør, kan vi ikke undgå at sammenligne os med manden på parkeringspladsen. Kvinden med hunden; hvad med hendes tørklæde, hvordan har hun valgt det? Hvordan bærer hun sit tørklæde? Skødesløst?

Yndefuldt? Med magt? Det er ikke altid, jeg har lyst til at vove mig ud i verden. Den ydre verden. Hvis jeg føler mig utilpas i det tøj, jeg har fået på. Eller min selvtillid kan ligge i min lomme. Så kigger jeg hellere ned i jorden, når jeg passerer andre, end kigger dem i øjnene. Andre dage kigger jeg stærkt i øjne. Men også jeg er andres spejl. Den, de møder. Derfor er det så vigtigt, at jeg spørger Lars (kæreste), hvilket maleri, der fungerer. Han har andre øjne, end mine snævertsynede. Hvis man ikke vover sig udenfor en dør, har man fjernsynet, og man har Gud, omkring et møde. Ens kontakt med omverdenen foregår måske på et indre plan. Ja så rigt et liv, man kan have, bare for sig selv (!). Man har måske en bamse, man taler til. Eller man skriver for sig selv, dagbog måske. Men selv ikke i den yderste time, var man alene. Heller ikke Jesus. Vi bliver aldrig forladt, selvom det kan føles sådan. Og om ikke andet, så har man sig selv. Og det kan faktisk lade sig gøre at give sig selv et knus (skulle jeg hilse og sige). Jeg går nu med vinger, fordi jeg har delt disse ting med Jer. Det er, fordi når man deler noget, så er man to om det. Give og tage imod. To parter. Faktisk var det dig, Læser, der skrev disse ord, mens du læste dem. Og siger: Jeg har læst dem før. 27.3.2013.

Brødføde.

Du skal ikke spørge mig til råds. Det er ikke, hvor jeg har gået, du skal gå. Jeg kan ikke henvise dig. Du er henvist. Du er sat her tæt op af mig. Og det er en hård tårn, du tager. Hvis jeg kalder mig for "uuelige pjok", er det også i vejen. Hvis jeg har grandiose tanker om mig selv, og hævder mig i en diskussion, får jeg dårlig samvittighed. Jeg er ikke mand til det her liv. Hvad der kræves af mig, kan jeg slet ikke efterleve. Bare at skulle formulere mig volder mig kvaler. Det er i sammenligningen, jeg ikke syner af noget. Hvis jeg stod alene. Ja, hvem tør spå om det. Nu står jeg tilfældigvis op af en kæreste, og op af en kat. Og når jeg ikke bryder mig om udsynet, får jeg melodien: "Ensom dame 40 år" i hovedet. Bare for at banke mig på plads. Hellere være i 90'erne alene i lejligheden?? Du kan bande mig langt væk. Og jeg kan selv bande mig selv langt væk. Det er ligesom de muligheder, der gives. Men væk er jeg højst, hvis jeg trækker mig herind i værelset. Og om lidt er kaffen klar:) Du tåler mig, udholder mig. Jeg mindes, hvor stærk, jeg engang var. Stod helt oprejst. Gik med myndighed. Disse er mine vilkår. Jeg er kunstner på lavt blus. Og det skal jeg være glad for. Lavt blus kan blive til fuldt blus. Og lavt blus er bedre end intet blus. Og der er plads til forbedringer. Jeg kan ikke andet end stille mig frem med fejl. Og det skal være mit livs læresætning, at vi må være her med fejl. Den, der aldrig snubler over ordene, eller måske en flise på vejen, kender ikke ydmyghed. Kender ikke det at kæmpe sig tilbage. Hurra for kampen! Lige meget hvem der vinder. Det er ikke nødvendigvis det bedste at vinde. Hvordan da revanchere? Komme tilbage? Jeg er gjort af livsnød. Jeg lever af – nød. Det er, fordi folk skal have ondt af mig. At jeg bare bøjer mig i støvet. Det er, fordi Gud har givet mig en hundekurv, hvor min plads er. Og han er over mig hele tiden. Derfor har ordet "fred" den allerstørste betydning i mit liv. Fred for katten, fred for krav. Hvis man kunne købe fred, havde jeg købt hele bundtet. Du er min ultimative udfordring. Jeg skal tage min plads. Stå inde for noget. Give tilbage. Jeg skal eftergive, mildne mit syn på ting, bløde op. Jeg skal skændes på et så mærkeligt plan, at man først bagefter opdager hidsigheden sænke sig. Der skal komme en tid efter. Efter nød. Der er tider, hvor jeg igen skal rejse mig. Derefter måske falde igen. Det er for at vi alle kan se, nuancerne komme til syne. En livsbane, der på én gang sejrer og fejler. Ja, måske er den min. Men den kunne lige så godt være din. Men jeg råder dig ikke, for jeg har ikke gode råd om noget. Du skulle hellere træde i en andens fodspor end mine. "Du skal gøre dine ting", som jeg siger for tiden. Du skal ikke redde min dag, jeg griber den selv. Eller bliver mast under den. Det er ikke dit ansvar, ergo må du gå selv. I dag havde jeg lyst til at lægge mig. Det var, da klokken var halv elleve om formiddagen. Det siger sig selv, at det forekommer unaturligt at hvile sig på et så tidligt tidspunkt på dagen. Jeg sagde det ikke til nogen, men skrev det for mig selv. Bagefter gik jeg med dig ud til bilen, og vi kørte ned i midtbyen, hvor vi oplevede skønne ting, og var spontane. Jeg kender nogen, der indrømmer deres fejl hele tiden. Men hvor er fejlen (hele tiden)? Jo, det rette havde været at holde ting tilbage. At belaste sine omgivelser med utilstrækkelighedsfølelse, vil på sigt dræne et forhold for kraft. Hvem taler om utilstrækkelighedsfølelse? Jeg taler om fejl. Rene og

skære fejl. Det var ikke en fejl, at jeg tog med dig til byen. Det havde været bedre, om jeg aldrig var født. Se, der bliver det problematisk. Jeg er her jo, og lever, har jeg da ikke berettigelse (her)? Jeg er tung at danse med. Det er automatiske sætninger, jeg kan sige om mig selv. Men ikke på nuværende tidspunkt. For lige nu skal der kilde – vælde blomster ud af mit skød, og bambusgrene ud af mit bryst. Der skal ikke herske tvivl om, at jeg gerne vil være her i det her liv, her og nu. Og der skal falde nektar ned fra himmelen, når bare vi er to. Men vi er to. Og vi samler og samler. Det er, fordi der skal komme bedre tider, ja nemmere dage simpelthen. Det er, fordi efter tørke kommer der regn. Det sker så passende, at det, man lige står og mangler, det bliver stillet til ens rådighed. Derfor skal vi brødføde en hel befolkning. Hurra for overdreven selvtillid. Her, hvor jeg når bundlinjen.
06.04.2013.

Zakæus

I dag i kirken kom der en mand ind, hvor vi ellers for os selv i kirkekoret øver dagens motet. Han ville gerne have en kop kaffe. Ham lugtede ikke af alkohol, men han var typen, man mistænkte for det. På en måde var han ikke rigtig velkommen der; kaffen var jo til os korister, og han begyndte også at spørge om alt muligt, og flere vendte ansigtet lidt bort fra ham. Jeg prøvede at lytte, så meget jeg kunne holde ud til, og han var faktisk meget interesseret i, hvordan vi bar os ad med at synge. Og han fortalte, at han ikke selv kunne. Åbenlyst var han kommet for at deltage i gudstjenesten, men den startede jo først tre kvarter efter. Var det da ikke i orden, at han fik en kop kaffe i mellemtiden?

Jeg stod midt imellem og mæglede; på den ene side var de to andre korister irriterede på hans tilstedeværelse, og jeg synes også, han var kommet på et upassende tidspunkt, men jeg bar også over med ham. Prøvede at svare på hans spørgsmål, og få øjenkontakt med ham. Han var ikke usoigneret, eller uklar i øjnene. Han var levende interesseret i det at vi sang der, og nævnte klassiske komponister, som han godt kunne lide. Jeg tror godt han vidste, han var til besvær, for han ventede ikke at nogen gad lytte. Han forsøgte dog flere gange: ”Har du rejst meget?”, lød et af hans spørgsmål til tenoren ”Viggo”. Viggo svarede: ”Næh”, uden at uddybe. Sådan gik det flere gange, ja sopranen, der var i rummet, måtte gå helt væk fra bordet, da hun ikke ”kunne tage det”, som hun senere sagde.

Når jeg så skal ligne dagens helt, er jeg ikke et hak bedre; da der under gudstjenesten pludselig lugtede af cigaretrøg oppe ved orgelet, grinte flere og undrede sig. Jeg havde imidlertid set manden gå ud under gudstjenesten, og jeg tænkte, at det var nok ham, der fik sig en smøg. – Sikkert et sted hvor man ikke måtte ryge...

Dernæst – og nu kommer så det kriminelle – blev jeg pludselig mistroisk, og fik den tanke, at han måske gik i vores tasker og plyndrede os for penge. Taskerne stod jo frit tilgængelige i organistens ikke aflåste lokale nedeunder. Jeg greb mig i bare at acceptere, hvis det var det, der skete.

Men nej, han var ikke nogen skidt fyr. Han havde ikke bestjålet os, kunne jeg bagefter konstatere. Han var muligvis gået ud for at ryge, også et sted hvor det sikkert var forbudt. Han kom aldrig ind i kirken igen, og i det hele taget var det en heltegering, at han overhovedet var troppet op til kirkegang. Jeg mener, han sagde, han havde været oppe til kl. 4 i nat. Og så nævnte han præstens navn: ”Anni”. Han var kommet for at høre/møde hende.

Hans øjne indeholdt meget smerte, men i det underskud havde han overskud til at spørge ind til det at synge. Viggo var meget kontant, og bad ham gå, da vi skulle til at øve. Flere af de andre havde bemærket hans hårde tone, fortalte de senere. Viggo havde ret til sin udtalelse, fordi manden var på fremmed grund. Men hvor blev medlidenheden af?

Zakæus. 14.juli 2013.

Min bøn

Der var i går, hvor jeg var ked af det. Igen i dag var jeg lige ved at græde. Det er, når jeg opdager, at jeg er psykisk syg, og ikke helt selv er skyld i mit nedtrykte humør. For skulle jeg selv have plantet

dårlig sæd lige ned i min mave? Hvis derimod noget udefra har plantet et og andet i min mave, giver jeg dermed mulighed for at djævelen findes, på linje med Gud. Og at de kan sloges i mit kød. Da skulle halvdelen af mine celler være dårlige, og resten gode? Hvor stor en del af mig ejer Gud da? Hvor tit taber han kampen om mig til djævelen? Hvor tit taber jeg kampen mod sindssygen? Hvis det så bare var i mit kød, kampen foregik, men det er jo også i andres. Derfor har jeg indimellem den evne at være til trøst. Fordi jeg kan godt gå forrest, godt nok med bævende skridt, men dog – jeg gør det. Skulle jeg da gå på dårlig jord, hvor intet kunne gro. Ellers træder jeg helst, hvor der er plads til mine fødder, og hvor der er blødt at træde. Da skulle jeg noget før have tænkt på aldrig at græde. For jeg græd. Det stiller mig i en position, hvor jeg er nødt til at træde på dårlige flader også. Hvordan ellers rense ud. Vi lægger os ned af synden, skrev jeg lige om i en af mine egne salmer. Når jeg lægger den ud på Facebook, vil de fleste se hen over den, tror jeg. Enkelte vil undre sig. Og en eller to vil tage den til sig. Jeg skal måske så min salme et andet sted. Ude på en mark, bare lægge arket med teksten på en mark. Nej; nogle har villet at jeg skulle fødes. At det snart er min fødselsdag. Og at jeg skal leve med at gå skjult, snakker jeg med Lars om. Dog denne ene. ”Du bærer mig, indtil jeg kan takke dig for din Bøn”, skriver jeg i salmen. Derefter kan jeg gå selv. Jeg tror, du har bedt for mig, idet du giver mig styrke til min videre færd i verden. Jeg tror, det var dig, der reddede mig. Og du kan sikkert gøre det igen. Fortabelse er jo ikke at finde på kun en enkelt dag eller to. Den vokser ud af dårlig jord igen, bare titter frem som ukrudt, som skal bekæmpes. Men tak, fordi jeg fortages. Da finder jeg nemlig igen. Og tak, fordi jeg finder, da tror jeg aldrig mere, jeg skal fortages. Og du er ebbe og flod i mit hjerte. Og hvis kampen går ud på høj- eller lavvande i mit kød, dræner den mig mildt for kraft. For én kraft vil fylde mig op, og den anden vil tømme mig. Og hvad ulykkeligt er i den bevægelse? Djævelen kan for min skyld tage ansigt som både ebbe og som flod, også så jeg ikke længere kender forskel. For forskellen skal være der. Helt uden for mit synsfelt. Og jeg kan søge at ville tage brodden ud af mit hjerte, bjælken ud af mit øje, og tornen ud af min side. Men Herre, gør du ikke hellere det gode, end at jeg bekæmper det dårlige? Det beder jeg om.

Dødsfælde

I dag i kirken gjorde jeg noget usædvanligt; mens jeg kiggede ned på menigheden, blev jeg mere og mere opslugt af en situation. Vi skulle ikke som kor synge på det tidspunkt, tværtimod var der helt stille i kirken, bortset fra at præsten læste op, vist fra det gamle testamente. En kvinde havde rejst sig i respekt for skriftstedet, ligesom alle andre i menigheden, men lige ved siden af hende lå et spædbarn i favnen hos hendes andet barn på et sæde på kirkebænken. Jeg blev mere og mere urolig, da moren kun kiggede ned af og til; ville denne forholdsvis lille pige kunne holde sin bror i hænderne, uden at tabe ham? Der gik sekunder, hvor jeg bare iagttog og blev nervøs. Så var det så nær ved, at pigen faktisk ville tabe drengen på gulvet, at jeg resolut råbte ud i kirkerummet: ”Pas på!”. Organisten og en korist kiggede hen på mig, undrende vel, og pigen ved siden af mig fik så forklaringen, og jeg blev straks flov, over næsten at have forgrebet mig på en situation, hvor der – viste det sig – ikke var reel fare for noget eller nogen. Drengen faldt aldrig helt ned fra bænken, og gudstjenesten forløb som planlagt. Ingen kom med kommentarer bagefter, men jeg gik med en fornemmelse af, at det måske fortalte en del om mig, at jeg stod og forsvarede et spædbarn? Jeg tænkte: det var lige godt første gang, jeg virkelig havde ytret mig spontant oppe fra orglet, hvor koret står, selvom der ikke var fornuft i det, eller mit job krævede det af mig. Jeg tog helt på egen hånd en chance, ja jeg kunne ligesom ikke andet. Tag dig i agt, kvinde, dit barn hænger i din datters skød, med risiko for at ryge på gulvet! Tag dig i agt. Jeg tænker på, hvis jeg selv havde et spædbarn, at jeg så ville pylre om det, sørge så godt for det, at det næsten blev pakket ind i vat. Bare så det ikke skulle komme til skade. I Storcenter Nord, f.eks. leger børnene på opstillede legetøjsmøbler, og jeg går altid bange forbi det sted, af frygt for at et barn falder ned og slår sig. Mens forældrene mærkeligt nok ikke er det mindste urolige. Hvorfra har jeg denne ængstelse. Jeg er parat. Jeg forhindrer ulykken, før den sker. – Men vil den nogensinde ske? Og lige mens jeg går forbi? Du sagde ikke, jeg var mærkelig, du Ole (organist) eller du, Viggo (sanger), men så underlig havde jeg

opført mig, at jeg lige så godt kunne fuldføre min aktion ved at være den første der gik ned ad trappen, for at gå videre ud i verden, da vi var færdige. Det naturlige og mest høflige havde måske været at blive for at ønske de andre en god jul, og høre postludiet til ende, men jeg gik uden at sige farvel til en eneste. Udenfor kirken kunne jeg derfor tilslutte mig ”dem, der er mærkelige”, selvom ekspedienten i Kiwi forretningen vist ikke delte den karakteristik af mig. Nej, jeg gik ud som et frit menneske. Synden, der måtte have lyst ud af mit tøj, blev rensset i løbet af få minutter. Kan det forsvares, at man kan gå uskyldig fra kirken efter sådan en episode? Hvordan kan jeg vide mig tilgivet? Jo, for jeg havde ikke forbrudt mig. Det eneste, der sådan set ”var i vejen” efterfølgende, var at ingen af de andre fik forhistorien eller mine bevæggrunde for at bekymre mig om dette lille barn. Derfor kan jeg hænde at have efterladt dem undrende. Det kan ske, pigen ved siden af mig, har fortalt de andre, hvad sagen drejede sig om. – Men var der en sag? Jeg skal aldrig mere sige noget ud i kirkerummet, mens der er helt stille under læsningen. Så må et barn falde til jorden. Er det min lære? Var det det, jeg skulle skoles i? Ikke at gå ind og hindre andres vej. Engang så jeg en kvinde stille sig for at gå ud af bussen ved det næste stoppested, men hun havde glemt at trykke på stopknappen. Derfor gjorde jeg det for hende. Var det utilstedelig indgriben? Var det bedre, om jeg havde ladet ”tilfældighederne råde”? Andre passe deres? Det var instinkt i dag; hvis nogle ser andre i fare, vil de instinktivt tage affære for at forhindre en ulykke. Det er ubærligt at se andre komme til skade, hvis man i øjeblikket kunne have hjulpet dem. For nylig så jeg en kvinde gå over for rødt. Da jeg så var nået op på hendes side, – nu for grønt, standsede hun mig og spurgte: ”Så du mig ikke gå over for rødt?”. Jeg svarede: ”Jo, men der kommer ingen biler i den retning der alligevel”. ”Jeg er helt chokeret, – hvorfor sagde du ikke noget??”, spurgte hun bebrejdende. Siden har jeg tænkt hver gang i det lyskryds, at jeg vil advare folk, inden de går ud i fodgængerfeltet. Der er kun grønt længere ovre, og endnu ikke der, hvor man står. Det er en dødsfælde, det kryds, har jeg siden fundet ud af. For der kører faktisk biler over for grønt stadigvæk, så min udtalelse til kvinden om, at ingen fare var på færde var ganske enkelt ukorrekt. Jeg så en situation, men handlede ikke. Men næste gang handler jeg. I dag handlede jeg, fordi der var optræk til en farlig situation, som aldrig udspillede sig. Hvori ligger min uskyld? Den ligger i, at mit ærinde var rent. Jeg troede ikke, kvinden var i fare. (Lyskrydset var da lige blevet lavet om, så jeg endnu ikke kendte til trafikens vante gang der). Og i tilfældet i kirken var jeg samvittighedsfuld; for tænk hvis jeg ikke advarede kvinden med barnet i tide. Hvem kunne da ikke anklage mig for at sige ingenting? Mærkeligt, at de to tilfælde skulle opstå i det samme liv, mit. Men tankevækkende, at erfaringen fortæller mig, byder mig, at handle anderledes næste gang. Jamen, vil du ikke redde barnet en anden gang, da? Jo, men det er ikke mit arbejde. Hvilket arbejde har du da?, kunne man spørge. Jeg skal redde, men ikke med vold. Gør du da?

22.12.2013.

Overflod

Jeg er farisæer. Jeg vil skrive om den gode gerning, jeg gjorde i dag, ved at give en tigger mine sidste småpenge. Jeg tog næsten pungen frem, før han havde ytret sit ønske. Jeg elsker at give tiggere penge, hvad de så end bruger de penge til. Det er faktisk noget af det bedste, jeg ved. Så jeg søgte nærmest denne mands blik, førend vi passerede hinanden. Det endte med, at jeg fik et kæmpe knus af ham, og jeg sagde: ”Hav det godt”. Jeg kunne sagtens undvære de penge. Siden ærgrede det mig, at jeg havde betalt to kroner for en pose henne i genbrugsbutikken, for ellers kunne han have fået den mønt også. Men så kom jeg senere på dagen i tanker om, at ekspedienten jo netop havde givet mig de to kroner tilbage, da hun alligevel fandt en gratis pose at give mig. Endda selvom hendes regnskab så ikke ville passe korrekt. Altså havde tiggeren fået den tokroners mønt. Det behager mig, at jeg har givet ham, hvad jeg havde. ”Jeg ved ikke, hvor meget, der er her”, sagde jeg. Jeg er farisæer. Jeg bryster mig af, at det er ligegyldigt for mig, hvor mange penge, tiggeren får, selvom det er altafgørende for ham, hvor meget han får. Jeg går derfra og tænker, jeg har gjort en god gerning. Jeg tror, hvis jeg havde mødt ham igen, havde jeg sikkert givet ham min halvtredser, som jeg sagtens kunne undvære. Men sådan kan vi jo alle prale af ugjorte gerninger, som vi i en

ideel situation, gerne ville yde. Hvad var mit bidrag? Jeg gengældte hans knus. Netop; kærligheden lå i ham, og ikke i mig. Jeg fik lov at give ham nogle penge. Jeg fik lov at vise ham, at det var det nemmeste i verden lige at tage min pung frem. Jeg kiggede ham ind i øjnene, for at spørge ham med mit blik, om han manglede noget (i hele verden). Han skammede sig ved at spørge: ”Må jeg spørge dig om noget? Du kunne vel ikke undvære nogle småmønter?”. Han følte det ydmygende, men samtidigt nødvendigt for sin overlevelse. Jeg lod ham vide: Det er det nemmeste i verden at give dig nogle småmønter, en ren foræring. Du bliver glad, jeg bliver glad. Og sådan er kærlighed typisk. Men jeg er farisæer. Var det ikke nok at skrive i sin dagbog, at man var glad for sit nye tøj fra genbrugsbutikken. At jeg nu har i overflod, fordi mine tøjskabe i forvejen er fyldte til randen. Hvad med den halvtredser, der nu i morgen går til endnu mere mad i vores køleskab, som i forvejen bugner? Hvor simpelt er det ikke at have noget, frem for at mangle noget? Jeg er f.eks. meget mæt lige nu, men samtidig skal vi snart spise aftensmad, ja jeg må nærmest vente på at blive sulten til det næste måltid, mens andre derimod venter på at blive mætte. Os, der har i overflod, ser i vort ydre sunde og velnærede ud. Ingen aner at vi inderst inde kan mangle endog vigtige og nærende følelser. At hvis vi ikke føler os elskede, er vi fattige i sjælen. Selvom vi udadtil ikke syner sådan. Du skammer dig ved at tigge om penge, men jeg skammer mig over at nævne et sted, at jeg har givet dig penge. Gør det os ikke allierede? Men havde det været omvendt, havde jeg bedt dig om det sidste, du havde. Din sidste mønt. Og da ville den, der intet havde, miste alt, og den der havde i overflod, få det mere mellem hænderne. Retfærdigt ville det da være, om den, der taber alt, alligevel ejer kærlighed, mens den, der får i overflod, mangler evnen til at elske. Og at du favner dem begge. 8.1.14.

Miraklernes tid

Jeg havde en mærkelig oplevelse for lidt siden, udenfor Viby Centret. Jeg halter selv, da jeg har pådraget mig en fibersprængning i den ene lægmuskel. Da jeg så går over fodgængerfeltet, får jeg øje på en mand, der også humper. Dog ser det hos ham ud til at være en varig skade eller et handicap. Jeg tænker instinktivt, at så er vi da allierede på den baggrund, at vi begge er hæmmede af smerter eller muskelproblemer. Da jeg passerer ham, idet jeg når op på siden af ham, føler jeg en pludselig lindring i mit ben. Som om, benet slapper helt af, og der strømmer en varm energi omkring mit ømme punkt. Jeg går et par skridt og tænker: Wow. Og det fortsætter med at strømme. Jeg står på apoteket et par minutter senere og beklager mig over, at smerten i min lægmuskel nu har varet næsten en uge, fra uheldet indtraf. Hun råder mig til at bruge støttebind, og jeg anskaffer mig et, men imens kan jeg bare mærke, at det vil være overflødigt, da healingen for længst er gået i gang af sig selv, eller med hjælp fra denne lidelsesfælle. Hvor kraften så end kommer fra. Det er ikke mere end to måneder siden, at jeg døjede med smerter i lænden, bare i den ene side. Det kunne sådan variere i styrke, men det var som om, jeg ikke kunne få bugt med jagene, som tiltog ved bestemte bevægelser. Særligt når jeg stod og prøvede genbrugstøj, som jeg ikke havde brug for (..). Derfor tænkte jeg tit, at det at købe genbrugstøj var syndigt for mig. Og så smerterne som en slags straf for mit sløseri med penge. En eftermiddag lå jeg imidlertid på sengen og hvilede mig. Da fik jeg den tanke, at jeg var nær min søn på et åndeligt plan. Min fysioterapeut havde for længst sagt, at mine ben var lige lange, og at skaden i ryggen ikke skyldtes det. Men ikke desto mindre mærkede jeg pludseligt, at der blev trukket i mit venstre ben, og jeg kunne mærke, at kraften havde noget med Nikolas, mit barn, at gøre. Jeg tænkte: det var da utroligt! Og siden mærkede jeg aldrig noget være forkert i ryggen mere. Hvorvidt miraklernes tid ikke er forbi, om dette er et eksempel på healing, der gives fra et højere sted, eller det simpelthen skyldtes, at jeg var åben for at blive hjulpet, det kan vi ikke vide med sikkerhed. Men dette skrift er i hvert fald vidne på, at sådanne helbredelser kan finde sted. Jeg havde øjenkontakt med manden i fodgængerfeltet, men det eneste, jeg nåede at tænke var: der går en, der også halter, sørgeligt at hans er varigt. Ved ryggen irriterede det mig, at jeg ikke kunne sidde afslappet, lidt henslængt i sofaen, men hele tiden skulle sørge for at rette mig op, for at undgå smerter. Jeg bad ikke til Gud om at blive lindret, men blev det alligevel, på denne lidt utrolige måde. Nu strømmer der varme omkring mit sted på benet, kan jeg mærke. Jeg

slapper helt af, hvor muskelen før var spændt. Og jeg har tillid at ”nogen” gør noget ved problemet. Om jeg bruger støttebindet også som supplement, har jeg endnu ikke bestemt. Men i aften skal jeg til foredrag om Jesus... 15.1.14.

Smertetærskel

Jeg gider godt gøre noget for en god ven. Se hans blog f.eks. Der er nogle mennesker, min medfølelse eller sympati ”tændes for”. Som i dag – dog en helt ukendt kvinde, hvor der var en ung kvinde, der cyklede ind i en bil, der havde overset hende. Fra det øjeblik, jeg så hende fra bussen, frygten i hendes øjne, blev jeg vakt til live. Hel formiddagen var ellers gået med at tænke negativt, både om mig selv og andre. Men i det øjeblik fik jeg levende følelser. Følelsen af sympati og medlidenhed. Jeg er normalt så egocentrisk, at jeg mest går op i min egen blog, læser statistik, tror folk kan lide det, jeg skriver. Men i dag har jeg læst en andens blog, med stor interesse og appetit. Det hedder: livsvilje. Også i aftes grinede jeg højlydt i stuen, hvor jeg var alene, og jeg blev på baggrund af det skraldgrin vakt, følte det som. Siden forlod energien mig igen, og jeg må kæmpe mig igennem timer på den følelse at være psykisk syg. Ja, det meste af dagen er jeg vel som sådan sindslidende. Hvordan får jeg det grin frem i morgen igen?, tænker jeg og beder næsten en bøn derved. Her var så rart i stuen i mit eget selskab. Lysene – omend kunstige – omkring mig syntes så kærlige. Og her var så rart at se rundt i vores stue, min kærestes ting op af mine. Fred at ane forude, en morgendag at næsten glæde sig til. Et frirum, jeg sjældent oplever. Ja, jeg var sat fri. Det var den følelse, jeg gik en tur med. Selvom det var mørkt og koldt udenfor, var det en genkendelig ting at gøre for mig. Ja, selv i snedriver har intet kunne holde mig tilbage nogensinde, fra at gå en tur for motionens skyld. Ville snedriverne mig da ikke noget godt? Behøvede de være min fjende? Samme tanker prøver jeg at projicere over på min nuværende skade i min lægmuskel; behøver den være min fjende? Kan jeg ikke behandle skaden med omsorg, tro på den kommer i bedring? Behøver benet at være noget, der skal bekæmpes? Som en forkert eller negativ ting i mit liv. Nej, skaden er min ven. Selvom den gør ondt, må jeg holde mig til, at den er en del af mig. Den er ikke blevet påført mig udefra af en eller anden negativ kraft. Den er derimod en hjælp til at geare lidt ned for den hårde belastning, det også har været at spille badminton hver fjerde dag i juleferien, – selvom følelsen bagefter er ubeskrivelig dejlig! Du skal skåne mig, siger benet næsten. Og ligeså mit sind. ”Du skal elske mig varsomt, for min tro er lille”, som jeg skrev i en salme i forgårs. Men hvad hvis man i stedet trænger til en skideballe eller et møgfald, skulle man da gå fri? Man får nøjagtig så megen modgang, som man kan bære, står der vist et sted. Skælder du mig ud, må jeg hanke op i mig selv, og tro jeg har fortjent en lærestreg. Men nu, hvor du ikke skælder mig ud, men ”elsker mig varsomt”, takker jeg dig for det. Da får jeg nøjagtig, hvad jeg kan klare. Men fra den, der ikke kan klare meget, skal ventes alt. Pludselig en dag rejser et barn sig op, og kan stå på sine ben, derefter gå rundt. Og selvom jeg halter for øjeblikket, kommer der en dag igen, hvor jeg kan gå omkring uden smerter. Jeg må dog tro på, at en skade går over, at sundhed og velvære træder i stedet for? Er vi plaget af savn eller ulykke, kaldes det ”sorg” eller psykisk uro. Men hvor træder jeg næste gang; plaget eller frigjort? For i mit sind er jeg rolig til aften, men i mit ben er jeg plaget. Hvor træder jeg da helst? ”Du har enten en høj smertetærskel eller også er du heldig”, sagde fodterapeuten i dag. Men på tærsklen til hvad? En smerte, man lider på grund af andre, såsom kvinden, der faldt på sin cykel i dag, må dog føles værre, end én man selv pådrager sig? På badmintonbanen var ingen skyldig! Jeg havde enten ikke varmet ordentligt op, eller jeg havde forsømt at strække musklerne tilstrækkeligt ud, de øvrige gange vi havde spillet. Eller også var det kroppens måde at sige på: jeg kan altså ikke mere. Men træder jeg frigjort, er det fordi jeg er lettet indvendig. Intet kan hindre min sjæl eller mit sind, og da slet ikke mit ben, som kun er en del af mit legeme. Ja, jeg kunne rive benet af, og endda være et helt menneske. For hvad tæller egentlig her i livet? Det gør sjælens frie færd. Om man halter, eller er blevet tortureret, som dem vi så billeder af i fjernsynet til aften, skal ikke hindre det menneskes frelse eller videre livsvilkår. Godt nok i et andet ”rige” eller et andet sted. Vi kan kigge på billederne i fjernsynet, og vi kan med-lide. Dermed ærer vi det menneske, der er afgået ved døden, at vi ser de rædsler, han har været igennem. Derigennem er vi hans vidne. Jeg så pigen

falde i dag. Uden hun kom synderligt til skade, kunne jeg se forskrækkelsen – selv fra et busvindue – i hendes ansigt. Noget havde overgået hende, som hun ikke havde villet. For alt i verden vil vi ikke køre ind i en bil, på vej ned af en bakke, i fuld fart på vores cykel. For alt i verden ønsker vi ikke for nogen, at de bliver tortureret. Men ingen skal skade deres inderste kerne af fred. Du vinder ikke, selvom du er min bøddel. Du tror, du har overmagten, men der tager du fejl. Vi kan nagle dig til et kors, men du mærker ingen smerte. Jeg skal cykle igen i morgen, tænker pigen. Det kan hende igen, men jeg skal cykle igen i morgen, som om intet var hændt. Jeg må nødvendigvis genvinde tillid til verden. Og vi kan alle pege fingre af, hvem der er mest skyldig. Ham i bilen, mig der ikke havde varmet op, eller bødlerne der torturerer. Men det kunne have været mig. Og dig. Og dna spor og vidner kan alt sammen fælde os. Endda til straf fra systemets og samfundets side. Men i vores inderste må vi hver især søge frelse et helt andet sted. Systemet kan være barmhjertigt mod én. Men skulle måske have skældt ud. Måske skældte det i stedet ud, hvor det skulle have dømt mildt. Hvem er i sin ret til at dømme i yderste instans? Gud. Fra menneske til menneske gør jeg mit bedste hver dag. Men jeg er psykisk syg og har åbenlyse problemer i min omgang med andre. Ser du mit halte ben, eller mit halte sind først? Du ser mit ben. Men måden, jeg bærer det på, vidner om omhu. Og derpå skal du kende mig, at jeg tillige viser verden mit syge sind. Kend mig på benet, men der lider jeg ikke spor.

21.1.2014.

Efter et Tyveri

Utroligt som et tyveri kan virke lindrende. Man bliver opmærksom på, hvad man alt sammen har med i sin taske, som man overalt kan risikere at miste. – Selv under en gudstjeneste i kirken, hvor jeg arbejder som kirkesanger. Så er man pludselig allieret med kordegnen, fordi hun også fik stjålet sin telefon, og tyvene tog mærkeligt nok ikke mine usb – stik med hele min livshistorie, som jeg af en eller anden grund helst vil have med mig overalt. Og først fandt jeg kun den ene strikvante, – som jeg faktisk holder meget af, men så da jeg kiggede til bunds i tasken senere på dagen, fandt jeg mirakuløst den anden. Ingen som mig går op i forgængelige ting (..). Jeg mister ikke engang mit mobiltelefon nummer, selvom de stjal telefonen, og jeg kunne hente min pakke på posthuset, selvom jeg havde mistet seddelen, der var kommet ind af min dør, fordi jeg ikke var hjemme, da pakken blev leveret på min adresse. Og i fald tyvene havde hentet min pakke, sagde ham på posthuset, at de ville kunne have set gerningsmændene på overvågningskameraet. Og i øvrigt var der kun kosmetik i den pakke.. Og kvinden, der fandt min taske i går, var underlig omsorgsfuld, uden jo at kende til mig. Havde endda prøvet at finde mig på Facebook, da hun kunne aflæse mit navn på mit buskort. Og hun må have ledt efter mit fastnetnummer også, for hun blev kun forvirret af at prøve mig på min – stjålne – mobil, da helt fremmede mennesker tog imod opkaldet. Så kunne jeg lige pludselig heller ikke længere aflæse mit interview med hende journalisten fra ”Hendes verden”, for jeg havde ikke længere hendes mobil nummer hos mig. Og intet var der dog at frygte der heller, da hun var her, og lyttede til min oprejsning ovenpå en barsk skæbne. Og tænk, jeg synes endda vores hoveddør blev nemmere at åbne og låse, da varmemesteren – eller nøgle manden – havde skiftet låsen. Og som sagt er jeg nu mere opmærksom på, hvad jeg går med i min taske. Ligesom jeg blev skræmt over at opleve indbrud i min sidste lejlighed, – fordi jeg simpelthen ikke anede, det kunne ske, så kærer man sig mere om sine værdigenstande efterfølgende. Og betyder et dankort egentlig så meget? Og hvad med de skindhandsker, kan jeg ikke (bare) købe nogle nye? Og kordegnen var så sød at melde hændelsen til politiet, så jeg bare kunne skrive mine personlige tab ind under hendes sagsnummer, og kirkens forsikring ville endda dække. Og nu ved vi som kirkekor, at det kan ske en anden gang, hvor kontoret ikke er blevet låst under gudstjenesten. Og belært af situationen, tager jeg nok fremover min taske med helt op til orgelet, – hvor den sagtens kan stå! Jeg må have set helt opgivende ud, lige efter at have opdaget tyveriet. Helt så jeg var ved at aflæse en aftale med en veninde, fordi jeg hellere ville hurtigt hjem og spærre kort og telefon. Så kom hun i stedet med herud i lejligheden, hvor vi nok ellers ville have valgt en cafe i midtbyen, og der sad jeg og brændte inde, og ønskede bare, hun ville tage hurtigt af sted igen. Rigtig uhøfligt (af mig). Og på

et tidspunkt jog jeg hende og min kæreste ud af stuen, så de i stedet tog opvasken, for jeg kan ikke samle mig om et vigtigt opkald, – denne gang til politiet, hvis jeg ved, der sidder personer omkring mig, der kan dømme mig på mine formuleringer og min kejtede måde at sige tingene på. Når jeg derfor til daglig ringer til diverse instanser, venter jeg til jeg er alene hjemme. Der gik min grænse ligesom. Og min kæreste spurgte godt nok, om jeg var ”faldet lidt ned”, da han havde kørt ”Lone” hjem, som veninden hedder. Og jeg tålte ikke den formulering, for ville han ikke være en smule desperat i samme situation? Jeg vidste jo ikke på daværende tidspunkt, at jeg ville få usb stikkene i god behold tilbage, at min taske overhovedet igen ville lande i mine hænder. Men så kom han med blomster, og vi havde en vidunderlig aften sammen. Jeg må bare se det som styrke, at jeg blev vred, og ville forsvare mine værdier (genstande) til det sidste. Derfor: Undskyld, veninde, og undskyld, kæreste. Jeg var chokeret, ked af det. I dag måtte jeg så for første gang i flere år købe mig en ordinær busbillet i automaten i bussen, på vej op til Nattergalevej efter min taske, som så viste sig at indeholde mit buskort, endda i fuld form. Og jeg sad helt rolig, og vidste bare, der var kærlighed foran mine skridt. Så famlede jeg i min genvundne taske, og helt på bunden lå min livshistorie fordelt på to usb stik. Og selvom jeg havde back up herhjemme af det meste, var det alligevel rart, at mine dagbogsnotater, digte, billeder, sange ikke var havnet som hvermandseje, eller i helt forkerte hænder. Gik og spøjte med mig selv, om at der lå parfume, pudder, læbepomade, og diverse andre kvindeting i tasken. Ja, hvis alt det har ligget på fortovet, er jeg næsten flov over det (..). Man kunne kalde det nåde, alt det her. Og det, jeg blev givet, og fik tilbage, var hjerteblood. Noget, jeg kæmpede for. Derfor ville tabet have gjaldt noget. Det havde nok mærket mig. I stedet mødte jeg venlighed hos tdc, hos politiet, og fra kvinden, der fandt tasken. Og det hele kostede mig en busbillet, et nyt dankort, et par skinhandsker, noget kosmetik, og min adresse bog (som er en fysisk bog). Nu kan tyvene kontakte alle mine venner via adressebogen. De kunne sådan set også have sendt pinlige sms’er rundt til dem, jeg havde numre på i telefonen. Men mærkelig nådige var også de tyve, at de lader mig finde sygesikringsbevis, buskort, vanter og hue, og min nyindkøbte læderpung. Og at det ikke regnede i går, hvor indholdet lå på gaden, kan man vel også kalde held? Vi bliver vel alle opmærksomme på, hvad der er vigtigt for os, indimellem, i løbet af ugen, i et parforhold eller venskab. Her skulle en ydre begivenhed til for at vække min kamp for mine mærkesager. Og jeg glemmer aldrig, at jeg følte det vitterligt uretfærdigt, det der var overgået mig, ja hele dagen i går, indtil kvinden fra Nattergalevej ringede. Ja, jeg græd endda bitre tårer over, at jeg ligesom skulle være offer i en sådan sag. Alle de vigtige opkald, jeg måtte stå tidligt op til i dag for at foretage. Følelsen af at være blevet røvendt eller misbrugt hang også ved. Men jeg glemmer heller aldrig busturen op til Aarhus vest. Og mine aversioner mod mennesker, der kan finde på disse grimme ting. De ved jo slet ikke, hvad de gør, for at bruge bibelske termer. Tak for den opmærksomhedstræning. Og venlighed fra systemet, på hjemmefronten, skæbnen om man vil.
10-2-2014.

Til Trøst

Der var tale om egentlig fylde. Ved at sidde ved klaveret og se noden til din salme foran mig. Når jeg lagde noden væk, og sad over for et helt hvidt nodeark, var der intet liv. Vi skal alle undersøge uopdagede terræner, men vi kan jo også uddybe dem, vi i forvejen kender. Derfor: om jeg tredje gang spiller den samme salme igennem, sker der alligevel noget nyt for hver gennemspilning. Jeg lægger trykket et lidt anderledes sted, end forrige gang. Og det skulle være kunsten ved at synge opera, at man kan lægge sit eget udtryk i en arie, som ellers tusinder af andre kvinder før mig har prøvet at synge og forme? Det skabende ligger i at opdage noget, der i forvejen er tilgængeligt for os alle, og så uddybe det, vil jeg mene. Vi kender alle smerte og hjerte, men vi synger gladelig ordene igen, bare på en lidt anden måde end sidste gang. Og det giver ny mening. Øjne åbnes, og strømmen af en energi, man former på sin helt egen måde, sin intention med at ville, simpelthen ane et formål forude, alle disse faktorer gør det sjovt at være kunstner! Skal vi tale om ”håndværk”, lyder det allerede i mine øjne som om, lidenskab i det arbejde går tabt. Og bør vi ikke bevare passionen, for at mærke vi er i live? Men når vi føles døde, skal der også være en sang, vi kan høre

der. Derfor taler man om ”melankoli”, og man komponerer måske melodier i en mol toneart. Vi kan – igen – understrege noget, fremhæve en stemning. Frembringe minder, tanker, følelser i andre mennesker. Det er det arbejde, jeg har. Jeg skal vække noget i folk. Tænde deres nysgerrighed. Få dem til at blive på siden, så det, der står øverst, skal man ville læse til ende. Ikke fordi jeg skal sælge en bog, eller er afhængig af applaus. Men fordi jeg er afhængig af at levendegøre. Skabe liv i et indre, der måske ellers er mørklagt. Det lys, vi alle går rundt og bærer på indvendigt, kan stå i en skygge- eller katastrofeverden, og næsten være gået ud. Vi kan alle ånde ud en dag. Ja, selve livskraften, vores glød kan simpelthen rinde ud, eller miste ånde. Og den kunst, vi måske på jorden har frembragt, kan leve videre i form af kompositioner indenfor en lang række kunstformer, fordi vi kan hænde at ramme noget almenmenneskeligt undervejs, som andre kan nikke genkendende til. Og vi kan derved tro, at vores liv ikke var spildt. Vi efterlod os dog noget, som har evigt liv. Som lever hen over generationer. Bliver båret videre af andre sjæle på vej. Dyrebare er vore erfaringer, lige meget hvilke, da de kan komme kommende generationer til gode. Tænk på et træ, vi har plantet, som vi kun i vores levetid måske når at se roden af. Vi ved, det bærer frugt en dag, og at et andet menneske på et givent tidspunkt vil kunne høste af det træ. Det er godt givet ud. En investering, der giver afkast. Hvem gider sidde op af et træ? Hvor mange gider at passe og pleje i så mange år, og så ikke engang se et synligt resultat af anstrengelserne? Du har vandet træet, holdt det ved lige. Men du ved sådan set ikke, om dit bidrag har nyttet noget i det lange løb. Det lange løb kunne vi både kalde timelighed og evighed. Et træ varer vel ikke evigt? En dag er der en, der fælder det, eller det vokser ind i himmelen, sammen med alle de børn, der leger på det imens. Vi andre rækker vores hænder mod himmelen, i håb om at være (d)et træ (..). Du skal lægge dig ned og lytte; hør engang træet vokser! Men vi andre, vi formidler bare viden, vi har erhvervet os gennem levet liv. Og selvom vi regner levet liv for noget, er der dog nogle, der mener, deres liv er til spilde. Vi når lige at få tanken, at vi hellere ville være død end levende. Men så kører der en bus forbi, og hvad hvis vi alle gav op? Træet kan ikke bare give op, det fortsætter sin himmelfærd. Lad os alle være dets blade. Om ikke andet er jeg selv noget mos på stammens bark. Vær det, du gerne vil på træet. Du skal ikke nødvendigvis gøre nytte eller syne af meget. Du kan endda gemme dig inde i et hulrum, hvis du vil. Men spørger du da, hvorfor ingen får øje på dig der, får du et naturligt og uomtvisteligt svar. At du er umulig at se for det åbne øje. Men tænk da på, at der dog altid er én, der kan se dig. Og at du selv føler dig synlig for andre. Og lad som om, du står på en scene og skal spille din rolle til ende. Fordi det var dit formål. Af alle stier, der fandtes på jord, skulle din plads være inde i et træ. Og hold da vejret, for faktisk har du fået hovedrollen, af alle roller. Du var træets hjerte. Dets hjerterum. Dets væge, der brænder i dets kerne. Du kan lære os andre noget om vedholdenhed, udholdenhed, stædighed. Og du synger en dyb sang i mol ud fra dit hulrum, ud i haven. Jeg kan mærke, du bærer på smerte, men hvilken forløsning! Havde vi andre bare en sådan sangstemme... 20.2.2014.

Regnet blandt tosser

Det er jo også lige meget, hvad man gør (alt sammen gør) for (bare) at blive elsket. Tænk, alle de teenagere, der er (mere) afhængige af likes på Facebook, jo flere jo bedre, selvfølgelig. Tænk, at deres hele liv går under, hvis de ikke får opbakning til det, de poster der. Jeg lever videre, trods skuffende statistik over mit seneste blog – indlæg, – som ikke var dårligt! Nu har jeg så lagt en elsket salme ud, i håb om at folk vil kunne lide den. Hvorfor gør vi os hele tiden til, så andre kan lide os? Er vi ikke gode nok i egne øjne alligevel? Jo, helst. Men hvem kan se sig fri for, at ros og opbyggende kommentarer, som likes jo er, betyder noget. I den måde, verden ser på én, mener jeg. Hvordan er jeg udenpå næsten, hvor jeg kun kender mig selv indefra. Kan I lide min stemme, min melodi, ellers Lars’ tekst, bare en lille smule? Hvem hader mig ikke for at lægge Jesus – ting ud? Det, en psykisk syg skammer sig allermost over, er at blive til grin, fordi det han går og ytrer sig om, er helt hen i vejret. Det er jo faktisk lidt morsomt, at det er sådan, jeg er blevet født denne gang. Som en, man ikke regner for noget. Ja, endda en, der taler i vildelse, som ingen forstår, og hvis stemme man ikke bør tage alvorligt. Ja, man kunne bare spærre mig inde på en afdeling, og jeg ville

passe fint ind der, blandt alle de andre Jesus'er. Og hvem skulle da regne mig for at være mere end de andre? Mere fornuftig eller reel. Mere sandfærdig eller autentisk. Hvordan skulle jeg blandt tosser skille mig radikalt ud, som hende, der skal lyttes til? På Facebook har de nok for længst dømt mig ude, for at være lidt gak gak. Men også jeg stryger let over andres indlæg, som om det, de poster, er åndssvagt, ligegyldigt. Og nogle gange læser jeg noget genialt, men så tør jeg ikke give det en tommelfinger, som tilkendegivelse eller anerkendelse, fordi jeg er bange for det gode. Eller ser helt uhørligt meget op til den person. F.eks. en person som "Claus Lautrup" fra min hjemby, Gram. Det er jo helt åndssvagt! Og nogle personer tør jeg slet ikke søge efter, og måske blive venner med, da det var bedre, om det var omvendt, at de fandt mig, godtog mig. Jeg har for længst godtaget dem, og ville elske et Facebook venskab med dem. Men jeg kan simpelthen ikke få mig selv til at spørge. Kan I ikke se; hvordan afvise en morder? Vil hun da tro, vi fordømmer hende? Hvordan spørge som morder, vil de da ikke afvise mig af den grund? Kan I se, det går lige op??!

22.2.14.

Læren om læren

Det skulle da lige være, hvis jeg tabte. Hvis mine tårer var grædt forgæves. Tænk at være her for ingen grund! Det skulle være, at jeg kom, gik og tabte. Men hvem dømmer et nederlag? Står der 2 – 0 til den ene, fører vedkommende vel? Eller hvad hvis, når vi spiller badminton, jeg altid føler, at Lars vinder kampene, selvom der på måltavlen står cifrene 11-8 til mig? Hvem siger, om ikke han, der står forsigtig i hjørnet, råber det højeste Halleluja overhovedet?! Jeg siger jer, et nederlag føles nedtrykkende. Man har lyst til at gemme sig væk. Vil helst ikke tale om cifrene, der endte til den andens fordel. Man kan ligesom ikke forstå, at Gud ikke var med en, og ville en det bedste. Men hvem dømmer, hvad det bedste er i den situation? Blev man ikke styrket af at gå duknakket for en tid? Tåle sit eget blik, som den eneste. Hvem sagde, om ikke han vandt, der gik med tab? Nogen tog noget fra ham, som han havde kært. Det var meningen, han skulle beskrive lidelsen i at være foruden. Kender vi ikke alle følelsen af at vores kære går bort fra os, så det næsten skærer os i hjertet? Derfor sagde jeg bittert i flere år; "Gud gav mig ham, så han kunne tage ham bort fra mig." Det følte nemlig, som om Gud bare skænkede mig ting, for så senere at frarøve mig dem igen. Ingenting var blivende, bestandige. Kun min tro på, at det var skæbnen, der talte. Og at jeg måtte gå med den til verdens ende. Nu har jeg glemt sans og samling, og retning. Og de ting, jeg får, varer typisk ved; Mit lønnede arbejde i kirken, harmonien og balancen i mit parforhold, min skuen fremad på baggrund af at skue bagud. Jeg skulle gå styrket herfra. Ingen tvivl om, at der var en lærdom hernede, jeg skulle forstå. Intet under at jeg er den uartige dreng i klassen. Se min lærer!!

12.3.14.

Min egen gæld

Jeg skal ikke længere sidde hos min søster og tigge om penge. Hvorfor bede en anden om penge? Er det ikke hendes/hans (penge)? Man kan give og tage fra hinanden, og penge kan have forskellig værdi, alt efter hvem der holder dem i sine hænder. Og nogle mener, at penge er materialiseret energi, altså at når man køber noget, udveksler man i yderste instans kærlighed. Man burde bruge sine penge til "godgørende" formål, men regninger skal betales, selvom det drejer sig om vand- eller varmemeforbrug. Og kedeligt ser papiret jo ud, selvom alt nu bliver vist elektronisk på ens computerskærm i stedet for. Men man skal regne penge for noget, man kan udveksle med. Som en samtale, man har med andre. Jeg vil heller ikke længere tage imod de 16.000 kr. fra mine forældre, som skulle dække et efterslæb, jeg har med pensionsafdelingen, for min mor stoler ikke engang på, at hvis hun overfører det eksakte beløb til mig, at jeg så betaler pengene videre til dem, der skal have dem. Hun vil selv betale dem ind på et særskilt girokort. Men er det ikke mit girokort? Der er ikke på nogen måde tale om en kærlighedsgerning, når min mor i en mail til mig i dag skriver, at jeg "må forstå" noget. Jeg har så udmærket forstået hendes ærinde med at overskride grænsen for, hvad der tilhører mig. Og have en følelse af at gøre noget heroisk for sin datter, ja nærmest for

menneskeheden. Sådan som hun taler omkring sig om denne gæld, hun/de vil udligne for mig. Jeg behøver hende ikke, heller ikke til at opblusse min vrede. Og hvis hun ringer, kan jeg jo sige, at jeg er alene hjemme, og derfor ikke har nogen at græde ud hos, når jeg smækker røret på. For jeg græder nemlig, når jeg bliver rigtig vred på nogen. – Selvfølgelig først, når jeg har lagt røret.. Jeg er derfor et simpelt offer, der hellere betaler sine regninger selv, end tager imod tiende eller medlidenhed, og at forhøje min kassekredit er derfor det mest ansvarlige, jeg overhovedet kan gøre lige nu. Dermed afvikler jeg selv min gæld (til hvem som helst), og ingen andre planter fingre ind over mit papir. Eller skal have æren for at bidrage til en sundere økonomi. Og var det ikke også mig, der oplyste kommunen om for lidt indkomst i sin tid?, hvor Lars og jeg skulle opgive, hvad han tjente om året, i forhold til at min førtidspension så bliver reguleret ud fra det beløb. Når man har tabt noget, samler man det så ikke selv op igen? Så mit eneste ”våben” er at ytre min vrede i en kontant sætning, jeg lige har sendt til mine forældre. Deres næste træk er måske at ”så vil vi ikke støtte dit foretagende”, hvortil jeg så vil svare: ”Nej, men da vil jeg heller ikke have jeres penge”. Når Lars kommer hjem fra arbejde i morgen, vil han finde det helt komisk, at jeg har afslået at modtage 16.000 kr. af mine forældre. Men jeg vil da vide, at jeg skal på jagt efter pengene selv. Eller betale 800 kr. af på den gæld hver måned i et par år eller tre, som de foreslår fra pensionsafdelingen. Og de er nu så søde, når man ringer til dem. Og hvem kunne også vide, at det skulle blive et knudepunkt for mine forældre og jeg, så vi måske ikke kan tale sammen for en tid. Jeg vil bare vide, at jeg har opgivet bistand og tiende, og at jeg ikke længere skal sidde hos min søster og bede hende betale cykelhandleren, som jeg sad og bad hende om sidst. Bare fordi eet menneske har i overflod, behøver vedkommende jo ikke dele ud af sin skat. Og i øvrigt behandler hun mig med hån, så jeg har af flere grunde ikke lyst til at besøge hende i den nærmeste fremtid. Når man f.eks. spilder noget vand fra et glas, ler hun. Når man taber noget kage ned af blusen, ler hun. Når hun spørger til, hvorfor jeg d. 3. april allerede ikke har flere penge, nu hvor det lige har været d. 1. april, har hun for længst overskredet, hvad der ville være rimeligt at spørge om fra en søster til en anden. Passer hun måske ikke sin egen økonomi, uden jeg blander mig i den? Og hvis mine forældre tror, de redder mig ved at give mig luft, vil jeg hellere udånde. Og tror jeg, jeg redder dem, ved at afslå dem, tager jeg fejl. For det vil altid koste dyrt, når to parter ikke forstår hinandens strategier, og dette var måske et lidt for personligt indlæg, men det er, fordi jeg kan mærke, jeg taber mine forældre nu. Og det batter noget, kan jeg så sige. Hvem har ikke prøvet at række ud efter nogle, der går. Men det var mig, der gik. 5.4.14.

Jeg lever, Far!

Der er sket det, at min far er blevet syg. Egentlig startede det som et maveonde, og alle prøver viser ingen tegn på, at noget er galt. Men det kniber med energien, siger han. Og jeg kan høre på hans stemme, at han er ramt. Ja, det gør, at jeg tænker stakkel om ham, og får ondt af ham. Faktisk mærker jeg ham tæt på mig, selvom vi ikke ses. Og det er så min pointe. Hvordan er man den gode datter? Er man det, hvis man besøger sin syge far en gang om ugen? To gange? Ringer hver dag? Hver anden dag? Hvordan skal vi måle det at være det gode barn i sine forældres øjne. Ja, helt klart nævnte min far lige, at min bror lige havde været for anden gang på en uge. Det klantrer jeg ikke min far for at sige, men også min anden bror har lige været, og hvor stiller det mig? Skal jeg tage toget derned, eller på stop, eller få Lars til at køre mig? Hvad skulle jeg få ved at sidde over for ham, som jeg ikke får ved at tænke på ham? Ved han da ikke, at det ikke er på mennesket ydre handlinger, man skal dømme det menneske? Ligesom farisæerne i deres ydre gav udtryk for, at de fastede, klinger det hult i mine ører, at min støtte til min syge far skal måles ud fra, hvor tit, jeg besøger ham. Jeg var så nær på ham forleden, fordi jeg fik en grædetur over, at jeg mistede mit barn engang. Når jeg bare tænker mine forældre ind i den sammenhæng, at de har kendt min søn, og at vi alle mistede ham, forbinder det mig med dem. Og jeg ser, at vi alle har kæmpet og lidt sammen, ja i årevis. Uden så mange ord, egentlig. Da jeg havde grædt færdig, fik jeg denne livsbekræftende sætning i hovedet, også ved at tænke på, at far er svag, nemlig: ”Jeg lever, Far!”. Udråbstegnet er meget vigtigt her. Det er et udsagn, der siger: jeg er her på trods. Og på grund af blandt andet dig,

Far, så lever jeg den dag i dag. Når jeg nu kommer i tanker om den sætning, i bussen, på fortovet, i stuen, så rører den mig dybt hver gang. Det er som om, der går en sølvtråd af forbindelse mellem min far og jeg, ja bare igennem luften. Over hundrede af kilometer, mellem Aarhus, hvor jeg bor, og Gram i Sønderjylland, hvor han bor. Jeg siger, vi skal forbi Lars' mor i weekenden, fordi vi ikke orker at køre hjem fra Kbh. i eet stræk. Men han hører det, som om vi gider besøge hende, men ikke ham. Beklager, at det over for naboer og venner lyder fattigt, at jeg sender jer en mail engang imellem, men ikke personligt, rent fysisk tropper op i jeres hjem. Jeg synes, den ene måde at kommunikere på er nem, og den anden er svær. Godt, at min bror tager derned. Så tager jeg til gengæld ned og besøger min søster, og det er alle glade for. Altså har vi magt og midler til noget, men ikke til alt. Ligesom du er svag, Far, er jeg også svag. Jeg formår kun at skrive til jer. Og når mor alligevel i baggrunden dikterer, hvad du i telefonen skal spørge mig om, får jeg heller ingen reel personlig kontakt der. Derfor "når" jeg kun jeres hjerter via mine mails. Det kan jeg ikke vide, men det er mit inderlige ønske. Selvom du ikke skriver tilbage, ved jeg, du læser mine ord. Vi snakker om græsslåmaskine og vejret. Det har vi altid gjort. De daglige gøremål, hvad du har lavet, og hvad jeg har lavet. I Haderslev på afdelingen besøgte du mig troligt op mod tre gange om ugen, husker jeg det som. Og det er jeg dig evigt taknemmelig for. Indtil du kan mærke, jeg er hos dig ikke fysisk men åndeligt, skønner jeg, det er den måde, jeg kan være dig nær på. Det er der intet mangelfuldt ved. At I ikke over for naboer og venner kan sige, at "Rie har været her", det er udefra set et nederlag. Men vi har et slægtsbånd, der er stærkere. Vores blodtype er endda den samme. Sig ikke, at en tanke ikke har vinger.

Gudsforladt

Man formår det, man formår. Man har ikke uanede mængder kræfter, og vi er nogle, hvor træthed udmynter sig i vrede. Derfor tager jeg ikke med i biografen i aften. – Skønt jeg holder af de mennesker, jeg der ville møde. Jeg kan ikke være vred før biografen, inde i biografen, og når jeg bagefter tager hjem. Jeg skal tidligt op på arbejde i morgen. Og selvom du tror, jeg ikke kan forvalte min aften, og måske ærgrer mig over mit afbud i stedet for, så tager du fejl. Jeg kan udmærket være ikke – vred herhjemme, og have det godt med det. Jeg bliver meget hård, og kalder det for "livslede", som jeg føler. Det betyder egentlig bare, at jeg ikke glæder mig til noget i min nærmeste fremtid. Ja, tværtimod tynger opgaverne mig allerede. Jeg kan ikke se mine fødder gå inde ved cinecity (biografen) klokken ni senere i aften, så derfor placerer jeg dem i stedet for herhjemme. Jeg kan ikke se mig cykle derind, tage bussen derind, eller gå derind. Altså, hvordan skal jeg så komme derind? Jeg kan ikke forestille mig hyggesnakke på en cafe, en time før filmen starter, netop fordi jeg jo er i underskud lige nu. – Skønt, det er mennesker, jeg gerne vil sludre med, – en anden gang. Du tager fejl. Selve beslutningen om ikke at tage med, har jo frigtort fornyede kræfter. – Til f.eks. at skrive det her. På lørdag vil min mor spørge, hvorfor jeg ikke var med i biografen, når vi omtaler filmen over for min bror og hende, fordi min bror i dag nævnte, han havde set den. Og til det vil jeg svare: Hold dog op! Jeg har samme grund, som du har mor, når du skriver, I tager toget til Aarhus, fordi I ikke magter at køre i bil selv. Er det så underligt? At skulle forsvare over for andre, hvor lidt eller mange kræfter, man har til sine gøremål, virker helt absurd. Er man træt, har man jo brug for at lægge sig. Ikke kaste sig ud i endnu flere gøremål. Starter en film inde i biografen, og man fra starten ikke er oplagt til film, ja faktisk bare hellere ville sidde derhjemme i sofaen, skal man jo sidde derhjemme i sofaen! Det er givet, at nogle har brug for mig derinde. Eller gerne så, at jeg var kommet. Og bidraget til fællesskabet. Det sagde jeg selv først på aftenen: "Jeg kan ikke være bekendt at blive hjemme i aften". Men jeg er det bekendt. Når timerne, der kommer forude, er så præget af ulyst, at jeg næsten væmmes, og ønsker mig et helt andet sted hen, så er det på tide at kigge på andre alternative muligheder. Kunne man få en anden aften, end den planlagte? Du, mor, du skal ikke dømme mig på, hvad jeg når. Eller "kan klare". Du, ven, du dømmer mig måske på, at trætte er vi jo alle. Du kæreste, du skal have tak for selv at tage derind. Og hvad er "en god aften"? Hvem skal dømme, om Gud er her eller der? Men han er ikke her. Det er det, jeg vil sige. Ham imod. 26.6.14.

Frygt ikke.

Det var, som om vi var uden noget. Uden drivkraft, fremdrift, inspiration. På badmintonbanen, altså. Og hvad gjorde det? Når vi nu alligevel jog hinanden rundt i manegen. Og fik rørt kroppen til fulde. Du skal ikke være ked af det. Selvom du skulle afvikle en telefon samtale, som du bestemt ikke glædede dig til. Du spillede simpelthen som en, der var bange. Tøvede i dine slag, – ja ikke alle, men du spillede som en, der var ramt. Jeg skulle til at sige til dig, at det eneste, du bør være bange for, er dig selv. Alt det, du frygter ude i verden, personificeret i f.eks. et andet menneske, er sider af dig selv, som du ikke ønsker at blive konfronteret med. Alt, du burde frygte var – dig selv. Du skal ikke lære mig om livet, Rie, siger Lars måske så. Jeg kan godt selv gå ad min vej. Og da jeg kom i snak med en fra omklædningsrummet, vidste jeg, at jeg allerede var et andet sted. Videre, uden at tage noget af dit åg på mig. Mine skridt førte mig ind i kvindernes omklædningsrum, og dine ind i herrernes. Vi har tanker hver for sig. Og også køn hver for sig. Du spiser anderledes end mig, skriver anderledes. Men din frygt kunne jeg kende, som var den min egen. ”Uinspireret”, kaldte jeg os bagefter spillet. Hvad bilder jeg mig ind? Og er det ikke ligegyldigt, hvilket humør man er i, mens man spiller badminton? Jo, men ting kommer ligesom frem i det rum, man kan ikke skjule sig længere. Det er totalt blottende! Jeg er omkring alle mulige følelser undervejs, af at være fej, hård, ydmyget, spottende. Ja, jeg ville helt ærligt ønske, at jeg under spillet kunne hæve mig en smule, og se det hele lidt ovenfra. Det ville hjælpe på moralen, sådan på verdens plan... Du syntes, jeg gav dig for mange point, og mig selv for få. Du tror, jeg dækker over noget, får medlidenhed med dig, og forærer dig oplagte chancer. Men det gør jeg nu ikke. Jeg er kun bange for at komme i kontakt med kynisme, overlegenhed. Og selvom det er to elementer, vi alle indeholder, måske på hvert vores felt, så irriterer det mig, at lige jeg skal indeholde dem. Du skal ikke sige undskyld. Jeg skal ikke bære over med noget. Ja, ingen skal bemærke noget fra dagens kampe, andet end at alt var, som det plejede at være. Vi svedte, fik motion, råbte lidt, blev lidt irriterede på mændene på banen ved siden af. Ja, hallen så jo også ud, som den plejede at se ud. Hvad var da i vejen? Der er bare det ved det, at jeg undrer mig. Jeg tager det ikke for givet, når vi tager lidt ligegyldigt på spillet. Det skal gælde noget. En slap tilbagelægning regner jeg ikke for noget. Vi skal sparke, slå, falde undervejs. Vi må ikke give op, blive slappe, give køb på noget. Vi må aldrig tage ligegyldigt på livet. Det skal gælde selv døden. Du skal ikke sige, at sommeren gik fint eller at vejret var godt (hvilket du heller ikke har sagt). Du skal sige, at vi gjorde det godt, mens det var sommer. Under dette års sommer sejrede vi med det og det. Vi er ikke kommet for at ligge på den lade side. Eller se passivt til, at begivenheder foregår for øjnene af os, uden at vi deltager. Du skal bemærke dette: Hævn kan man godt tage i badminton. Men ikke i livet i øvrigt. Der er ikke noget, der retfærdiggør, at man gør gengæld. Særligt ikke med ”onde” eller ugunstige kræfter. Man kan have holdninger til ting, have egne værdier, som man holder på, og kæmper for, helt i orden. Men man kan ikke have ret. En anden vil altid stå på sin ret, og hvem af os har så ret? Du skal ikke spørge, hvorfor jeg vandt de fleste gange. Det er, fordi der ligger noget selvfølgelig i, at jeg har spillet mere end dig op igennem mit liv, gået til træning som barn, spillet turnering, lært forskellige slag fra bunden. Der er vilkår, der er uomtvistelige? Nej, du skal derimod spørge, hvorfor det så alligevel føles, som om du vinder. Men det er så indlysende, når nu dit virke består af et langt sejt træk, hen over himmelen og jorden. Du indeholder vulkaner og storme. Og alligevel er du bange for netop disse træk. Vær ikke bange. Men hvem er jeg, der taler om at skille vande og slukke ildebrænde, og stilne storme? Jo, jeg er dit modspil. Dit kvindelige modspil. Og næste mandag til badminton er vi ikke bange, men opfyldt. Men dem på banen ved side af skal selvfølgelig være enige. Og i sidste ende er det hele vel op til Gud? Men se, Han spørger – os. 4.8.14.

Angsten for det gode

Der skete det heldige her til aften, at jeg fik muligheden for at forære en ung kvinde en tyver i bussen, da jeg overhørte, at hun havde glemt sit klippekort. Hun var så bange for, at der ville komme kontrollør, at hun var parat til at stå af ved næste stoppested, da hun heller ikke havde

kontanter, hun bare kunne bede chaufføren om at veksle. Det gav mig netop 10 sekunder til at tænke mig om, kigge efter i min pung for kontanter, opdage at jeg rådede over en tyver, og så forære hende den. Bagefter skulle vi, som tilfældet ville det, sidde lige bag ved hinanden. Kvinden og hendes veninde havde før sludret højt, men nu var de helt tavse. Jeg tænkte; denne situation er lidt klemt, så jeg står bare af ved Viby centret, så kan jeg handle lidt der. Så skal vi ikke længere sidde i denne mærkelige hensyntagen til hinanden. Allerede da jeg gik op mod chaufføren (som jeg jo elsker at sige: ”Tak for det” til), kunne jeg ane bag mig, at de satte i gang med en samtale igen. Alt var, som det skulle være. Jeg spekulerede bare på, hvorfor jeg ikke kunne være blevet siddende på rækken foran deres, og bare udholdt at have gjort en såkaldt god gerning. Og hvorfor udholdt de ikke at sidde bag ved mig, som havde gjort dem en tjeneste? Fortsætte deres frimodige snak og tone. Jeg kalder det angsten for det gode. Lidt senere, da jeg så stod ved busstoppestedet på vej videre hjem, spurgte en fyr, om bussen ”går til Risskov på denne side (af vejen)”, hvortil jeg kunne svare: ”Ja, det gør den”. Derefter sagde han mig ”Tak”, og igen kunne jeg ligesom ikke glemme, at vi havde så fin en kommunikation. Tænk, så heldigt, det var, at jeg kendte vejen mod Risskov, fordi jeg tager den bus hver eneste dag. Og bare kunne hjælpe ham, ved at sige ham fire korte ord. Jeg blev så stolt og på samme tid blufærdig, at jeg helt overså, at han røg mig lige ind i ansigtet bagefter. Det gjorde mig ikke det mindste! Da jeg så – pga. noget hoste, jeg har for tiden, som lægen dog ikke anså for noget alvorligt – tog tilløb til at sætte i et ordentlig host, holdt jeg endda det host tilbage, fordi jeg skønnede, manden måske ville tro, han generede mig med sin røg. Hvad kalder man det? Man kalder det angsten for det gode. For at det gode skal forsvinde. I den ene situation måtte jeg gå, fordi vi opførte os akavede over for hinanden. I den anden situation blev jeg, koste hvad det ville.

8.9.14.

Udåd.

Jeg slår en edderkop i ihjel. Bagefter får jeg salmen ”Sov sødt, barnlille” i hovedet. Hvem fanden har givet mig lov til at slå ihjel? Hvilken ækel følelse af at tage livet fra en anden. Som gerne vil beholde det. Koldblodigt, hvorefter jeg tørrer edderkoppen af min sko. Ville jeg have ønsket det som edderkop? Du skal bare kalde mig morder, jeg trådte den ud med vilje. Der er spor efter mig på gerningsstedet. Tænk, hvis edderkoppen var et mildt væsen, der måske bare skulle møde sin mave henne om hjørnet. Jeg så, at den blev bange, og ville løbe væk. Jeg tøvede ikke, men strakte mit ben helt ud i en bevægelse, så jeg kunne nå at ramme den. Hvem førte mit ben? Jeg trådte med kraft og sikkerhed, og ville sikre mig, den var færdig, så jeg gned min fod mod gulvet flere gange. Den måtte ikke længere vise livstegn. Som om det var en fejl ved den at ville leve? Syndige jeg, har taget livet fra en edderkop, og det vækker bare genklang dybt ned i mit bryst, at her har jeg stået før. Netop nu gør jeg mig til herre over liv og død. Bare fordi jeg ikke ville, at edderkoppen skulle kravle hen over mig i nat. Bekvemmelighed. Det var det mest bekvemme at skille mig af med den. Du siger, jeg er et godt menneske, og at man ikke tror det om mig. Ja, menigmand på gaden ville ikke dømme mig til at være morder, ved første øjekast. Mens mit hår slynger sig ned ad min bluse, tager jeg mascara og deodorant på for at gøre indtryk. Ligne de fleste i gadebilledet. Men her trækker jeg i det skjulte blodige spor hen over gulvet. Ingen har set min ugerning, for jeg er alene hjemme. Men i mig huserer djævlene på spil, bare for at sige til mig, om jeg har sort tøj på, eller ild ud af munden. Men ingen af delene har jeg. Jeg har ar på håndleddene, er det ikke nok? Kan du ikke skade en anden, kan du i det mindste skade dig selv. Jeg tager dit ben, siger djævelen, og kvaser insektet midt på dit gulv. Du vil føle skyld og fortryde, men jeg skal tage samvittigheden fra dig, og du skal ligne mere en, der ikke sonderer mellem godt og ondt. En, der simpelthen ikke længere kan se forskel. Du har tjent din pligt, og slået ihjel, som vi har bedt dig om. Du har bestået din manddomsprøve, og vi har optaget dig i vores fællesskab. Jeg har ikke bedt om noget fællesskab, andet end det, jeg kunne have haft med den nu afdøde edderkop. Det var den, jeg her i verden allerhelst gerne ville lære at kende lige nu. Du har frataget dig selv muligheden for at lære den afdøde at kende, ser du? Bitter står jeg nu her, med ingenting i mine hænder. Men lad os kalde det

ingenting ved navn, mit barn. Du står med fejhed, forslået, forbistret. Alle edderkoppens venner her eller hisset vil altid minde dig om din udåd. Jeg skal selv minde mig om den først, siger jeg til mit forsvar. Ingen andre dømmer mig, før jeg selv har gjort det adskillige gange først. Deri lærer jeg. At leve. 4.10.14.

Det sidste stykke

Jeg, der troede, jeg skulle skrive en bibel, skulle åbenbart bare skrive til min mor. En mail. Alle kan skrive mails. Hej et eller andet. Jeg smider de sidste to lakridser ud. Jeg orker ikke min tvangstanke om, at jeg skal spise dem alle. De tror, det går godt. Men de ved jo ikke, at jeg spiser de sidste to lakridser alligevel, for at sikre mig. Jeg er tørstig. Men det vil ligesom koste for meget at rejse mig. Nogle ting orker jeg simpelthen ikke. Det er det ypperste sted på dagen. En dag, hvor jeg har gået/motioneret, sunget, arbejdet som sekretær, sovet. Det er nu, jeg burde elske hele verden. Fordi jeg er alene i kolonihaven, sidst på sæsonen, og har en forfatterspire i mig. Jeg ved ikke, om jeg elsker den. Og hvem spørger egentlig? Lige nu når min udstråling en radius, der lige indbefatter mig, uden at røre ved andre. Men jeg rækker ud. Jeg rækker altid ud. Jeg er her på et færøsk mandat, i sidste time, før vi rykker i lejligheden til vinter. Men hvem kender egentlig hele baggrunden for, hvorfor vi er, hvor vi er? Og hvem spørger? Der vil altid være to grunde til, man er her. Guds grund og min egen grund. Hvilket tilsammen danner baggrund. Jeg er her med tvang, med vilje, og med lyst. Som hvis jeg sad på psykiatrisk hospital og holdt fanen højt. For at redde min sidemand før mig selv. Det skal altid være så heroisk, når jeg har fingrene i noget.

Medbestemmende. Det skal røre andre. Men hvem mærker det? I dag hjalp jeg en i bussen, men han vendte aldrig sit ansigt imod mig, så vi havde aldrig øjenkontakt, heller ikke, da han steg af bussen. Det er den skjulte kærlighedsgerning, der ikke søger gengæld. Den kærlighed, der elsker uden at få igen. Skulle jeg da i bussen stå på en tinde, hævet over andre, tager jeg helt fejl. Hvor tit glemmer vi ikke selv at sige tak for noget? Jeg skal sove med fred i nat. For det er natten før i morgen, og hver dag er hellig. Jeg skal bare stå op hver morgen og opdage det. Jeg sad alene på Gallo skolen, hvor jeg arbejder, og holdt fanen højt. Jeg siger jo, jeg godt kan gøre det, hvis ingen andre vil. Deri kan man have en vis grad af tillid til mig, at jeg vil kæmpe den svages sag, som såmænd tit er min egen (..). Men ringer der en til Gallo skolen, kan jeg godt være den, der tager telefonen. Det har jeg valgt. Børster jeg mine tænder, gør jeg det grundigt. For det har jeg lært med årene. Ligesom du har lært noget undervejs. Vi går alle med rygsække, tynget af byrder, skattet med erfaring. Men modet til at leve kan svigte, ja en hel dag! For det arver man ikke bare, og får det heller ikke i løn ved månedens udgang. Man tilegner sig det. Tager tilløb, begiver sig ud på en rejse, der endnu er ukendt. Man tør livet, for man tør ikke andet. Men du skulle have mødt mig tidligere i dag; jeg stod som en stork på et ben. Fjernt fra tryghed, dynen som billede på lindring. Samtale som løsning på ensomhed. Men det var godt, du ikke så mig. Det var godt, ingen så mig på kontoret, for jeg gik i et med regnvejret. Og da det klarede op i vejret, troede jeg, jeg kunne gå som et frit menneske. Og mens jeg gik, bar Gud mig det sidste stykke. 17.10.14.